

Đại Tiểu Thư Danh Giá Snow

Contents

Đại Tiểu Thư Danh Giá Snow	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	21
9. Chương 9	24
10. Chương 10	27
11. Chương 11	29
12. Chương 12	32
13. Chương 13	35
14. Chương 14	38
15. Chương 15	39
16. Chương 16	41
17. Chương 17	43
18. Chương 18	44
19. Chương 19	47
20. Chương 20	49
21. Chương 21	51
22. Chương 22	53

Đại Tiểu Thư Danh Giá Snow

Giới thiệu

Truyện nằm trong chuỗi truyện với chủ đề học đường được giới thiệu đến bạn đọc. Đọc truyện bạn sẽ

1. Chương 1

GIRL

– Dương Vân Nguyệt Cẩm (Nó) :16t

Chiều cao 1m7 cân nặng 52kg. Người Việt-Anh.

Gia Thế: Sống xa ba mẹ năm 10tuổi. Học nhảy cóc vì một số lý do, về sau mọi người sẽ pít 14tuổi tốt nghiệp 4 trường đại học danh giá với thành tích xuất sắc

(Nguyệt Cẩm: Tác giả gắn bom trong miệng hã >_< t/g:=“ im=“ lặg,=“ muồn=“ nỏi=“ tiếng=“ thì=“ ngòì=“ nhìn=“ thoi=“ cẳm=“ gậ_t=“ đầu=“ khí=“ thể:=“ ok,=“>

Tính Tình: Năng mưa thất thường, Giỏi tất cả các môn học lẫn thể thao. Thông thạo nhiều thứ tiếng vì lý do kỹ thuật nên không thể bật mí cho các bạn được. biết võ Karatedo; Judo; Kiếm đạo.... IQ 300/300 (vô đối)

Bang chủ Ấn của một băng nhóm trong thế giới đêm.

.

– Hoàng Mỹ Bội Kỳ : 16t bạn thân của nó từ nhỏ

Chiều cao 1m72 Cân nặng 55kg. Người Việt-Nhật.

Học nhảy cóc giống nó.

Đôi mắt to màu tím gọi lên nét quyến rũ, môi anh đào chúm chím, mũi cao, da trắng hồng không tì vết, tóc được cắt ngắn toát lên vẻ năng động-cá tính.

Gia thế: Là tiểu thư của một tập đoàn đá quý nổi tiếng khắp thế giới FG

(Flower Girl)

Tính tình: Mưa nắng thất thường, vui vẻ-nhí nhảnh khi gần nó. Lạnh lùng-tàn ác-đanh đá khi tiếp xúc với những người lạ.Giỏi võ Judo. Phó Bang Snow IQ 280/300

.

BOY

– Đinh Lữ Thiên (hắn): 16t

=> (học nhảy cóc, vì học quá giỏi, nhưng gia đình bắt phải đi học lại theo đúng độ tuổi-Giám đốc Cty Venus chuyên về mạng máy tính và sản xuất game máy tính)

Chiều cao 1m85, cân nặng 68kg. Việt-Pháp

Tóc vàng nhạt ánh kim, đôi mắt đen thu hút giống mẹ, da trắng như con gái, mũi cao khô ngô.Là hoàng tử No1 của trường Royal đồng thời là hội trưởng hội học sinh. Thủ Lĩnh bang Dragon top2 TG về những cuộc chơi đêm.

Gia thế: Người thừa kế tập đoàn thời trang D&G nổi tiếng thế giới

Tính tình: nhiệt tình. Giỏi võ, học cũng giỏi nốt IQ 290/300

.

·
-Phương Khánh Huy: 16t Bạn thân của hần

=>(học nhảy cóc,vì học quá giỏi, nhưng gia đình bắt phải đi học lại theo đúng độ tuổi-Giám đốc Cty Venus chuyên về mạng máy tính và sản xuất game máy tính)[Vì sao có đến 2 Giám Đốc mình sẽ nói sau]

Chiều cao 1m8 cân nặng 62. Việt chính hiệu. Tóc đen, mắt cũng đen nốt nhưng có một vẻ đẹp bí ẩn lạ lung, mũi cao và thêm làn da trắng chẳng khác con gái. Là Hoàng tử top No2 của trường Royal đồng thời là Hội phó hội học sinh. Phó Bang Dragon.

Gia thế: là Nhị thiếu gia của tập đoàn Mỹ Phẩm Phương Khánh lớn nhất nhì nước.

Tính Tình: Phóng khoán, hay cười-hòa đồng. Tất nhiên cũng giỏi võ rồi ạ. IQ 280/300

2. Chương 2

Cốc...cốc

-Thưa đại tiểu thư ngài ấy đã đến ạ!_bà quản gia lên tiếng gọi nó

-Được, nói ông chờ tôi một lát._nó nói trong cơn buồn ngủ

Ngồi dậy nhìn đồng hồ, “quái lạ, hôm nay ông gọi mình dậy sớm thế nhỉ” nó suy nghĩ. Rồi lê bước một cách cực khổ vào nhà vệ sinh.

Rầm..... Xong luôn, nó nằm một đồng dưới cầu thang.

-Cháu có sao không? Có cần đi bệnh viện không? Sao không trả lời ông?_ông nó lo lắng, hỏi dồn dập.

-Ồ, cháu không sao nội ơi. Nội hỏi không ngớt thế sao cháu trả lời ạ_vừa nói nó vừa xoa xoa cái mông của mình và đứng lên.

-Ừm, thế thì tốt rồi! Ta muốn nhờ con làm một vài chuyện_ ông nghiêm giọng

-Sao ạ?_vốn dĩ nó ngạc nhiên như vậy, vì ông của nó là phu quân của nữ hoàng Anh. Sao lại nhờ nó chuyện gì cơ chứ. Khó hiểu thật

-Ta muốn con về Việt Nam_giọng ông nhỏ dần, nghe đến 2từ Việt Nam hay là quê hương thì mặt nó lại tái xanh.

-Sao...sao... lại thế ạ?_nó nói không nên lời

-À, cháu còn phải giải quyết một số việc ở công ty nữa ông ạ!_nó luôn từ chối những lần về quê hương, luôn tìm mọi lý do gì đó để ở lại nơi này cùng ông, không phải vì nó quên cội nguồn, mà là nơi đó có một quá khứ đau xót mà nó không thể nào gạt sang một bên được.

-Coi như ta xin cháu, mọi việc bên này ta đã sắp xếp ổn thỏa. Cháu không nên trốn tránh mãi được, cháu vì ta một lần có được không?_ông nài nỉ nó

-Được thôi ạ, dù gì cháu cũng có chi nhánh mà ông tạo bên ấy_Mặt nó đỡ tái hơn khi nãy một phần.

-Ồ hay quá, ta đã đặt vé rồi đây. Cháu lên chuẩn bị đi là vừa_mặt ông nó hớn hở như hoa.

-Cái gì cơ ạ? Mới... mới.. có 5h.am đó ông ơi?_nó hốt hoảng

-Đi sớm cháu có thể nhìn thấy ánh bình minh và còn thoải mái hơn nữa_ông nó ôn tồn nói

-Vâng ạ

Chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, căn dặn quản gia kĩ lưỡng nó mới có thể an tâm mà về quê hương được. Ông còn bắt nó phải đi học lại theo đúng độ tuổi của mình, nghĩ đến đó mặt nó lại đỏ lên vì tức, nhưng lại thôi

vì ông muốn tốt cho nó mà, bao năm qua nó luôn lao đầu vào học tập và làm việc, để có thể vui đi phần nào sự tổn thương to lớn đó.

Mấy tiếng đồng hồ mệt mỏi trên máy bay, bây giờ nó cũng đã được hít thở không khí trong lành của quê hương yêu dấu. Chưa được bao lâu, mọi người ở sân bay lúc này bắt đầu lia những ánh mắt ngưỡng mộ vào nó, coi nó như trung tâm vũ trụ, những lời khen ngợi, soi mói, tò mò, đối với nó quá đổi bình thường, vì đây là hiện tượng tự nhiên đối với những người lần đầu tiên nhìn thấy nó.

-Thưa Đại tiểu thư, mời ạ!_ông quản gia kính cẩn xách vali jùm nó và mời bước vào chiếc xe có một không hai do nó thiết kế.

Cảnh vật chẳng khác gì mấy khi nó ra đi, có khác là con người nó đã thay đổi hoàn toàn. Vì ai chứ? Tất cả là tại những người đáng gê tởm ấy. Nó hận, hận rất nhiều, có một khoảng thời gian nó ước mình chưa từng tồn tại, như thế thì nó đã không đau khổ và buồn bực đến nhường này.

Ông quản gia bắt đầu cho xe đi chậm lại, một ngôi nhà- à mà không một cung điện hiện ra trước mắt, nó đã không có chủ khá lâu rồi, nhưng vẫn được canh giữ và dọn dẹp kỹ lưỡng bao năm qua. Cánh cổng mở ra, hàng loạt các cô hầu gái và vệ sĩ cúi chào kính cẩn, miệng không quên chào “ĐẠI TIỂU THƯ ĐÃ VỀ”

Ngôi nhà được trang trí một cách khá cổ điển, toát lên vẻ quý tộc. Màu sắc và các bức tranh được xen lẫn hài hòa. Nó mệt nhọc bước vào nhà, nằm ngay xuống salong, một cô hầu gái nhanh nhẹn đặt xuống bàn cốc nước khoáng.

-Đem hồ sơ của trường lại đây cho tôi_ nó vừa nhắm nghiền mắt vừa ra lệnh cho Du thư kí riêng của mình.

Cầm hồ sơ lên, nó nhìn những thành tích của trường Royal mà thầm đắc ý, Nhưng nét mặt bỗng tối sầm lại khi thấy cuối hồ sơ có những bang phái, và thành tích trường tuột dần về sau. Nhìn nó bây giờ chẳng khác gì mù phù thủy cả. “Trường Royal mà thế này sao? Không thể chịu đựng nổi mà” Nó nghĩ thầm.

-Chuẩn bị đồng phục cho tôi-ngay hôm nay tôi sẽ đến trường_ các bạn đừng lạ nhá, trường Royal là trường lớn nhất thế giới lun đấy ạ, luôn đứng đầu về mọi mặt, dụng cụ giảng dạy chất lượng cao, giáo viên cần phải có trình độ chuyên môn vượt mức bình thường nữa. Đặc biệt là học sang đến chiều luôn (Nguyệt Cẩm: T/g ới ới, xuống đi, gì mà bay xa thế?). Còn nữa, Trường dành cho những học sinh quý tộc, con ông cháu cha không hà- IQ cũng phải cao, một số ít là nhận được học bổng. Điểm Trung bình một môn mà dưới 7.5 là bị đình chỉ học một năm.(t/g: Phù, cuối cùng cũng giới thiệu xong-trí tưởng tượng bay xa thật. hỳ hỳ)

-Vâng! Tôi sẽ thu xếp ngay thưa Chủ Tịch_ thư kí Du lên tiếng

-À còn nữa, anh sẽ là giáo viên chủ nhiệm của tôi sao_ Nó thắc mắc, vì ông nó có nói sơ qua, hỏi cho chắc ý mà

-Vâng. Có vấn đề gì xin chủ tịch cứ nói ạ_Du hốt hoảng

-Tôi chỉ muốn nhắc nhở anh, đừng kêu tôi là chủ tịch nữa, từ bây giờ nên thay đổi cách xưng hô đi_nói xong nó bỏ lên phòng.

Một tiếng sau, hình bóng cô nữ sinh cấp 3 hiện ra trước mắt mọi người. Trông nó mặc bộ đồ này xinh hơn cả chữ xinh. Nó bước lên chiếc xe có 102 cửa mình, tự lái xe đến trường. Mới đứng trước cổng trường nó đã bực mình vì những tiếng chói tai vang lên.

-A...a....a....a Princes của chúng ta đến rồi kìa_Nữ Sinh 1

-Đúng đúng, Lữ Thiên của lòng em_Nữ Sinh 2

-Khánh Huy hoàng tử, em nguyện yêu anh suốt đời_Nữ Sinh 3

Nữ sinh 4, 5, 6, 7 ,8..... Bla-Bla-Bla

-Ya... đi học mà mắt để ở nhà sao hả?_mặt nó đỏ phừng phừng vì bị một người làm cho té ngã.Người đó nắm tay kéo nó lên áp a áp úng

-Tại...tại...

-Hờ, đã vô duyên rồi mà còn bị cà lâm nữa sao? Tội nghiệp chưa _giọng nó đầy thách thức. Không phải hấn bị cà lâm mà nó quá đỗi là đẹp. Khuôn mặt thanh tú nhỏ xinh, vầng trán và sóng mũi cao, đôi môi đỏ mọng tự nhiên, đôi mắt to tròn màu xanh dương long lanh tĩnh lặng, làn da mịn màng-trắng như sữa, tóc ngang vai-đỏ như ánh chiều tà.

-Chắc cô ta không có dây thần kinh cảm xúc nhỉ _ Khánh Huy lúc này mới lên tiếng, giọng châm chọc
Nó tiến lại gần Huy, áp mặt gần sát, khiến mặt cậu ta đỏ chur cà chua luôn

-Hơ, anh nặng bao nhiêu kg vậy? _Nó hỏi Huy

-Ồ ồ, cô em lằng sang chuyện khác à? Không sao anh sẽ... _chưa kịp nói nó đã ngắt lời của cậu ta

-Không, Chắc cạo sạch từ đầu đến chân cậu, chẳng được 1gam lịch sự đâu nhỉ _ Nó nhếch miệng cười tạo nên 1đường cong hoàn mỹ.

-Haha....haaaa... hôm nay... mày.. mày.. bị con gái.. haha...cho...cho... ăn bơ... haha _Hấn ôm bụng cười sặc sụa.

-Anh Lữ Thiên cười ư _Nữ sinh1

-Có phải không vậy? Anh ấy dễ thương quá đi _nữ sinh2

-Woa...Yêu anh ấy mất rồi _Nữ sinh3

-Này, mày hơi bị lố rồi đấy, ở đây đông người mà, về lạnh lung của mày đâu thằng khốn kia _Huy nói nhỏ đủ hấn và cậu ta nghe

Hấn xoay vòng 180độ lun ấy chứ, về lạnh lung- vô tâm bộc phát. Đúng là mưa nắng thất thường mà..

Bây giờ hấn mới để ý, nó đi đâu mất tiêu. Hấn nhoẻn miệng cười-nụ cười thật sự. Hấn cảm thấy nó rất thú vị. Mất tầm dáng nó mặt hấn buồn thiu như bánh bao chiều.

Một cô gái mặt xinh như hoa

.

.

.

Đi đến phòng hiệu trưởng

.

.

.

Dùng chân

.

.

Đạp thẳng vào cánh cửa hét lên:

-HIỆU TRƯỞNG _Lời nói-cử chỉ, khác xa với ngoại hình

-Vâng thưa tiểu thư _mặt tái xanh

-Tôi học lớp nào đây? _ Trời ạ, làm hiệu trưởng hú hồn. phù

-Dạ, lớp 10A1 thưa tiểu thư

Rầm... ông hiệu trưởng vừa dứt lời nó đã phóng ra ngoài và không quên đóng cửa.

-Em chờ cô một lát nha! Anh đi theo tôi vào trước _một cô giáo khoảng chừng 30 quay sang nói với nó và thư kí Du

-Cả lớp trật tự nào, Thầy Du thôi bây giờ sẽ là GVCN mới của lớp này__ cô vừa dứt lời thì...

-WOW!! Thầy đẹp trai quá__cả lớp đồng thanh(à nhầm chỉ Girl thôi)

-Chào các em, thầy tên là Cao Hạo Du từ nay mong các em giúp đỡ thầy trong công tác giảng dạy nhé!_Hạo Du cười tươi làm nữ sinh trong lớp ngất ngây

-Nào bây giờ sẽ là học sinh mới_Du nói với cả lớp

Cả đám nữ sinh nhìn nó bằng nửa con mắt, vì trước đó đã giám định chạm vào hoàng tử của bọn chúng, còn vì một phần ganh tị về sắc đẹp của nó nữa. Hạo và Khánh Huy bấy giờ mới bỏ quyển sách xuống, thấy nó hạo mừng thầm trong lòng.”ĐÃ CÓ THỂ TRẢ THÙ RỒI” .(T/g: 2 người này độc ác quá mà).

-Em tự giới thiệu bản thân đi_Du nói tiếp

-Chào, mình là Dương Vân Nguyệt Cẩm. Mình được nhận học bổng-mong các bạn chỉ giáo thêm, nó còn khuyến mãi thêm nụ cười.

Cả bọn con gái vừa mới nghe đến chữ “học bổng”, thì đã cười khinh bỉ nó.

-À bàn cuối còn trống, e ngồi đó nhé Cẩm_Du nhìn nó cười hiền

-Vâng ạ! Vâng em xin phép_Nó ngoan hiền thế

Một lần nữa bao nhiêu ám khí xông thẳng vào nó, đám hám trai đó đang nhìn nó với ánh mắt “TAO GIẾT MÀY”. Nguyên nhân là đây, 2 tên đáng ghét mà tụi con gái gọi hoàng tử. Nó bắt buộc phải ngồi với hạo vì không còn bàn trống. Haiz

-Chị hai.. không lẽ để nó cướp lấy Princes của chúng ta_Nữ sinh1

-Không, nó sẽ phải biến mất khỏi đây_Thúy Loan lên tiếng

-Đúng đó, Hoa khôi của trường chúng ta làm sao có thể để con nhỏ thấp kém kia lộng hành được_Nữ sinh2 thêm dầu vào lửa

Thúy Loan nhìn nó cười gian xảo.....

End Phần Mở Đầu

Giới Thiệu Thêm 1Số Nhân Vật:

-Cao Hạo Du 20t từ đời ông đến nay đều theo phục vụ cho Dương Gia, trở thủ-thư kí đắc lực của nó.

Đẹp trai-quyến rũ. Nghiêm túc trong công việc, cẩn trọng trong mọi việc làm.

Thương nó như em gái, luôn phục vụ chu đáo, nó nói gì cũng nghe theo.

-Đoàn Thúy Loan 16t: Đẹp theo kiểu đánh đá- một phần nhờ son phấn

Gia Thế: Ba là giám đốc Chi nhánh của Cty Rose đứng đầu thế giới về mọi mặt-mọi ngành. Ai ai cũng phải kính nể, kể cả hạo và Khánh Huy.

Tính Tình: chảnh chọe-Tự Kiêu => sẽ được thuần hóa nhanh thôi. Hehe

3. Chương 3

Reng....reng....reng....

-Cái đồng hồ chết tiệt này_nó hét lên và bước xuống giường. VSCN sạch sẽ, hôm nay nó tết tóc đuôi sam trông cực nữ tính- đáng yêu.

Sáng hôm nay, nó nhất quyết đi bộ đến trường để tận hưởng không khí trong lành của thiên nhiên. Như lần đầu tiên đến trường, bọn hám trai đó la hét ầm ĩ vì 2 tên khốn gây sự với nó hôm qua. “Thật là phiền phức mà”-nó nghĩ thầm.

Bước vào lớp học, bao nhiêu là viên đạn bắn tĩa vào nó, không ai khác chính là những nữ sinh yêu mến 2 tên yêu quái kia, 1 phần nhìn nó với ánh mắt khinh bỉ khi nó nói nhận học bổng vào đây.

-Cô đến sớm nhỉ_hắn nói giọng đùa cợt với nó

-Ừm. Cháu cũng thế khác gì cô nhỉ. Hỳhỳ_mặt nó gian ú chịu nổi trong khi đó mặt hắn đỏ bừng lên vì tức giận.

-Cô...cô...

-Cô Cô đây, Quá Nhi muốn gì hả..._nó vẫn tiếp tục chọc ghẹo hắn-nó cảm thấy vui khi nhìn hắn tức giận."Gì thế này?Mình bị điên mất rồi"-nó nghĩ. Từ trước đến giờ rất hiếm khi nó đùa cợt với người lạ như thế này, đây là tình hình gì đây??? Vừa lúc đó Du bước vào nên cuộc cãi vã phần thắng nghiêng về nó.

Hắn lén nhìn nó. Nó không có sách vở, cũng chẳng chép bài mà chỉ dán mắt vào cái ipad. Hắn thì chẳng dám tiến lại gần nhìn xem nó đang làm cái quái gì. Thấy khó chịu khi hắn cứ nhìn mình như vậy nó lên tiếng

-Tôi là người, không phải là trung tâm vũ trụ nên đừng quan sát kĩ như thế_nó nói với giọng cực kỳ khó chịu và không quên ném cho hắn ánh nhìn sắc bén. Hắn hơi ngượng nên quay sang phía khác ngay. Nó thì đâu biết tại cái câu thỉnh linh thốt ra đó, mà bao nhiêu nữ sinh càng cảm phẫn hơn đối với nó, đặc biệt là Chị2 Thúy Loan nhà ta.

-Mày chết chắc rồi_Thúy Loan nói nhỏ đủ mình nghe

Reng.....

Kết thúc tiết học, nó vươn vai mệt mỏi. Đứng dậy, định bước xuống căn tin trường thì có một bàn tay kéo nó lại

-Đi đâu_Hắn và Huy đồng thanh

-Liên quan gì hai người nhỉ, bỏ ra_nó hét lên

-Sao lại không? Cô là kẻ thù mà_Dồng thanh tập 2

-Á à, thì ra là vậy. Bây giờ tôi xuống căn tin nạp năng lượng để đấu mồm với các người đây._nó nhếch môi tạo nên một đường cong hoàn mỹ

Căn Tin trường....

Xì xầm.... chỉ trỏ.... Xì xầm... xì xầm....

-Cô cho em một cốc nước cam-ít đá ạ_Nó lễ phép nói

Vừa được nhận cốc nước thì đã bị ai đó đụng trúng, đổ hết cả nước cam lên người của ai kia, không phải nó.

-A, ình xin lỗi bạn_nó lấy khăn lau lau cho người đối diện

Chát, nắm bàn tay đổ au in lên mặt nó. Không ai khác chính là Thúy Loan (cố tình đụng trúng nó đấy ạ). Mặt nó đanh lại. Hắn và Huy thấy tất cả, nhưng không làm gì được cho nó.

-Đồ thấp kém, ai ày đụng vào người tao thế hả_Thúy Loan kênh kịu nói

-Tìm cách khác làm cho áo tao sạch ngay-nhưng không được chạm vào người tao_Thúy Loan nói một cách thách thức

-Thúy Loan à nể tình mình, tha lỗi cho cô ta đi_Hắn lên tiếng khi thấy Loan quá lắm rồi

-Cậu đừng xen vào chuyện của mình_nhỏ đó nói chuyện nhỏ nhẹ khi hắn lại gần

‘Ào’... Nó tạt thẳng ly nước khoáng vào người Thúy Loan

-Đó là cách rửa sạch vết bẩn mà không cần đụng vào người _âm vực lạnh lùng của nó vang lên, khiến ai cũng toát mồ hôi khi trời đang nóng bức.

Mặt Thúy Loan lúc này đỏ bừng vì tức giận”Mày cứ chờ đấy, Không yên với tao đâu” –ThúyLoan nghĩ. Rồi ả ta bước thẳng về lớp trong cơn tức giận kèm theo ánh nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống nó.

-Cô không sao chứ_Huy ân cần hỏi nó, vì năm ngón tay vẫn y nguyên trên khuôn mặt nhỏ xinh kia

-Quan tâm kẻ thù là một điều không tốt, chưa từng được dạy như thế sao_nó nói

-Cô quá đáng thật chúng tôi quan tâm cô thế mà cô..._HẮn quát lên

-Tôi nói cần các người quan tâm khi nào?_âm vực lạnh lung lại vang lên

2tên ôn thần kia bây giờ miệng câm như hến, chẳng thốt được lời nào.

Đúng lúc đó, Du bước đến và nói gì đó với nó, khiến mọi người không khỏi tò mò. Rồi cả hai lặng lẽ bước đi.

Cô gái này lạ thật. Sao lại dám hiên ngang như vậy nhỉ

-Huy à. Mày có muốn biết cô ta là ai không_Hắh hỏi thẳng bạn

-Đương nhiên rồi, cứ để đó cho tao_mặt Huy gian không chịu được

Phòng hiệu trưởng:

-HẮ! Về đây chi vậy_nó hốt hoảng

-Ồ hay, con nỳ lạ phết? về với mày mà mày không vui à? Thế tao đi

Nó hốt hoảng kéo tay con bạn lại

-Đâu đâu, còn công việc tao nhờ bên đó thì sao hả_nó nói nhỏ nhẹ

-Ông đã cho người thu xếp cả rồi, ông muốn tao về đây để mày bớt đơn côi đấy. hỳhỳ_không ai khác chính là Bội Kỳ, bạn thân nhất của nó.

Bội Kỳ từ lâu đã được gia đình Nguyệt Cầm coi như con cháu. Nên có việc gì quan trọng đều có sự góp mặt của Kỳ, và ngược lại nó đối với gia đình của Kỳ cũng vậy.ông hiệu trưởng cúi chào Bội Kỳ

-Thư Hiệu Trưởng ngài sẽ học lớp 10A1 cùng với Nguyệt Cầm chứ ạ?_ông hiệu trưởng thay thế ạ. Nhưng Bội Kỳ cũng chỉ gán mác HT thôi, HT chính chưa ai thấy xuất hiện bao giờ cả.

Suyt, tác giả nói nhỏ nhé.. nghe nói năm nay HT chính thức của trường sẽ xuất hiện và ra luật nghiêm khắc hơn để chỉnh đốn nề nếp của trường.

-Chúng ta lên lớp thôi nào_nó lên tiếng trước

Hai đứa bây giờ được các nam sinh nhòm ngó rất nhiều, có lẽ 2đứa đã là trung tâm vũ trụ của biết bao nhiêu người mà không biết-do tám chuyện á mà.

-Cái cô gái bên này dễ thương quá_Nam sinh 1 chỉ vào Bội Kỳ

-Cô tóc đỏ kia xinh hơn kia, tao yêu mất rồi_Nam sinh 2 chỉ vào Nguyệt Cầm

-Hai cô ấy là của tao, không dành cho chúng mày đâu_Nam sinh 3 tự tin gớm

Bla...Bla....Bla

-Nào hôm nay lớp chúng ta có thêm một bạn mới_Du lên tiếng, cả lớp im re. Gật đầu kêu Bội Kỳ vào.

-Em tự giới thiệu bản thân đi nào_Du nói tiếp

-Mình tên là Hoàng Mỹ Bội Kỳ, mình mới từ “nhật” trở về mong các bạn chỉ giáo thêm. Mình là con cháu của tập đoàn “Đá quý FG” hôm nay rất vinh dự được vào học lớp này_Nở nụ cười nữa miệng, cố tình nhấn mạnh những đặc điểm thiết yếu xem chúng nó phản ứng ra sao.

-Em muốn ngồi ở đâu nhỉ Bội Kỳ_Du lên tiếng

-Dạ... gần bạn Nguyệt Cầm thưa thầy_nó hớn hở đáp trả

-À, xin lỗi em-bàn đó có hai người rồi_ giọng Du nhỏ dần

-Em ngồi với Huy nha, ở đó có một bạn chuyển lớp rồi_Du cười hiền nhìn Bội Kỳ

-Dạ_Kỳ lon ton chạy xuống lớp, các nữ sinh cũng cảm phần vô cùng tận. n_n

Reng....reng....

-Tiểu Cầm, căn tin chẳng tiến thoi nào_Kỳ nói với nó

Nó lẳng lặng đi theo Kỳ mà không nói lời nào. Cứ dán mặt vào cái ipad thoi.

-Ngồi đây, ăn gì tao lấy cho_Kỳ lên tiếng trước

-À, một phần cơm chiên,1 cốc nước cam_nó cười với Kỳ, nụ cười tỏa nắng, hần nhìn thấy, có lẽ hần gặp phải tiếng sét ái tình từ đây

-Tôi ngồi đây nhé_ chưa kịp dứt lời

-Tôi cũng vậy_Huy thì si tình Kỳ mất rồi

Nó ngược lên nhìn rồi gật đầu một cái. Bỗng nhiên cả đám xì xầm về chuyện gì đó, thoát nhìn nó thất ngay con bạn nên liền bước đến. Thúy Loan lại gây sự rồi.

-Không thấy hoa khôi của trường đang đi hay sao_Thúy Loan ngênh mặt

Bội Kỳ định vâng cho con ả một bạt tay thì nó ngăn lại ý như “Đừng, để xem hành động về sau đã” Như hiểu ý Nguyệt Cầm, Kỳ khóc lóc van xin.

-Cho mình xin lỗi bạn, mình vô ý quá_Kỳ diễn đạt thật, nước mắt từ đâu mà cứ tuôn ào ào ra.

-Mình thay mặt Kỳ xin lỗi bạn nha_nó đưa ra một cái khăn cho Thúy Loan

Không những không lấy mà Loan còn cố tình tát nó. Xoay người một cú ngoạn mục, nó té xuống sàn, khóc nức lên. Hần và Huy chạy lại đỡ 2 nhỏ

-Sao cậu quá đáng vậy, mấy bạn ấy đã xin lỗi tận tình rồi kia mà_hần lườm Loan

-Cậu nên học lại cách cư xử đi nhé_Huy cũng không vừa, vì giám làm người nó yêu khóc thét lên thế kia. 2Chàng khờ kinh khủng.

Các nữ sinh trong trường thì nói nó và Kỳ là hồ li tinh.

-WOW, lâu quá không đến đây nhỉ, học mệt thật_Kỳ uể oải nằm dài trên salong

-Ừm, mà diễn hay thật đấy_nó nhìn con bạn mà thầm đắc ý.

-Mày thua kém tao à, nó có tát được mày đâu mà té nhào thế kia._hai đứa nằm lăn ra mà cười.

Biệt thự “HAPPY” –nhà của hần

-Sao rồi mày?_hần hỏi thằng bạn chí cốt

-Đây này mày đọc đi, là học sinh có hoàn cảnh khó khăn, thi vào trường điểm tối đa 100/100 lun. Khó hiểu_Huy nhăn mặt

-What, 100/100, tao có thấy cô ta chép bài vở gì đâu nhỉ, hoàn cảnh như thế mà ương bướng thế kia sao, quái lạ_hần bắt đầu tò mò

-Tùy thôi mày ạ, mày thấy Bội Kỳ thế nào, tao chấm cô ấy rồi. haha_Huy cười

-Cũng được, hợp với một thằng không ra gì như mày_hần cố tình châm chọc bạn

-Thằng khốn này..... grrr...

“Có khó để giữ một ai khi đã từng buông tay ta rồi

Có khó để nói rằng khi bên anh em chẳng thể xa rời

Đến lúc bỗng phải nhận ra bao lâu nay mình đã khiến nhau lặng im
 Bỏ mất bao thời gian xin một lần.
 Lang thang trên con phố bước chug bước ta bên nhau
 Gạt đi mọi chuyện quá khứ có lẽ vẫn tốt hơn niềm đau
 Em tin mai sẽ khác có cố gắng anh sẽ thấy là tất cả
 Vì ai mà em đã trở thành người khác.” _ chuông điện thoại của nó vang lên
 -Alo_giọng ngáy ngủ của nó vang lên
 -Ở bên đấy tốt chứ cháu gái của ông_là Ông nội nó
 -Vâng ạ. Cháu nhớ ông lắm_giọng như sắp khóc
 -Được rồi, thôi cháu lo chuẩn bị đi học đi_vừa nói xong ông ngắt máy ngay
 VSCN xong, búi tóc lên-nhìn nó cực kỳ gợi cảm.
 -Dậy, dậy nhanh nào_nó kéo chăn của con bạn ra
 -àyy, mày làm gì dạ? còn sớm chán_Bội kỳ mê ngủ kinh
 -Trễ học bây giờ con heo_nó hét lên
 -AAAAA... quên mất, chờ tao trong tích tắc nhá_quay lại cười với nó.
 Hai đứa tung tăng đến trường, vẫn như thường ngày bọn nữ sinh cứ rú lên.
 -Hai cô đi học rồi à_Hắc và Huy đồng thanh
 -Không thấy sao mà hỏi_Nó đáp trả
 -Quan tâm thế còn gì_Bội kỳ nói với nó
 -Bà phe nào vậy hả_nó hét vào mặt Cẩm
 -Phe nào mạnh tui theo. Haha_Kỳ cù lét nó một cái rồi bỏ chạy
 Lúc này hai đứa tung tăng như con nít- đầu pít tim hai chàng trai hào hoa này đang dẫn lối nhip.

4. Chương 4

-AAAAAAAAAAAA.. đừng mà, đừng bỏ con lại_nó hét lên trong cơn ác mộng
 Choàng người tỉnh dậy thì đã thấy Kỳ bên cạnh nó, Kỳ khẽ ôm nó, còn nó thì chỉ biết khóc và khóc sau cơn ác mộng đáng sợ đó.
 -Thôi chúng mình đi học nhé_Kỳ nói với nó, và lau nước mắt còn đọng trên khuôn mặt người bạn đáng thương của mình.
 Nó đã gặp ác mộng khi ở nhà, đến trường lại là phần hơn, Thúy Loan đã đứng đó chờ nó trước cửa lớp.
 -Mày sẽ không yên với tao đâu_đe dọa xong Thúy Loan quay phắt vào lớp.
 Hắc và Huy đến sau hai đứa cũng không lâu, 2chàng nhanh chóng bắt chuyện
 -Kỳ có bài gì không làm được thì cứ nhờ tớ nhé, tớ sẽ giúp đỡ tận tình cho cậu_
 Huy nở nụ cười chết người khiến bao cô gái ngất ngây, thế mà cô nàng mặt cứ ngờ ngợ ra.
 -Nhìn mặt tôi ngu lắm hay sao, mà phải nhờ cậu chỉ bài cho?_Kỳ không vừa

-Ồ..._Huy đành im lặng cho đến hết buổi học
Còn cặp của nó và hắc cứ cãi cọ mãi trong tiết học.

-Sao cô không chép bài hay nghe giảng gì vậy_hắc tò mò hỏi

-Cậu không phải ba tôi, đừng có mà lôi thôi nữa_nó vẫn dán cặp mắt vào ipad
Hắc thấy vậy lấy tay đẩy nó một phát, tuy nhẹ nhưng bất ngờ nên nó xém ngã xuống ghế.

-Sao cậu thôi bạo như Trần Hưng Đạo thế_nó nhìn hắc nói

-Sao cô thích cãi như Từ Hải Thế_Hắc nhanh nhẹn đáp

-Sao cậu nói nhiều như Thúy Kiều vậy_Nó cũng không vừa

-Sao cô... sao cô...

-Sao cô cái gì? Không bật được nữa thì im và nghe giảng đi_Nó chọc ghẹo hắc
Hắc ức chế quá, nhưng không làm gì được, cuối cùng cũng câm như hến suốt tiết.

-Hôm nay học buổi sang thôi à, mình về thôi Cầm_Kỳ lên tiếng

-Ừm._nó thu dọn đồ đạc xách cặp đi theo Kỳ.

Thấy có 2 người cứ lèo đèo theo sau, bực mình nó lên tiếng

-Sao không về đi? Đợi tôi “thỉnh” 2 người về chắc_ Không ai khác chính là hắc và Huy, thiệt là hết chịu nổi mà.

Dánh 2 tiểu thư nhỏ khuất xa hắc mới lên tiếng nhưng đủ để mình nghe

-Mai sẽ có bài kiểm tra đột xuất, xem cô xử lí thế nào đây_mặt hắc gian tà

-Àh. Tao có sdt của Cầm và Kỳ đấy_Huy hớn hở

-Lại cái kiểu điều tra bí mật của mày- đưa sdt Cầm nào_hắc lấy đt ra

-Rồi đó, tao về trước đây. Bye

Nó về nhà, nằm ngay vào salong, nhanh chóng có cốc nước được đặt trên bàn, vừa cầm cốc nước lên đt chợt rung.

-Số lạ thế nhỉ.... Alo, ai gọi vậy_nó bắt máy

-Anh đây_đầu dây bên kia trả lời

-Chẳng quen thằng nào tên “anh đây” cả_nó bực mình vì cái kiểu trả lời đùa cợt như thế.

-Hạ hỏa nhé! Tớ, Lữ Thiên đây, ngạc nhiên chưa?_hắc cười qua đt

-Có gì không_gọng lạnh như đóng băng người khác

-À...ừ...mình gọi để biết chắc chắn sdt này của cậu thôi. Bye cậu nhé_hắc nhanh tay ngắt máy vì sợ nó hét lên.

“Hừ, đồ dở hơi tập bơi, điều tra thân thế mình sao-đáng khinh” Nó nghĩ

-Tiểu Cầm mụi mụi ời!_Kỳ kêu nó

-Gì thế, chạm dây sao_vừa nói vừa sờ trán con bạn

-Đi bar nhé..Lâu rồi không đi.. muốn gặp lại Rin nữa cơ_mặt nhỏ bạn nài nỉ

-Okê, okê- dẹp cái bản mặt đó đi nhá_nó cười rồi rảo bước lên phòng để thay đồ

Bar BIG HOUSE

Hai cô gái chạy chiếc mô tô thân hình bốc lửa đang đứng trước cửa quán bar với biết bao ánh mắt nhìn thèm thường. Tóc nó được cột cao, mặc cái áo thun đơn giản cách điệu ngang rốn, quần đùi ngắn, đôi bốt ngang đầu gối, càng hiện rõ thân hình và chiều cao quyến rũ. TRái với Cẩm, Kỳ mặc chiến áo ba lỗ, quần đùi ngắn và mang ôi giày cao gót trông cá tính với mái tóc ngắn.

Chọn một góc khuất trong quán bar, đủ để quan sát mọi cảnh vật nơi này. Xa xa kia có 2 chàng trai đang theo dõi từng hành động của tụi nó, không ai khác chính là hấn và Huy. Hấn đã nhận ngay ra nó khi bước vào-nên việc hấn quan sát kỹ lưỡng từng hành động của nó như vậy cũng là điều bình thường. Ở đây có 2 bang phái là Dragon bang của hấn và bang Snow. Bang Snow ở đây không ai giám chống lại dù không có Bang chủ ra mặt, Bang của hấn chỉ đứng thứ 2 sau bang Snow-quan hệ hai bang phái cũng khá là thân thiết.

Rầm.... tiếng cánh cửa quán bar bị ai đó đập đổ. Hấn bực dọc bước ra xử lý mọi chuyện, nhưng người gây ra đám hỗn loạn này lại là Rie người từng thuộc bang Snow, người này đã bỏ đi và thành lập bang phái khác khi Bang chủ đột nhiên mất tích, bang của Rie cũng thuộc hạng không tầm thường-nghe nói chưa một ai có thể hạ gục Rie, trừ một người. Thấy tình hình có vẻ không ổn Kỳ bước ra

-Rie, như vậy là sao_Kỳ nói với Rie, ánh mắt buồn

-Phó Bang, chị làm gì ở đây, chẳng phải chị đi du học rồi sao_Rie lên tiếng, mặc dù Kỳ nhỏ tuổi hơn-nhưng là Phó bang nên được kêu bằng chị

-Nhờ về đây nên mới biết cậu lộng hành như thế nào_Kỳ tiếp tục nói

-Em...Em...

-Em thế nào, nói nhanh đi_Âm vực lạnh lạnh phát ra trong một góc khuất.

-Chị 2, chị về rồi sao_Rie hớn hở

-Thì đã sao chứ, cậu có bang phái khác, có đàn em, sao lại gọi tôi như thế?_Nó nói với ánh nhìn chết chóc

-Tại tung tích của chị ba năm nay chúng em không được rõ nên em, em hơi bồng bột, chị tha lỗi cho em._mặt Rie hối lỗi trông cực dễ thương

-Thôi được rồi, bỏ qua hết, từ nay bang Snow sẽ được cải thiện lại tất cả. Nghe rõ chưa hã_tất cả người trong quán bar cúi người ý đồng tình.

-Cô...cô là bang chủ ẩn đây sao?_Mặt 2 chàng ngệt ra

-Phải, thì đã sao._nó nói

-À, mà đừng điều tra thân thế của người ta. Khó chịu lắm đó_nó lườm 2 chàng

“Còn nhiều điều mình chưa được biết về cô ấy, hôm nay phải hỏi cho ra lẽ mới được” hấn mới nghĩ như thế thì thực hiện ngay.

-Cô là ai? Dương Vân Nguyệt Cẩm_Hấn nhìn nó nghiêm nghị

-Anh sẽ biết sớm thôi_nó vừa cười vừa cầm cốc nước nói

-Rin_nó hét lên

Rin chạy lại, sau một phút ngắm nhìn kỹ lưỡng mới ôm chầm lấy nó, hớn hở

-WOW, em trông xinh hơn lúc trước nhiều nhĩ_Rin là anh họ của nó

-Đương nhiên rồi ạ, 2 tên này chắc anh cũng biết nhĩ_nó khẽ lườm qua hấn

-Ừm, em làm quen nhanh nhĩ_nở nụ cười tươi như hoa với nó, khi ở đây, mọi người rất hiếm khi thấy nụ cười của Rin thế mà bây giờ lại cười không ngớt.

-Coi tôi như là không khí thế hã_Kỳ uất ức lên tiếng

-OA... có cả Kỳ nữa sao_Rin ôm chầm lấy Kỳ

-Thôi gấp gở thế này được rồi, mình về thôi Kỳ-Em về nhé Rin- Tôi về đây, ở lại vui vẻ_nó nói

Hắn nhìn theo dáng nó, mắt đắm chiêu mãi nghĩ về nó, sao nó lại bí ẩn lạ lùng như thế, được học bổng-con nhà nghèo mà sao lại giám trên chộc Thúy Loan-là Bang chủ của Snow, Khó hiểu thật. hắn mãi mê suy nghĩ thì được thằng bạn kéo xuống.

-Về thôi, mặt mày đủ ngu rồi đấy, định làm diễn viên hài kịch sao?_ Khánh Huy chọc ghẹo thằng bạn

-Về thì về, thằng lẩm mồm_hắn tức ứa gan ứa máu

-Tao là người Việt Nam, có phải người ngoài hành tinh đâu mà lẩm mồm_Huy đấu khẩu với hắn.

-Tao không dư Calo đấu mồm với mày, về thôi_hắn khoác vai thằng bạn, hai thằng tung tăng về nhà.

5. Chương 5

-Sáng ăn món gì nào? Tao xuống căn tin mua ày luôn_Kỳ hỏi nó

-Ồ, như cũ nhé, cảm ơn... hỳhỳ_Nó cười với con bạn

Nó vừa dứt câu, bóng nhỏ bạn đã mất hút, thay vào đó là một nữ sinh hốt hải chạy đến van xin nó...

-Bạn lên sân thượng của trường nhé, bạn mình bị bắt nạt, người đó nói chỉ có bạn mới giúp được thôi, mình xin bạn_mặt nhỏ này van xin nhìn mà tội nghiệp

-Ừ_nó trả lời lạnh lung khiến nhỏ kia hơi sợ sệt

“Chà, xem ra con nhỏ này dễ dụ hơn mình tưởng.. haha... mày chết chắc rồi con nhỏ thấp kém hèn hạ kia” con nhỏ đề tiện suy nghĩ. Nhỏ này tên Thùy Linh đồng bọn của Thúy Loan.

Còn nó thì cũng không vừa”Mày lừa ai không lừa, lại đi lừa tao, xem ra mày diễn cũng đạt nhĩ, có trò vui cho tao chơi nữa rồi” nó nhếch mép cười khiến cho ai thấy nụ cười đó cũng hoảng sợ. Bội Kỳ hí hửng chạy vào lớp nhìn vào chỗ của nó, “Ồ con nhỏ này, chạy đâu mất rồi nhĩ” Kỳ vừa nghĩ vừa tiến lại bạn của hắn

-Ngày 2 người thấy Tiểu Cầm của tôi đâu không_vừa nói vừa chỉ vào chỗ của nó

-Làm sao tôi biết được_Hắn trả lời cộc lốc

-Khi chúng tôi tới thì đã không thấy cô ta đâu_Huy lúc này mới lên tiếng

“Thôi chết rồi, nếu có ai đụng chạm tới nó thì nguy đấy” vừa dứt suy nghĩ nó chạy đi tìm Cầm ngay, không một chút do dự

Lúc này nó đã đứng trên sân thượng cùng với bao nhiêu là bè phái của Thúy Loan, chỉ có lác đác vài người nhưng ai nấy cũng cao to vạm vỡ, nhìn thôi cũng đủ sợ.

-Bạn muốn gì ở mình_nó lên tiếng, giọng ngây thơ vô số tội

-Hơ.. Tao muốn mày biến khỏi đây_ giọng đánh đá chua ngoa của Thúy Loan

-Mình không thể vì còn có một vài chuyện chưa giải quyết xong, và mình còn phải học nữa mà_nó cố tình đôi co xem thái độ Thúy Loan ra sao.

-Rượu mời không muốn uống sao. Được, tụi bây đánh nó đi, cho nó vào nhà xác cũng được_Thúy Loan ra hiệu cho đồng bọn xông vào

Chát...Bốp...Rầm...Ùnh....Oạch...

-DỪNG LẠI ĐI MÀ !! _Bội Kỳ hét lên

Vẫn cứ tiếp tục phát ra những âm thanh đáng sợ đó...

-LÀM ƠN, DỪNG LẠI ĐI_Bội Kỳ lại hét lên. Những âm thanh đó không còn nữa

Bây giờ một đám đang nằm lê lết trên sàn, máu mũi, máu miệng chảy ra nhìn khủng khiếp. Thúy Loan mặt tái xanh, không giám cử động.

-Bội Kỳ, gọi người đến đây bắt giữ họ lại, mở cuộc họp khẩn cấp_nó nói với giọng điệu không một chút biểu cảm

-Nhưng mà..._mặt Bội Kỳ bắt đầu lo lắng

-Đây là lệnh của cấp trên, cậu hiểu chứ_nó nói giọng ra lệnh, Kỳ bắt buộc phải nghe theo lời nó.

Cuộc họp khẩn cấp được diễn ra, tất cả học sinh nhanh chóng tiến vào hội trường. Ông thầy Hiệu trưởng-tức là Phó hiệu trưởng (ông này chỉ gần mức HT thôi ạ) bước lên bục . cùng lúc đó, Thúy Loan gọi điện thoại cho ba mình đến giải nguy mà trong đầu thầm nghĩ “mày sẽ sớm rời khỏi đây thôi”

-Hôm nay, Hiệu trưởng sẽ chính thức ra mặt để quản lí trường, xin mời_ Ông nói kính cẩn, mời hiệu trưởng bước lên.HT bước lên, đám học sinh ở dưới bắt đầu xôn xao, hân và Huy cố mở mắt thật to để nhìn kĩ người này-hai tên há hốc mồm

-Ngậm mồm lại được rồi đó, hàm dưới rớt xuống đất rồi kìa_Kỳ vừa bịt miệng cười vừa nói

-Tôi với tư cách là Hiệu trưởng của trường ROYAL xin trân trọng thông báo đến các học sinh. Những bạn được vinh dự đứng trên khán đài với tôi đây, chắc hẳn các bạn không xa lạ cho lắm. Mỗi học sinh, “bắt buộc” đều phải thuộc nội quy của trường, lớp. Thế mà một nhóm người làm trái lại nội quy, tội thứ nhất của các bạn đây là tạo bè phái trong trường và phân biệt đối xử với bạn bè, tội thứ hai dựa dẫm vào “thế lực” của ba mẹ mà lấn tới. Từ này trở đi, nếu tôi phát hiện còn tái phạm tình trạng này thì coi như người đó sẽ bị đình chỉ học trên toàn thể giới. Các bạn nghe rõ rồi chứ_Chính xác, hiệu trưởng trường này chính là nó, mấy ngày qua che giấu thân phận là để xem xét tình hình thôi.

-Cô thật là không đơn giản xịu nào cả_hắn nói với nó, ánh mắt vẫn còn tò mò

-Chưa hết đâu, phần hay sắp đến rồi_Du nhìn nó cười mỉm, khiến ai cũng phải tò mò về câu nói thần bí đó.

-Như vậy là sao Anh/Thầy_Kỳ và Huy đồng thanh

-Bớt nói giùm đi, Du anh hơi nhiều chuyện rồi đó_nó khẽ đánh yêu Du một cái. Du thì ngượng chỉ biết gãi đầu.

Chiếc limousine đỗ trước cổng trường, mặt Thúy Loan nghênh lên “Xem mày sẽ bị xử lí ra sao”.Người đàn ông khoảng 50t bước lại bên Thúy Loan. Lúc đó Du bước lại người đàn ông đó ngạc nhiên, bắt tay với Du

-Thư ký Du, cậu về đây có việc gì sao?_ông tươi cười nhìn Du.

-A, Tiểu thư cũng về sao_ông cúi chào nó một cách kính cẩn

-Sao ba lại kêu con nhỏ thấp kém này là tiểu thư chứ_Thúy Loan không biết nó là hiệu trưởng vì nó lên đi gọi cứu viện nên đầu nghe bài phát biểu của Cẩm.

Chát...

-Mau xin lỗi tiểu thư nhanh_ba Thúy Loan giận dữ nói

-Tại sao chứ ạ, không đời nào, nó thân phận thấp kém thì làm sao..._Thúy Loan chưa kịp dứt lời thì ăn thêm cái bạt tai nữa

-Con trở nên ngang bướng từ khi nào vậy, mau xin lỗi đi_ba Thúy Loan mặt hầm hầm, định tát Loan thêm cái nữa..

-Thôi, Giám Đốc Đoàn à, tôi cũng định ời ông đến đây để giải quyết vụ này. Trước kia ông xin tôi cho con gái ông vào trường này, mặc dù cô ta không giỏi lắm, tôi có đồng ý và còn giúp ông trở thành Giám đốc CTy Đoàn Thúy, bởi ông có năng lực và một phần tôi cảm thấy gđ ông đang gặp khó khăn nên thăng chức cho ông. Nhưng thật không ngờ vì lợi thế ấy, mà con ông lộng hành như vậy. Thôi thì Chi nhánh đó sẽ được đổi tên khác, ông được nghỉ hưu sớm, thế nên trong vòng 2năm ông vẫn được lãnh tiền lương nhưng chỉ 50% so với trước kia nhé_ Nó ôn tồn nói với ông Đoàn.

-Xin Chủ Tịch, cho tôi thêm một cơ hội nữa được không, tôi sẽ dạy dỗ nó tử tế, không để nó lộng hành như vậy nữa, tôi cầu xin chủ tịch_ ông Đoàn quỳ xuống van nài nó.

-Ba à! Tôi van xin cô, tôi biết lỗi rồi, hãy cho ba tôi thêm một cơ hội, tôi van xin cô mà.. huhu_Thúy Loan có vẻ đã ân hận. Nó cười hiền đờ hai ba con Đoàn đứng dậy

-Thôi được rồi, tôi sẽ thu lại lời nói lúc nãy, đứng dậy đi_nó cười hiền dịu, mọi người xung quanh cảm thấy được hơi ấm từ nó.

-Cha con chúng tôi cảm ơn chủ tịch nhiều_Ông Đoàn cúi người tỏ long biết ơn

-Thôi cũng là giờ ra về, 2 người về đi_nó nói

Hai người họ cúi chào nó rồi ra về, còn 2 tên ôn thần kia cứ há hốc mồm mà nhìn nó, khiến nó phì cười.

-Thì ra đây là phần hay hả anh Du_Kỳ nhìn du bất lực, Du cười gật gật đầu

-Chuyện lạ việt nam sao hả?_nó nói mà miệng vẫn cười

-Cô là gì mà đến ông Đoàn cũng kính nể thế, không lẽ..._hắn chưa kịp nói hết

-Cô ấy là Hiệu trưởng trường Royal, là Chủ Tịch trẻ của Cty Rose, là bang chủ của Snow và là người thừa kế chiếc vương miện nữ hoàng_Du nói ra một loạt, 2 anh chàng choáng váng tinh thần

-CÁI GÌ CỜ_2 chàng hốt hoảng, đồng thanh hét lên

-Nghe không rõ sao? Hay để tôi kêu Ông Đình của tập đoàn D&G và Ông Phương của tập đoàn Phương Khánh mua máy trợ thính cho hai người nghe rõ hơn nhá_giọng nó nghiêm nghị pha chút đùa cợt vào.

-Cô không chọc ghẹo chúng tôi ngày đó cô ăn cơm không được sao_HẮN hét lên

-Exactly_kèm theo cái nháy mắt, hắn thì cứng họng

Bước vào phòng, nó cứ nhìn tấm hình treo trên tường, chỉ có một tấm ảnh duy nhất, nước mắt nó trào ra vì thương nhớ, sao người ấy không trở về với nó chứ, một mình nó ở đây cô đơn lạnh lẽo vô cùng, “Mẹ àh, con nhớ mẹ lắm, tại sao mẹ ra đi mà không thể quay trở về chứ” nó lại khóc, khóc nhiều hơn và chìm vào giấc ngủ. Ký ức đáng sợ đó, những con người gê tởm đó nó không thể nào quên được.

-Dậy nhanh đi cô nương, mau đến trường thôi, học xong hôm nay sẽ được nghỉ, sắp được đi chơi rồi.. háhá_Bội Kỳ cười man rợ

Bây giờ khi đến trường thay vào ánh mắt khinh thường kia là ánh mắt ngưỡng mộ của tất cả học sinh.

-Cô là hiệu trưởng mà chăm đi học nhỉ, đến sớm thế_hắn châm chọc nó

-Còn anh, Hội trưởng hội học sinh mà rảnh rang nhỉ_nó cũng không vừa, đáp lại ngay câu nói của hắn

-Cũng nhờ cô cả thôi, chẳng phải cô đã giúp tôi đe dọa các bạn học sinh rồi sao_hắn tiếp tục đôi co với nó

-À, thì ra tại tôi tạo cơ hội cho anh sao, như vậy chứng tỏ anh không có năng lực lắm nhỉ_Câu nói đó giáng xuống đầu hắn, mặt đỏ bừng vì tức giận.

Reng..... vô học, phần thắng lại nghiêng về phía nó.

-Hôm nay chúng ta Kiểm tra chất lượng một xíu nhé thầy không dặn trước để xem ý thức học của các em thế nào. Lấy giấy ra chúng ta làm trong vòng 15phút thôi._ông thầy này cho đề cực khó lun, ổng dạy toán, do hắn nhờ ông ta làm thế để xem nó làm thế nào đây, vì nó có chép bài đâu, dù là 1 hiệu trưởng nhưng nó đâu có chép bài-đó là ý nghĩ của hắn.

-Thầy ơi đề khó thế này thì chết cả lũ ạ_cả lớp đồng thanh trừ bốn người

-Không nói nhiều, thầy bắt đầu tính giờ đây_thầy vừa nói vừa nhìn đồng hồ

“Cô không làm tức là không biết gì rồi..haha.. năn nỉ tôi may ra tôi còn chỉ bài cho”_mặt hắn lúc này gian khổ tả luôn.

Năm phút sau, nó lấy tờ giấy và cây viết ra, hí hoáy viết trong vòng 10phút thì nộp bài, hắn thu bài của nó đầu tiên vì muốn nó bị điểm kém đây mà. Mặt nó nhăn nhó khi biết hành động đó là cổ tình.

-Cậu làm bài được chứ Cầm_Kỳ hỏi mà mặt buồn so

-10 điểm rồi, sao buồn vậy? Kỳ không làm bài được hả_nó có vẻ lo lắng

-Ừm, bài cuối tao ghi nhầm kết quả rồi, thế là sao luôn bài toán_mặt Kỳ vẫn còn buồn, như bán bánh bao ế ấy.

-Cô tự tin nhỉ, chắc chắn mình 10điểm luôn sao, tôi còn không làm được bài cuối mà cô làm được sao_hắn nói về ta đây

-Đúng vậy, Lữ Thiên năm nào cũng là TOP no1 về số điểm của khối đấy_Huy hơn hở khoe về thành tích học tập vượt trội của thằng bạn thân mình.

2 anh chàng cứ ngênh ngang vì tưởng mình giỏi nhất.

-Nếu như tháng này và có khi cả năm này tôi hạng nhất toàn khối thì 2 người phải làm ôsin của tôi và Kỳ. Ô kê chứ_nó thách thức 2 anh chàng

-Ấu Zè, có Ôsin làm không công rồi, sướng quá đi_Kỳ réo lên

-2 cô tự tin nhỉ, nếu tôi hạng nhất toàn khối thì 2 cô sẽ làm ôsin cho bọn tôi_hắn tự tin mình sẽ thắng vì nghĩ nó có chép bài làm bài gì đâu.

-Ô cơ, tôi nói là sẽ giữ lời_ nó nghiêm nghị nói

-Ừ, quân tử nhất ngôn_hắn cũng nghiêm nghị không kém.

6. Chương 6

“Một vì sao đang bay ngang qua nói với em rằng :”Anh đã đi rất xa”

Ngôi sao kia như đang một mình

Như chính em đang ở đây

Từng cơn mưa đang rơi rơi nhanh nhớ đến những lần đôi ta tay nắm tay

Bước chung một đường , có anh bên cạnh em

Thời gian trôi , còn lại tôi

Chiếc hôn theo mưa cuốn trôi

Nụ cười anh , với cánh tay ôm đôi vai gầy

Được gần anh , được yêu anh với em là một giấc mơ

Đừng xa em , đừng quên em anh nhé !”_nhạc chuông của Kỳ vang lên

-Alo, đang ngủ mà đứa nào làm phiền vậy_Kỳ hét lên trong đt

-Mình, Huy đây, xin lỗi Kỳ nha, mình chỉ muốn rủ Kỳ đi chơi thôi, nếu thế thì thôi vậy_giọng anh chàng buồn thiu

Còn Kỳ nghe đến hai chữ “đi chơi” là mắt sang long lanh rồi.

-A, đi chơi sao, mình đi nữa, mình rủ Cẩm theo nhé_Bội Kỳ ngồi dậy trả lời nhanh, gọn, lẹ luôn

-Ừm, 7h30’ ở công viên gần trường nhá, Kỳ biết chỗ đó chứ_ Huy hơn hở hỏi Kỳ

-Biết, biết... mình đến ngay.. bái bai_vừa nói xong Kỳ ngắt máy ngay lao thẳng vào nhà vệ sinh.

Nguyệt Cẩm thì đang ngồi ở phòng khách, nhâm nhi ly café và xem một số tin tức quan trọng. Chờ Kỳ xuống cùng đi chơi

-Ừa, sao mày dậy sớm thế_Bội Kỳ hỏi nó

-Chờ mày cùng đi chơi đây này_nó trả lời tỉnh như ruồi

-Sao mày biết, tao đã nói đâu_mặt Kỳ bắt đầu ngệt ra rồi

-Thì người yêu lý tưởng Khánh Huy của mày nói tao biết, thôi đi kéo người ta chờ lâu_vừa nói vừa kéo con bạn đang trong cơn tức giận vì lời nói của nó khi nãy “người yêu lý tưởng Khánh Huy”

Bao nhiêu là ánh mặt trời thường của mấy đứa hám trai khi nhìn thấy bọn hần, Hần mặc chiếc áo thun cách điệu tôn thêm nét đẹp hào hoa, quần jeans bạc màu phong cách, làm bao cô em mê mẩn. Còn Huy thì mặc chiếc áo sơ mi cũng được cách điệu hài hòa, chiếc áo rất hợp với làn da trắng như con gái của cậu ta, Huy cũng mặc quần jeans nhưng là một màu đen nam tính.

Hai cô nàng thu hút được khá nhiều anh chàng khi đi trên đường, Nó mặc áo ba lỗ được đính vài hoa văn theo phong cách cổ điển, quý phái cùng với cái quần short được làm bằng vải jeans lúc này đôi chân thon thả trắng không tì vết lộ ra khiến bao cô gái thầm ghen tị. Bội Kỳ xinh đẹp không kém, Kỳ mặc váy xòe, trông có vẻ năng động cùng với chiếc áo thun phong cách đường phố, lúc này cô nàng càng quyến rũ hơn bao giờ hết.

-Hai cậu chờ có lâu không_mặt Kỳ cười tươi như hoa.

Huy khẽ lắc đầu và không quên nở một nụ cười đáp trả

-Hai cô muốn đi đâu đây_Hần giả vờ tỏ ra khó chịu, thật chất thấy nó xinh quá hần chẳng biết phải làm sao.

-Bảo người khác cùng đi chơi với mình, mà tỏ ra khó chịu như vậy sao, mình về đây Kỳ à_nó quay lưng bỏ về, hần cầm tay kéo lại

-Ồ, ờn xin lỗi, mình không cô ý nói năng thô lỗ như vậy, bây giờ mình đi ăn sáng nhé_hần cười trừ chuộc lỗi.

Nó lườm hần một cái sệt bén và nhìn xuống tay mình, lúc này hần mới ngớ người ra vì hần đang cầm tay nó. Nhanh nhẹn thả tay nó ra, cúi mặt xuống vì ngượng.

-Thôi thôi, trông cứ như hai vợ chồng giận nhau ý. Đi ăn...._Bội Kỳ liền ú ớ khi thấy cái nhìn chết chóc của nó.

-À...ờ... Đi ăn sáng thôi Cầm_Bội Kỳ cười trừ như có gì

Bốn người trai tài gái sắc đi trên đường, ai nấy cũng tấm tắc khen ngợi và cũng có phần ghen tị. Không như bao cô gái khác, nó không muốn ăn ở nhà hàng sang trọng, chọn một quán ăn lề đường nhưng tương đối sạch sẽ. Bọn hần một phần là vì tính công tử bột nên thoát đầu không bước vào, nhưng hai cô nàng cứ một mực đòi ăn ở đây cho nên hai chàng phải chịu theo vậy.

“Chẳng cần để em phải nói anh biết mình mất nhau

Chẳng cần để em phải nói, yêu anh thêm một lần

Lời nói yêu thương của em, chỉ xát thêm đau vào tim

Vì tình yêu kia đã không của anh

Chẳng cần để em phải nói, anh sẽ tự bước đi

Chẳng cần nghe thêm lời nói cần rút trong lúc này

Cuộc sống với anh còn chi thôi đành buông tay

Chỉ là cơn mưa đến nhanh rồi đi

Sao anh không thể quên em”_Chuông điện thoại của Huy vang lên

-Alo, anh hai, em nghe đây_Khánh Huy vừa lên tiếng Bội Kỳ nhìn sang Cầm nhưng không nói lời nào, chỉ thầm thương cảm cho con bạn.

-Em đang ăn ở quán...._Huy cứ ú ớ chẳng biết nói làm sao

-Cậu cứ nói ăn ở quán Bà 5, đường XY123 là anh ta sẽ biết thôi_nó lên tiếng khi thấy Huy áp ứng.

Huy ngạc nhiên, nhưng cũng nghe theo nó vậy. Bội Kỳ nhìn nó, hiểu ý của bạn nên nó nói nhỏ đủ cho 2 đứa nghe

-Chuyện đó không liên quan gì đến Duy, mình không muốn mất một người anh trai tốt bụng như thế đâu_nó cười tươi với Kỳ, Kỳ nắm lấy tay nó gật đầu

-Sao anh mày lại có thể biết đường mà tới đây nhỉ_Hắn lúc này quá thắc mắc nên lên tiếng hỏi

-Ừm. Có chắc là anh tôi biết không Cầm_Huy cũng hỏi

-Chắc chắn mà_Kỳ lên tiếng.

-Tôi sẽ kêu phần ăn cho hai cậu luôn, cứ ngồi đây đi_rồi nó quay sang con bạn nói-đi gọi món nào Kỳ.

Khoảng mười lăm phút sau, anh hai của Huy đã có mặt và ngồi vào bàn, hỏi tới tấp thằng em ngay

-Sao em biết chỗ này hay vậy_anh Huy rất tò mò

-Chúng em hỏi anh mới đúng đấy ạ_Hắn lên tiếng hỏi thay thằng bạn

-Tại vì đây là căn cứ bí mật của chúng tôi, anh Duy nhỉ_nó vừa nói vừa nghiêng đầu cười tươi với Duy- anh trai Huy

-C.à..m, em..em .. làm gì ở đây__ Duy hỏi nhưng áp ứng

-Em về nước rồi, rất vui gặp lại anh_nó nói xong, ngồi xuống bàn, đúng lúc đó Kỳ bước ra

Chúng em gọi món cho anh luôn rồi_Kỳ cũng ngồi xuống bàn ăn

-Kỳ nữa sao, rất vui vì gặp lại em_Duy cười tươi hơn bao giờ hết

Hai chàng trai của chúng ta thì không biết gì cả, cứ ngồi đó chứng kiến cuộc nói chuyện, mặt người nào cũng cứ đơ ra khiến hai cô gái cười phì.

-Hai em làm diễn viên hài kịch được rồi, mấy đứa chắc là bạn học nhỉ__ Duy nói sau đó 4 đứa đều gật đầu

-A... đồ ăn đến rồi, đồ ăn đến rồi_Kỳ mắt sang long lanh

5 người ăn khí thế hào hung luôn, ăn xong Bội Kỳ hôn hờ nắm tay mọi người đi chơi, mặc dù không biết phải đi đâu.

-Cô ăn cứ như heo nhỉ_hắn châm chọc nó

-Ừm, phải ăn như heo để dư thừa Calo đấu mồm với cậu đây_Nó đáp trả khôn khéo với hắn.

-Thế sao cô không mập như heo nhỉ_mặt hắn ngổ ỏi là ngổ, khiến nó cười hô hô làm mọi người giật mình.

-Tôi là ai cơ chứ? Là một người có thành tích lấy lòng như thế này mà để béo phì sao_nó bắt đầu tự khen ngợi mình rồi

-Cô cũng tự tin nhỉ, đừng trèo quá cao để rồi rơi xuống hố xí nhá_mặt hắn hôn hờ vì nghĩ sắp chọc giận được nó

-Tôi cũng muốn thử một lần rơi xuống nhưng hoàn cảnh không cho phép, cứ mãi ở trên à đề bẹp cậu thôi_nó cười man rợ khi nói xong câu vừa rồi.

-Cô.._Hắn không có trình độ để cãi nhau với nó

-Em mà cãi nhau với Cầm tới sáng thì Cầm vẫn thắng à xem_Duy quay sang nhìn Cầm lắc đầu.

Trong lúc hắn và nó cãi nhau thì Kỳ và Huy đã lên đi chơi trước rồi, sau đó còn đem về một đồng gấu bông vừa đi vừa cười tít mắt.

-Vui vẻ ha, để tui lại mà đi chơi “với người yêu lý tưởng” như vậy là không được đâu_nó chọc tức con bạn, vừa nói xong nó chạy đi ngay

-Ya... bị chạm dây thần kinh hả, tao giết mày, đứng lại đó_ ngay lập tức Kỳ đuổi theo nó

-Mày có thấy ai bị dọa đánh mà đứng lại chịu đòn chưa hả_nó quay đầu lại hét lên

Hai đứa chạy long nhong khiến ba chàng đứng lại cười hô hố, ai nhìn vào cũng lắc đầu, tưởng ba chàng bị thần kinh đây mà. Cả năm người đi chơi, rồi lại shopping rồi lại đi chơi thế là chiều cũng đến, hai nàng hơi hờ ra về vì mua được rất nhiều đồ, còn ba chàng hơi buồn bởi phải chia tay hai nàng mà về nhà.

“Cảm ơn em Cẩm à, cảm ơn vì em đã hiểu cho anh, anh sẽ cố gắng bù đắp khoảng trống đó cho em, thay thế thằng Nam. Anh đã yêu em từ rất rất lâu rồi, trước Nam cơ nhưng anh lại quá nhút nhát, lần này anh sẽ không để tụt mất cơ hội nữa. Anh sẽ không để nước mắt em lại rơi”_Duy nghĩ trong lòng và nhìn theo dáng nó khuất xa dần mới rảo bước về nhà.

7. Chương 7

Nó uể oải bước ra khỏi giường, kéo tấm rèm cửa, ánh nắng mặt trời chiếu vào gương mặt thanh tú, khẽ nhăn lại. VSCN xong, qua phòng Kỳ để gọi cô nàng dậy, nhưng không thấy Bội Kỳ đâu, nó hốt hoảng chạy xuống nhà, thấy Kỳ ngồi trơ ra trở mắt mà nhìn nó.

-Mày làm tao hết hồn, chẳng thấy mày đâu, hôm nay dậy sớm nhỉ_nó thở dài, rồi ngồi xuống salong.

-Hỳ, hôm nay thấy hào hứng nên tao dậy sớm, ăn sáng ở nhà đó, tao tự tay làm_vừa nói xong Kỳ kéo tay nó vào phòng ăn.

Nó thì thích thú vô cùng, tuy là tiểu thư quyền quý nhưng Bội Kỳ nấu ăn chẳng thua kém gì đầu bếp.

-Oa. Yêu Kỳ nhất thôi, toàn những món mà tao thích_nói xong nó dùng đũa gấp thức ăn, vẻ mặt rất vui.

Bội Kỳ nhìn nó một cách ấm áp “Quên đi những chuyện không vui Cẩm nhé” Kỳ nói khẽ đủ mình nghe thôi.

-Nào ăn nhanh kéo muộn học đây_Cầm ngược lên nhìn Kỳ

Kỳ nghe theo nên khoảng nửa tiếng sau 2đứa đã lon ton đến trường. Hấn và Huy hôm nay đến sớm hơn thường lệ, thấy hai đứa đến bọn hấn chằm chọc ngay

-Hôm qua đi chơi vui quá, về nhà còn mơ tưởng đến hình bóng của bọn tôi nên không muốn đi học hả_hai bọn hấn đồng thanh, vì đã tập trước rồi mà (t/g : 2 chàng này công nhận rãnh)

-Các cậu điểm nào cũng tốt nhỉ_Kỳ lên tiếng

-Đẹp trai, học giỏi, con nhà giàu_nó tiếp lời

-Nhưng bị mắc chứng bệnh hoang tưởng_Cầm và Kỳ cùng đồng thanh và quay sang nhìn nhau cười gian.

Hai anh chàng lúc nào cũng vậy, người gây chiến là mình, nhưng chẳng bao giờ có được phần thắng mỹ mãn cả (tội nghiệp)

Reng.....reng..... tiếng chuông vào lớp, hôm nay bài kiểm tra sẽ được trả lại cho các học sinh, hấn thì cứ vênh mặt lên với nó và Kỳ, 2 cô nàng thì cứ cắm cúi vào cái ipad khiến hấn và Huy sôi máu lên.

-Lớp chúng ta làm bài cũng tương đối tốt, có hai em được điểm 10, nào lớp trưởng phát bài cho thầy nhá_thầy đưa bài cho hấn, nhưng giữ lại hai bài được điểm 10. Hấn lúc này mới hốt hoảng lên, hấn và Huy đều được điểm 8 mà nó với Kỳ thì không có bài, chẳng lẽ...

-Hoàng Mỹ Bội Kỳ, kết quả sau cùng của bài toán em làm sai, nhưng làm rất sáng tạo và rất hợp lý, thầy khuyến khích em điểm 10_thầy vừa kêu đến tên Kỳ là cô nàng đứng dậy ngay.

-Còn về phần em Dương Văn Nguyệt Cầm, thầy rất thích cách giải và lí luận của em, điểm 10 của em rất xứng đáng, Lữ Thiên nên học hỏi em nhé_Thầy vừa nói vừa cười với hấn.

Thầy nào có biết đầu hấn lúc này mặt tím tái lại, còn nó thì cười hả hê trong lòng. Nó được một phen chọc tức hấn rồi cứ nghĩ đến đó mặt nó lại gian tà ứ chịu được

Reng...reng...

-Nào các em ổn định chỗ ngồi đi_tiếng chuông ra tiết một vừa dứt Du bước vào lớp lên tiếng.

-Vào đây đi em_Du nhìn ra ngoài cửa gọi học sinh mới vào.

Cả đám nữ sinh được một phen rú lên “Nam sinh sao, đẹp trai quá”_cả đám nữ sinh đồng thanh.

-Chào các bạn, mình tên Phương Khánh Duy, mình từ Mỹ về mong các bạn chỉ giáo thêm_vừa nói Duy vừa nở nụ cười chết người.

-Em ngồi đối diện với Cẩm nhá_Du nhìn quanh lớp rồi lên tiếng

Khánh Duy mặt hơi buồn nhưng dù sao cũng gần nó, có thể nói chuyện thế là được rồi. Duy vào chỗ ngồi, 2 tên quái dị kia nhanh nhẹn lên tiếng

-Sao anh lại học lớp này, anh lớn hơn tụi em một tuổi kia mà_hai bọn hấn nhìn nhau rồi lại nhìn Duy

-Anh không cần phải làm như vậy để chuộc lỗi đâu_nó ngược lên nhìn Duy, nó vừa nói cả 3 chàng nhìn nó, cứ tưởng này giờ nó không hề hay biết gì.

-Anh...anh... chỉ là..._chưa dứt câu tiếng chuông ra tiết 2 vang lên, Kỳ nhanh chóng kéo tay nó xuống căn tin, để lại 3 bọn hấn ngơ ngác đuổi theo.

Ba chàng xin ngồi cùng tụi nó, Duy nhanh chóng ngồi gần nó

-Em ăn gì? Như cũ nhé_Duy nhìn nó cười hiền

-Ừm, cảm ơn anh_nó cũng cười đáp trả

-Mọi người ăn gì thì tự lấy đi nhá_Duy lên tiếng và bước đi

Duy và nó ngồi nói chuyện vui vẻ, nó khẽ nhìn hấn, thấy mặt hấn tối sầm lại, chẳng thèm nhìn nó lấy một cái “Hấn sao thế nhỉ”nó nghĩ. Bất chợt hấn đứng dậy quát lớn khiến cả bọn giật mình.

Hai người chưa từng được nói chuyện à_khi quát xong hấn mới cảm thấy thái độ của mình là quá đáng, nên ngồi xuống cầm cốc nước lên uống như không có gì. “Quái lạ, tại sao mình phải bức tức thế này, thật không hiểu nổi mình mà”. Nó thì bỏ ngoài tai câu nói của hấn, tiếp tục trò chuyện cùng Duy

-Sao anh lại sang Mỹ_nó hỏi Duy

-À..ừ..lúc biết tin đó, anh tìm kiếm em nhưng không thấy tung tích, anh đành sang Mỹ lập sự nghiệp và tìm kiếm em sau_Duy vừa nói vừa gãi gãi đầu

Hai người hỏi qua hỏi lại về cuộc sống, gia đình. Nhưng nó vẫn khẽ quan sát thái độ của hấn, thường ngày hấn luôn cổ chọc tức nó, sao nay lại im re, nó thắc mắc lắm. Thấy mặt hấn buồn so như bánh bao chiều nó nghĩ ngợi “Chẳng lẽ cậu ta có tình cảm với mình sao, ày za, mày đang nghĩ gì vậy Cẩm” nó khẽ lắc đầu làm Duy

lo lắng.

-Em không khỏe hả, anh đưa em về nhà nha_Duy lo lắng sờ trán nó

-Cô ta không sao đâu, chắc đang mơ tưởng về anh đó mà_Hấn nói với giọng bức tức vô hạn

-Cậu đừng nghĩ ai cũng bị hoang tưởng như cậu đấy_nó hét vào mặt hấn

-Tôi chỉ muốn khiến cô vui hơn một tí, ai ngờ cô lại nổi nóng_hấn nhỏ giọng lại, khiến nó thấy ngượng, nên chẳng nói gì thêm nữa. Duy nhìn thái độ của Lữ Thiên thì cũng biết hấn đã thích nó rồi, Duy nghĩ thầm “Cái gì anh cũng có thể nhường cho hai em được, nhưng với Cẩm thì không, anh xin lỗi, chúng ta phải đấu tranh rồi”_Duy vừa nghĩ vừa nhìn hấn.

-À, chiều nay các cậu qua nhà chúng tôi nhá, tối nay tôi muốn đãi mọi người ăn, để cảm ơn vụ đi chơi hôm nọ_Kỳ uống xong cốc nước lên tiếng

-Được, được, chúng tôi sẽ tới anh nhĩ-Thiên nhĩ_Huy nhanh chóng lên tiếng

-Ừm_Duy và hần đồng thanh

-Sao không nói mình biết hả_nó quay sang nhìn Kỳ

-Ồ ồ, cậu không muốn ăn đồ ăn mình nấu sao_Kỳ giả vờ ngây ngô

-À..ừ.. có, mình chỉ hơi vui thôi mà_Cầm nắm tay Kỳ cười phì, nhìn rất dễ thương, khiến 2 chàng trai lại càng xao xuyến.

Khánh Huy thì rất vui, anh chàng có thể hiểu thêm một phần nào đó về Kỳ rồi, suốt buổi học chỉ ngồi cười tùm tùm thôi.

Thấy Thúy Loan bước lại gần hần và Huy lên tiếng trước

-Cô muốn gì ở chúng tôi nữa đây_hần khó chịu lên tiếng

-Đúng đó, cô chưa thấy vui sao hả_Huy nói thêm

-Mình, mình chỉ muốn trở thành bạn của các cậu thôi_Thúy Loan cúi người chuộc lỗi đáp với bọn nó và bọn hần

-Ừm, tôi đồng ý_Kỳ lên tiếng nhưng không biểu cảm gì

-Tớ cũng vậy, rất vui được làm bạn với cậu, chiều nay qua nhà mình cùng ăn một bữa tối nhá_Cầm đứng dậy nhìn Thúy Loan cười hiền

-Thật vậy sao, cảm ơn các cậu_Thúy Loan reo lên trong sự ngạc nhiên của mọi người xung quanh.

-Cậu nên đến nhà chúng tôi trước để phụ giúp nấu thức ăn nhé_Kỳ lên tiếng hỏi Thúy Loan. Tiểu thư Loan nhanh chóng gật đầu vui mừng.

Reng.....Reng.....

-Về lớp thôi nào_cả bọn đồng thanh

8. Chương 8

——5h15’—— Tan học tất cả đến nhà Nó ăn tối.

-Loan nè, bây giờ sang nhà mình luôn nhé, mình sẽ cho cậu mượn tạm đồ mình mặc cho thoải mái, nếu bạn không chê_Bội Kỳ lên tiếng hỏi Loan

-Ừm, cảm ơn các bạn đã tha lỗi ỉnh, còn tốt với mình nữa_Loan cúi mặt xuống hồi lỗi nhìn dễ thương vô cùng

-Tụi mình bỏ qua chuyện đó từ lâu rồi, chờ bạn đến nói chuyện thôi_Cầm lên tiếng, vẫn chăm chú vào cái ipad

-Chúng tôi chưa biết nhà cả các cô mà_Hần và Huy lại đồng thanh

-Cứ để đó cho anh, nào bây giờ về nhà thay đồ rồi sang đó phụ giúp thôi_Duy lên tiếng, kéo theo hai thằng em đi thẳng về nhà.

Ba cô nàng đi vòng quanh siêu thị, bây giờ các nàng đã là trung tâm nơi đây, được bao anh mê mẩn nhưng cũng không thiếu ánh mắt ghen tị. Bội Kỳ và Thúy Loan chọn thức ăn cần nấu, nó thì chỉ biết cầm cúi vào cái ipad. Về đến nhà, nhanh chóng tắm rửa thay đồ, Thúy Loan và Kỳ bắt đầu lao thẳng vào bếp, hai

cô nàng cứ hý hoáy trong đó không biết làm gì, nhưng hương thơm thức ăn cứ phảng phất quanh nhà, khiến nó không thể ngồi yên được, đành bước xuống bếp. Các món ăn đã bày trí xong, chỉ còn chờ ba chàng trai đến là có thể nhập tiệc.

Hắn và Huy đứng trước cổng, nhìn ngôi nhà mà hỏi Duy bao nhiêu lần “Có phải nhà của hai người đó không vậy anh” –Duy trả lời mệt mỏi, đến lần thứ ba đúng lúc nó bước ra hai anh chàng kia mới chấp nhận vào.

-Hai cậu không vào à, sao cứ đứng đó mà há mồm ra thế, đói lắm rồi sao_Thúy Loan bịt miệng cười khi nghe Bội Kỳ nói

-Được ăn rồi, mời mọi người dùng cơm_nó vừa cầm thìa lên vừa nói.

Bữa ăn tối kết thúc, mọi người ra sau vườn ngắm trăng, Duy và Kỳ ngồi nói chuyện vui vẻ, hắn và Duy thì lâu lâu lén nhìn nó một cái, còn nó chẳng quan tâm, ngồi nói đủ thứ chuyện cho Thúy Loan nghe. Buổi tiệc nhỏ kết thúc sớm, ai nấy đều về nhà để chuẩn bị cho ngày mai đi học.

Hôm nay Kỳ lên lớp sớm hơn nó vì quản lí một số việc. Nó đang rảo bước lên lớp, thấy thấp thoáng bóng Huy cùng đứa con gái lạ. Huy cầm lấy gói quà khế cười tươi rồi nói điều gì đó, nó nghe được khế nhếch miệng cười, đứa con gái thì bặc khóc chạy lại ôm Huy một cái rồi chạy đi.

Yên vị vào chỗ ngồi, thường ngày thì Kỳ sẽ chạy lại và hỏi mình ăn sáng không kia mà, quay xuống nhìn Bội Kỳ, nó khế giật mình “Kỳ đang tức giận vì chuyện gì chứ” nó nghĩ.

-Cầm nè, Kỳ sao vậy, mình nói chuyện Kỳ xem như không vậy_Huy lại gần nó hỏi

“À, thì ra nguyên nhân là đây” Nó khế mỉm cười

-Cậu thử lại nói chuyện lần nữa xem, chắc nó đang suy nghĩ gì đó_Cầm nhìn Huy, khế mỉm cười đầy ẩn ý

Lần thứ hai Huy bắt chuyện, Bội Kỳ đứng dậy và đi ra khỏi lớp. Khánh Huy định chạy theo, nó ngăn lại

-Mình sẽ giải quyết giùm cậu, cứ ở lớp đi, cậu mà đuổi theo sẽ làm tâm trạng nó tệ hơn thôi_không đợi Huy trả lời nó đã chạy theo con bạn

Bội Kỳ đang đứng tựa vào lang cang sân thượng của trường, vẻ mặt buồn khó tả

-Vì chuyện lúc nãy sao_Nó bước lại, đặt tay lên vai Kỳ

-Không phải đâu_Kỳ lắc đầu

-Mày thích Huy rồi phải không_Nó nhìn phản ứng của Bội Kỳ ra sao

-Không có, mày nghĩ gì vậy, sao có thể chứ_Bội Kỳ quay sang nói với Cầm

-Huy thích mày mà, tin tao đi_nó nhìn con bạn mà thâm vui giùm

-Làm sao mày biết được, lúc sáng nay còn cười tươi, nhận quà của cô nào ấy__ Vẻ mặt kỳ buồn hơn khi nhắc đến chuyện đó

-Thế mà mày bảo là không thích cậu ta sao_Nó khế mỉm cười, không để Kỳ nói thêm nó tiếp lời

-Chuyện lúc sáng, tao nghe hết rồi, cậu ta cầm món quà và nói, tớ có thể nhận món quà này nhưng tớ không thể nhận và đáp trả lại tình yêu của cậu được, tớ đã có người con gái tớ yêu rồi_nó quay sang nhìn Kỳ khế cười chúc mừng cho bạn

-Huy đâu nói tên của tao_Kỳ nhỏ giọng hơn

-Cô ta hỏi, em biết tên được chứ, hắn nói ngay tên mày_Nó nhìn xa xăm

-Thật sao_Kỳ vui hơn rất nhiều

-Tao có bao giờ dối mày chưa_nó nắm tay con bạn

-Cảm ơn mày nhiều lắm, tao cũng chẳng biết mình thích Khánh Huy từ lúc nào_Bội Kỳ mỉm cười hạnh phúc

-Cậu ta tử tế như vậy, mày thích là lẽ đương nhiên, vào lớp nhé Huy rất lo ày đó, nhỏ rắc rối_nó nhéo má yêu con bạn rồi hai đứa nắm tay tung tăng về lớp. Tất nhiên Huy và Kỳ nhanh chóng làm lành.

——-Chủ Nhật——-

-Có hẹn với Huy sao?_Nề khề mím cười trêu ghẹo con bạn

-Biết rồi còn hỏi..hehe..Mà mày đi cùng không_Kỳ nhanh nhẹn hỏi

-Tao đi để mà làm kỳ đà à, hôm nay tao vào viện thăm...._nó nói tới đây thì nước mắt sắp ứa ra rồi.

-Tao suýt quên, tao đi cùng mày_Bội Kỳ cuống lên

-Thôi, mày đi chơi cho vui đi, tuần sau mày đi cùng tao nhé_Nó khề mím cười

Hai đứa ra cổng, mỗi người đi một ngã. Bội Kỳ được Huy đến tận nơi đón, khiến bao cô nàng sống quanh đó mất hình trái tim thổn thức. Hai đứa đến khu vui chơi gần đó, ăn biết bao nhiêu là đồ ăn, chơi đủ trò, Bội Kỳ khi ra về ôm một đồng gấu bông. Đang ngồi trong một quán kem, Kỳ biết Huy đang nhìn mình nhưng chẳng nói gì. Hai đứa chiến tranh lạnh một hồi Khánh Huy lấy hết can đảm của mình ra

-Bội Kỳ này, chúng mình quen nhau nhé_Khánh Huy gãi đầu nói

-Chẳng phải đã rất quen rồi sao, cậu bị dở hơi à_Kỳ thì rất thản thảng, khiến Khánh Huy nhém tí ngã ngửa xuống đất

-Không phải đâu, ý...ý.. mình là..là.._Khánh Huy mặt đỏ dần lên

-Ý cậu thế nào_Bội Kỳ ngốc thật, mặt cứ ngơ ngơ ấy >”

-Mình thích cậu, làm bạn gái mình nhé_Khánh Huy đứng dậy hét lên, khiến mọi người xung quanh nhìn chằm chằm vào hai đứa miệng không ngừng nói “Đúng đó, đồng ý đi nào” Cô nàng lúc này mặt đỏ vì ngượng nhưng cuối cùng cũng gật đầu đồng ý, Khánh Huy vui mừng, miệng nở nụ cười hạnh phúc.

-Cậu thích tôi từ khi nào_Kỳ nhỏ giọng hỏi Huy vì ngượng

-Từ khi cậu bắt đầu xuất hiện ở đây, nói thì chắc cậu không tin, nhưng có thể đó là tiếng sét ái tình_Huy tình nghịch trả lời câu hỏi của Kỳ

Bội Kỳ khề nhéo yêu Huy một cái, rồi cả hai cứ cười tùm tùm suốt chặn đường.

Còn nó lúc này đang ở trong bệnh viện, mắt nhìn chăm chăm vào người nằm trên giường bệnh kia. Nước mắt bắt đầu lăn dài trên khuôn mặt thanh tú ấy, khiến mọi người xung quanh không khỏi thương hại.

-Sao người không tỉnh dậy nhìn con một lần chứ_nó nói đủ mình nghe, rồi nước mắt lại khề lăn dài.

-Sao cô lại đứng đây mà khóc thế, đau ở đâu sao, tôi gọi bác sĩ nhé_không ai xa lạ, chính là hấn

-Tôi, tôi không sao. Cậu đến đây làm gì_nó hỏi lại hấn, lấy khăn từ trong túi lau nước mắt còn đọng lại.

-À, hàng tháng tôi đều đến đây thăm bà. Bà tôi bị bệnh tim nên phải ở lại đây để điều trị_hấn nói với giọng rất rất buồn, nó cũng im lặng chẳng nói gì thêm

-Cô rảnh không, đi chơi nhé_Hấn lên tiếng, và trong đầu đang nghĩ sẵn một kế hoạch bất khả thi.

-Được thôi_nó trả lời nhanh, gọn, lẹ

Hai đứa đi tung tăng trên đường, hấn khề nhìn nó. “Sao hôm nay cô ấy buồn thế nhỉ” hấn luôn tự đặt ình một câu hỏi như vậy.

-Cậu đang thắc mắc vì sao tôi buồn_nó bây giờ đã đứng trước mặt và nhìn thẳng vào hấn. Hấn khề giật mình vì có người lôi mình từ trên xuống và mặt ngệt ra, hấn chỉ biết gật đầu.

-Cậu làm bạn gái tớ nhé_Hấn cúi xuống mặt đỏ phừng vì ngượng

-Nếu hôm nay cậu làm tôi cười thì tôi sẽ đồng ý_mặt nó không một chút biểu cảm (T/g: chà chắc hơi bị khó đây)

Hai đứa đi chơi hết nơi này đến nơi khác, nó được biết bao nhiêu là thú nhồi bông, hấn còn tranh thủ mua cho nó vài con cá cảnh mà nó bảo là thích. Suốt buổi đi chơi thật sự nó cười rất nhiều, nó cảm thấy rất vui và hạnh phúc lắm, mặc dù cô nàng không rõ nguyên nhân “Mình thích cậu ta sao” nghĩ đến đó nó lại khẽ lắc đầu, rồi rảo bước lại phía hấn.

-Về nhà tôi dùng bữa nhé, coi như cảm ơn cậu vì đã làm tôi vui_Nó cười, vui vẻ đáp mà quên mất phần quan trọng

-Thật chứ, làm tớ cứ tưởng, vậy là cậu trở thành bạn gái tớ rồi nhé_Hấn nháy mắt trêu đùa nhìn nó, nó bây giờ như người mất trí nhớ tạm thời ấy, khi nhớ ra cũng đã muộn, đành chấp nhận vậy

Hấn luôn cười suốt chặn đường về nhà, nó thì bực mình vì tưởng hấn bị thần kinh lung linh, nào biết đầu anh chàng đang hạnh phúc vô cùng.

-Nguyệt Cầm này, hôm nay được coi là buổi hẹn hò đầu tiên của chúng mình đấy_Hấn cười mãng nguyệt, thì ra kế hoạch bất khả thi của hấn là đây.

-Ừm, tôi biết rồi_Nó cũng khẽ mỉm cười trong lòng, nhưng bên ngoài vẫn cứ giả vờ thờ ơ.

-Tôi thế cơ à, sau này phải xưng hô là anh với em nhé_Hấn nghiêm túc nhìn nó

-Tôi và cậu bằng tuổi nhau thì anh em thế nào_Nó cố cãi

-Tớ thích , xưng hô như thế có gì sai_Hấn nhìn nó, ánh mắt ra lệnh

-Xưng tớ và cậu bộ ảnh hưởng đến hòa bình thế giới hả_nó ương bướng cãi lại

Hấn giận thật rồi, không thèm nói gì thêm, khiến nó bực tức vô cùng nhưng cũng đành ngậm đắng nuốt cay vậy “Nhờ hấn mà hôm nay mình rất vui mà, haiz”

-Thôi được rồi anh và em, Ô kê rồi chứ_nó miễng cường lên tiếng

-Thế có phải yêu hơn không hả_hấn vừa nói vừa hôn vào má nó, Nó thì mặt đỏ bừng, chẳng nói gì chỉ cúi mặt xuống để bớt ngượng ngùng thôi.

Hai đứa mỉm cười hạnh phúc

9. Chương 9

Nó thay xong đồng phục đi học, cột tóc đuôi ngựa hý hửng chạy sang phòng nhỏ bạn. Nó cứ ngờ ngợ ra, nhỏ bạn nó đây ư, Bội Kỳ dậy còn sớm hơn nó, sửa soạn quần áo, đầu tóc, mặt mũi gần tiếng đồng hồ. (t/g: Đúng là có người yêu lý tưởng khác hẳn her//// Bội Kỳ: im ngay và luôn đi nhá...//T/g: Vọt lẹ)

-Hôm nay mày có bị làm sao không. Cần đến bệnh viện không thế_nó hỏi Bội Kỳ một cách ngu ngơ, vừa hỏi vừa sờ trán Kỳ

-Ồ, như thường ngày mà_vừa nói Kỳ vừa cười ngại ngùng

-À há.. tao biết rồi, mày mà không khai báo thì cả trường đều có tin nóng hổi để bàn tán đấy. Sao khai thật đi cưng_Nó cười man rợ với nhỏ bạn

-Ừ thì...thì... tao đang... đang quen Khánh Huy_Bội Kỳ mặt đỏ lên ngượng ngùng

-Thế có phải tốt hơn không hả, đi học thôi_Nói xong nó khoác vai con bạn đi học

Hai đứa nó đi vào lớp học. Xung quanh mọi người ai cũng bàn tán xôn xao khiến nó bực tức. Hấn và Khánh Huy bước vào nói với nó và Bội Kỳ

-Chắc hai em phải làm ôsin cho bọn anh rồi, có muốn đi xem kết quả không hả

-Hai người cứ đi xem, chúng tôi chỉ ở đây chờ kết quả hai người mang về thôi, Kỳ nhỉ_nó nói với vẻ đầy tự tin. Lúc này nó và Kỳ cười rất tươi

-Vậy mày đi xem đi nhé, tao sẽ ở đây nghỉ xem ôsin cần phải làm những việc gì_Hắn nói một cách tự hào. Huy gạt đầu rồi mất hút.

Hắn quay lại bàn ngồi với nó, nó lúc này đang gục đầu xuống bàn vì buồn ngủ. Hắn ngồi ngắm nó hồi lâu mới lên tiếng

-Tối em không ngủ mà đi ăn trộm gà sao, hàng xóm anh mới bị mất gà đấy? Giờ này còn ngủ_hắn vừa cười vừa chọc ghẹo nó

-Anh muốn hàm ở lại rằng đi nhé à_Nó ngang bướng nói với hắn

Hắn khẽ cốc đầu nó một cái rồi quay đi mỉm cười. Nó thì ôm nguyên cục tức nên mặt đỏ lên.

-Nè, mày quen Thiên hả con chết bầm kia_đt nó rung lên vì nhận được tin nhắn này của Bội Kỳ

-Ai ăn só ri bạn nha, bạn không hỏi mình mà...hixhix_nó trả lời tin nhắn của Kỳ xong quay xuống lè lưỡi trêu con bạn

Khánh Huy đi vào lớp chẳng nói gì, hết nhìn Kỳ rồi lại nhìn nó, sau đó quay sang hắn khẽ lắc đầu.

-Hôm nay mày bị chạm dây hả_hắn đứng dậy đập vai thẳng bạn

-Chết chắc rồi mày ạ, sự thật phũ phàng lắm_Khánh Huy không muốn nói nữa

-Không lẽ mày sợ bạn gái mày phải chịu khổ sao, yên tâm_hắn nói với giọng hãnh diện và an ủi thẳng bạn. Khánh Huy nện cho hắn một cái rồ đau

-Tiên sư nhà mày Thiên ạ. Mình thua rồi, mình là người thua cuộc_Khánh Huy đánh hắn thêm một cái nữa cho bỏ gét

-E hèm, bây giờ sao đây Cầm ơi ơi, xử lý sao her_Kỳ đứng dậy bước đến chỗ bọn hắn chọc ghẹo

-Bấy bỳ, anh còn nhớ “lời hứa” không_Nó bước lại gần hắn, miệng cười mỉm

Huy bây giờ mới nói tổng điểm của hai đứa nó ra, hắn hết cú sock này đến cú sock kia, nhém nữa thì xỉu (hơi phóng đại)

-Bội Kỳ TB các môn là 9.0 đứng hạng 3 đồng hạng với tao, mày 9.2 nên hạng hai, hạng nhất là Cầm với 10.0_Huy nói với hắn

-Oát, thế bây giờ em muốn chúng anh làm osin đến bao giờ_hắn hỏi 2 đứa nó

-Khi nào chán_Hai đứa nó đồng thanh

Cả lớp đang bàn tán xôn xao về việc Princes của trường không còn đứng Top No1 nữa. Hắn ngồi chán nản vì kể từ bây giờ hắn phải làm osin cho nó, không biết nó sẽ nghĩ ra chiêu trò gì đối phó hắn đây. Hắn khi nghe những lời bàn tán đó thì cứ ngồi trong lớp vò đầu bứt tai khiến 3 đứa bạn không khỏi phì cười.

Reng.....Reng..... tiếng chuông ra tiết vang lên. Nó đứng dậy đi một mạch đến chỗ bí mật của mình mà không ai biết và cũng chẳng ai kịp bước theo. Một góc trường, có một cánh đồng cỏ nhân tạo, nó đặt tấm lưng mình xuống nền cỏ, khẽ nhắm mắt lại thư giãn và cố quên đi một nỗi buồn được chất chứa rất rất lâu rồi. Nó khẽ nghe được tiếng bước chân của ai đó, và thầm suy nghĩ “quái lạ, đến chỗ này Bội Kỳ còn không biết, ai thế nhỉ” nó là người không thích tò mò cho lắm, nói tóm lại là nó chẳng thèm quan tâm ấy chứ, nó vẫn nhắm nghiền mắt, tiếng chân ngày càng một gần và dường như nó cảm nhận được người đó đã ngồi gần bên. Người bí ẩn đó khẽ vuốt tóc nó.

-Anh yêu em mất rồi Cầm ạ. Anh biết em ngủ rồi nhưng anh vẫn muốn nói tâm sự mình ra, chắc có lẽ gió, mây, cỏ nơi đây sẽ cười nhạo anh vì yêu mà không dám nói. Anh rất vui vẻ trong khoản đó em à. Em hãy cho anh bảo vệ em nhé, sẽ làm cho em cười nữa, anh hứa_người nói những lời này chính là hắn, hắn luôn đi theo nó và cũng rất ngạc nhiên khi nó lại tìm được một không gian lý tưởng như thế.

-Anh đang đọc thoại sao_Nó hỏi hắn vì giọng nói này khá quen thuộc đối với nó

Hắn thì bất ngờ, mặt đỏ lên vì ngỡ ngàng. Nó mở mắt ra cười với hắn, nụ cười có một không hai của nó khiến hắn như muốn nổ tung.

-Anh...anh..._hắn ngượng đến nỗi không nói được gì

-Em biết rồi, anh hứa là phải giữ lời nhé, không là em nện ột phát sang Pháp ở luôn đấy_nó lại trêu hắn, nó đang rất vui sướng nhưng chẳng giám thể hiện

Hắn nghe nó nói sẽ nện hắn, hắn liền chơi trò cù lét nó khiến nó cười ngất ngưỡng, hai đứa ngồi giỡn vào tiết khi nào cũng không hay, nhìn hai đứa mà không ít người phải ghen tị về mức độ hạnh phúc của cặp đôi này.

-Này hai người đã đi đâu hả_Khánh Duy và Bội Kỳ cùng lên tiếng

-À mà sao hôm nay Khánh Duy không đi học nhỉ_Nó lảng sang chuyện khác để tránh trả lời câu hỏi khó đó.

-Anh Duy phải giải quyết một số công việc rồi_Huy ngẫm nghĩ hồi lâu mới trả lời

Bội Kỳ đánh nó một cái rỗ đau, khiến nó la oai oái lên, làm lòng ai kia xót xa vô vàn

-Mày làm gì thế con dở hơi này_Cầm lên tiếng vì đau

-Mày còn giả vờ à, tao nện cho phát nữa nhập viện luôn đấy_Kỳ nghiêm mặt nói với nó pha chút trêu chọc.

-Ồ thì chúng mày biết rồi còn hỏi, ngu ngơ thế cơ à_Nó vờ giận Kỳ, nhưng công nhận rất hiệu quả

-Mày giận hả, năn nỉ, tao giỡn xú thôi mà, đừng giận nữa_Kỳ nài nỉ nó, nhưng nó lại giả vờ không nghe thấy, quay mặt đi chỗ khác

-Mai tao nấu thức ăn sáng ày nhá, hết giận nhá_Kỳ nói thêm

-Ừm, thế có phải tốt không_Nó lè lưỡi trêu Kỳ, Kỳ chỉ khẽ lườm yêu nó

Tan học, nó và Kỳ xông thẳng về nhà, chẳng nói năng gì với hai chàng khiến hai chàng buồn rười rượi, lủi thủi về nhà.

——Căn cứ của Bang P&C——

-Mày biết rồi chứ_Khánh Duy hỏi bang chủ P&C

(Tiết lộ chút xíu xiu thôi nhá ^^) Khánh Duy là Phó bang P&C, Bang Snow luôn đối đầu với bang P&C mặc dù trước kia quan hệ hai bang này rất mật thiết. Bang này khá nổi tiếng trong TG đêm, được coi là bậc anh chị đi trước, ai cũng kính nể

-Đương nhiên rồi_Giọng Bang chủ P&C vang lên với âm vực lạnh lùng vô cùng

-Mày định thế nào, bỏ mặc hay vẫn lặng thầm theo dõi nữa_Giọng Khánh Duy bắt đầu khó chịu

-Mày thích thì cứ tiến tới, tại sao không nói ra đi_Bang chủ của Khánh Duy hét lên phẫn nộ.

-Tao biết rằng con người đó chỉ xem tao là bạn, tại sao mày lại không biết trân trọng chứ, tại sao mày lại làm ra những việc thiếu lương tâm như vậy hả, mày nói mày yêu con người đó rất nhiều mà, tao không ngờ_Khánh Duy giận dữ quát lên

-Tao cũng chẳng biết, tao thật sự là một kẻ ngu ngốc, một kẻ tồi mà, tao sai rồi mày à, tao chỉ biết nghe những lời ngon ngọt của bà ta mà làm tổn thương người tao yêu_Bang chủ P&C bật khóc, khiến cho cái vẻ lạnh lùng, tàn ác thường ngày biến mất đi. Khánh Duy chỉ biết đến bên mà an ủi thẳng bạn và tự nhủ lòng mình phải bỏ cuộc

-Mày đi học lại đi, cố gắng mà bù đắp lại cho cô ấy_Khánh Duy nói với thẳng bạn

-Nhưng tao sợ ánh mắt khinh bỉ và ruồng bỏ, gét bỏ của..._Duy ngắt lời

-Dù sao mày cũng phải đối mặt mà. Tao sẽ cố gắng giúp mày. Okê_Khánh Duy an ủi thẳng bạn thân của mình

-Ừ, ngày mai tao sẽ bắt đầu đến lớp.

Cuộc trò chuyện chấm dứt, Khánh Duy và Bang chủ P&C lặng lẽ ra về.

10. Chương 10

-Cầm, dậy hay không thì bảo hử. Sao mấy hôm này mày thức khuya thế.. dậy, dậy nhanh ăn sáng còn đi học_Bội Kỳ lay lay người nó, cố đánh thức nó dậy

Nó uể oải đứng dậy, VSCN xong chạy một mạch xuống ăn sáng, rồi sau đó lon ton chạy theo Bội Kỳ đi học

-Sao chỗ đó nhiều nữ sinh hội tụ lại thế nhỉ_Bội Kỳ hỏi nó

-À, các bạn chưa biết hử, nghe nói là một nam sinh khá điển trai đấy, cả đám con gái đồn ầm lên, hình như cậu ta có nét đẹp lạ lắm, còn hơn cả Lữ Thiên nhà ta_Thủy Loan lên tiếng thay nó vì chắc có lẽ nó cũng chẳng biết, nó với Kỳ thì chẳng hứng thú tò mò những chuyện dư thừa đó, 3 đứa đi thẳng lên lớp.

Hạo Du bước vào lớp, nhìn về phía nó, ánh mắt rất buồn kèm theo sự cảm thông, nó rất lạ vì cái nhìn đó của Du, anh ta rất ít khi nhìn nó với ánh mắt buồn rầu như vậy, phải chăng có chuyện gì? Linh tính của nó mách bảo chắc chắn sẽ có chuyện chẳng lành xảy ra ngay bây giờ. Nó nhìn sang Khánh Duy, Duy cũng vậy, cũng nhìn nó với ánh mắt khác hẳn thường ngày, ánh mắt của sự hy vọng một điều kỳ tích gì đó xảy ra, nó vốn là người rất nhạy cảm, cái tính đó không phải là bản năng mà được hình thành từ lúc nó gặp phải một sự cố không mong muốn.

-Em vào lớp đi_Hạo Du nhìn ra ngoài cửa lên tiếng

Một phút, hai phút, ba phút rồi 10phút trôi qua, học sinh chuyển trường vẫn chưa bước vào, khiến mọi người càng tò mò hơn. Nó cũng vậy, nó muốn xem điều gì mà khiến Du và Duy nhìn nó với ánh mắt như vậy chẳng lẽ... Học sinh chuyển trường bước vào lớp, đúng như nó nghĩ, nó đứng ngay dậy, mắt mở to không chớp lộ hẳn vẻ ngạc nhiên tột độ.

-Xin chào các bạn, mình tên là Dương Thượng Phong mình là con của tập đoàn..._nói tới đây Phong như nghẹn hử, không thể tiếp tục nói nữa.

-Em nói tiếp đi, phải giới thiệu bản thân cho các bạn được rõ chứ_Du tỏ vẻ khó chịu thay cho nó

-Mình là con của tập đoàn Dương Gia mong các bạn chỉ giáo_Phong cúi mặt xuống, không dám nhìn nó.

Nước mắt nó bỗng trào ra, chẳng lẽ nó vẫn còn yêu thương cái con người tàn nhẫn đó sao, nó yêu thương người đó không phải là thân phận anh trai em gái mà là tình cảm sao, trở trêu thật, nghịch lý thật, loạn luân mà. Trong đầu nó bây giờ trống rỗng, chẳng còn chứa được gì ngoài những câu đó. Còn Phong lẳng lặng nghe theo lời Du ngồi bàn trước nó. Cả đám nữ sinh ồn ào vì hám trai đẹp

-Cầm mồm ngay_nó hét lên làm cả đám giật mình cả trai lẫn gái.

Bội Kỳ khẽ nói với hử, hôm nay đổi chỗ cho nhau, hử không biết gì nhưng cũng đồng ý để Kỳ an ủi nó

-Mày vẫn còn thương_Bội Kỳ nói nhỏ đủ hai đứa nghe

-Không, tao không còn_nó nói mà nước mắt lại trào ra nhiều hơn, “chẳng lẽ mình không yêu Thiên, mình chỉ là thoáng qua sao, mình làm tổn thương cậu ấy sao, không phải, không phải” nghĩ đến đây nó ôm đầu, khẽ nhắm mắt lại

-Mày đừng tự dối lòng, nhưng tao tin mày sẽ làm được, mày sẽ quên được mà, có phải vậy không_Bội Kỳ nhỏ nhẹ nói với Cầm, khẽ ôm nó, nước mắt Kỳ cũng trào ra vì thương cảm cho con bạn đáng thương của mình

Phong, hử, Duy nghe, thấy nó khóc mà không khỏi đau lòng. Riêng Phong chẳng dám nói gì, cũng chẳng dám quay xuống nhìn nó dấu một lần.

-Em không sao chứ_hử và Duy đồng thanh

Bội Kỳ khẽ nhủ mày, ra lệnh cho hai tên này im lặng. Một lúc sau, Phong không thể cứ ngồi đó mà để nó khóc như vậy được, Phong lấy trong cặp ra chiếc khăn tay rất đẹp, được may rất khéo léo và chăm chút từng

đường một. Ai nhìn thấy cũng thầm khen ngợi, chắc là một người thợ chuyên nghiệp nào đó may. Phong đứng dậy, tiến thẳng về chỗ nó, đưa chiếc khăn tay ra, Bội Kỳ nhìn Phong khẽ mỉm cười, nó đưa mắt nhìn cậu ta, rồi nhìn cái khăn, nó ngạc nhiên nhìn lại hần lần nữa

-Em lau xong nước mắt nhớ trả lại cho anh nhá, món quà vô giá của anh đó_Phong mỉm cười nhìn nó, nụ cười lâu nay không được ai nhìn thấy chỉ dành tặng riêng nó.

Bây giờ nó không biết phải làm sao, cầm chiếc khăn, nước mắt nó lại trào ra nhiều hơn, Phong cũng chẳng biết làm gì, bỗng nhiên cậu ta quỳ xuống trước mặt nó. Cả lớp lúc này cứ trở mắt ra nhìn.

-Anh thật sự là một kẻ đáng khinh, em hận anh cũng được, ghét anh cũng được, chửi anh cũng được, đánh anh cũng được, nhưng anh chỉ xin em đừng nhìn anh với ánh mắt như vậy, đừng xa lánh anh nữa được không, em tha lỗi cho anh được không Cầm, anh xin em, anh cầu xin em hay tha thứ cho anh_Phong bật khóc, sự lạnh lùng trước kia đã được gỡ bỏ khi Phong đối diện với nó

Thấy nó không trả lời, không nói năng gì, Phong vẫn không đứng lên, vẫn quỳ như vậy trước sự ngỡ ngàng của mọi người kể cả Hần và Huy. Hần muốn biết sự việc này là thế nào nhưng chần chừ biết chưa phải lúc.

-Em có thể nể tình anh mà tha thứ cho nó không Cầm, anh cũng là người có lỗi, anh cũng mong em tha thứ cho anh_Khánh Duy cũng quỳ xuống

Nó vẫn không phản ứng gì, chỉ ngồi đó im lặng. Kỳ thấy vậy, rất hiểu ý bạn

-Chắc nó chưa có câu trả lời nhất định, hai người đứng dậy đi_Bội Kỳ ung dung nói

Hai tên này vẫn cứng đầu không chịu đứng dậy, làm Bội Kỳ bực mình

-Tôi nói hai người đứng dậy cơ mà, lời nói của tôi không có trọng lượng nào à_Bội Kỳ tức giận nói, làm cả hai tên này rầm rập nghe theo. Nó nín áo Phong lại và trao trả chiếc khăn, gương mặt nó vẫn chẳng có chút biểu cảm nào.

Bội Kỳ khẽ nhìn Du, như hiểu ý, Du dìu nó xuống xe để về nhà, Kỳ nhanh chóng thu dọn cặp vở. Hần nín Kỳ lại

-Có chuyện gì vậy Kỳ_hần rất lo lắng cho nó

-Đến lúc nào đó, nó sẽ nói với cậu tất cả_Nói xong Kỳ đi thật nhanh kèm theo suy nghĩ “lúc nó nói cho cậu tất cả, cũng là lúc cậu là người quan trọng nhất của nó”

Phong cũng bỏ về, Duy chạy theo ngăn lại, nhưng vô ích

Tao không nên đến trường, tao lại mắc phải sai lầm rồi_Phong nói với Duy

-Không, như vậy sẽ giúp cô ấy tốt hơn, vì có thể đối mặt với sự thật, nhanh chóng xóa bỏ một phần nào của sự mất mát, đau khổ, tao nói nói phải không_Khánh Duy đáp trả, cố an ủi thẳng bạn thân

-Ừ, nhưng hnay tao không có tâm trí ở lại lớp nữa_Phong bỏ đi khi dứt lời, Khánh Duy cũng lặng lẽ bước về lớp

Nó về đến nhà cứ ở suốt trong phòng, không ăn uống, không trả lời Bội Kỳ bất cứ câu hỏi nào. Hần đến nhà, nghe Kỳ thuật lại thì rất lo lắng

-Thưa Đại tiểu thư có cậu Đình đến chơi ạ, Cô Bội Kỳ nhờ tôi nhắn lại_Bà quản gia nói với nó

Mười phút sau, nó ăn mặc chỉnh tề bước xuống, nét mặt có chút thay đổi hần, thấy cử chỉ của bạn như vậy Bội Kỳ nhanh chóng lánh đi

-Sao em không chịu ăn uống gì vậy hả_Hần lo lắng nên quát nó, nó chẳng có phản ứng gì

-Anh ta là người em đã từng rất đổi yêu thương, yêu thương hơn cả chính bản thân em. Em đã từng nghĩ đến cái chết khi anh ta phản bội em_nó nói như không kiểm soát được bản thân, thấy hần không nói gì nó lại tiếp lời

-Chẳng phải anh đang thắc mắc về điều đó sao. Thật ra em chưa từng muốn gặp lại con người ấy, em chưa từng nghĩ đến phải đối mặt với con người gê tởm ấy như thế nào, em thật sự... thật sự... kinh tởm anh ta_nó ngã vào lòng hấn mà khóc

Hấn ôm chầm lấy nó, siết chặt nó như muốn nói có anh đây rồi đừng khóc nữa, đến lúc sau thấy nó bình thường trở lại hấn lại lên tiếng

-Bây giờ thì cùng anh ăn tối nhé, anh đói rồi, Kỳ nói đã chuẩn bị bữa tối cho hai đứa mình_hấn hôn vào má nó rồi nói.

Nó mỉm cười và gật đầu ngay, nó cảm thấy nhẹ nhõm hấn khi nói ra tâm sự lòng mình với hấn, cảm thấy ấm áp khi được hấn ôm vào lòng và an ủi, nó cảm nhận được sự hạnh phúc khi gần hấn, nó đã thật sự yêu hấn sao?

Hấn, nó và Kỳ ăn xong, hấn chào tạm biệt ra về. Lúc này nó mới lên tiếng hỏi con bạn thân khi tâm trạng mình đã ổn định

-Tao không biết nên tha thứ hay không mày à, trong lòng tao rất muốn tha thứ nhưng nghĩ đến cái lúc anh ta bỏ rơi tao mà đi, mẹ anh ta cướp lấy ông ấy, làm cho những người tao yêu thương nhất không biết sống chết ra sao tao lại..._nói đến đây cổ họng nó như nghẹn lại

-Chắc người không muốn mày ôm lòng thù hận mãi vậy đâu_Kỳ đã đưa ra câu trả lời giúp nó.

Sáng hôm sau, vừa bước vào cổng trường nó đã gặp Phong, dường như Phong cố tình đợi nó đến.

-Em vẫn còn rất..._Phong chưa kịp nói hết câu

-Không, em không ích kỷ như vậy đâu, sao anh không vứt bỏ những thứ đó đi_nó đang ám chỉ cái móc khóa Phong đang móc vào điện thoại và cả cái khăn tay.

-Anh muốn giữ chúng lại để nhớ đến em thôi, đừng bắt anh vứt đi mặc dù chúng ta không thể hàn gắn lại_Phong hơi buồn khi nói đến đây. Đúng lúc hấn bước vào

-Nè, cậu tránh xa bạn gái tôi ra_Hấn kéo tay Cẩm lại mặt giận dữ nhìn Phong

-Dương Văn Nguyệt Cẩm_Phong nói rành mạch từng chữ

-Tại sao có bạn trai mà không thông báo cho anh trai biết hả_Phong tiếp lời với giọng điệu trêu ghẹo hai đứa nó

-Thông báo cho anh biết để anh thử thách lòng can đảm của Thiên hã_nó cười nói với Phong, quay sang hấn nó càng cười tươi hơn.

-“ANH TRAI Á”_Hấn ngạc nhiên hét lên

-Phải rồi, không giữ bạn gái cho cẩn thận, anh đem dẫu là tìm không ra đâu đấy_Phong đe dọa hấn với nụ cười bí hiểm

Hấn nghe vậy liền nắm tay Nguyệt Cẩm chạy thẳng vào lớp để Phong đứng lại một mình trơ trọi nhưng vẫn không quên nở nụ cười, khiến bao nữ sinh đắm đuối

11. Chương 11

-Cái con này, mày đợi tao dùng bạo lực mày mới chịu dậy sao hả. ngày nào cũng thức đến tận khuya, mày làm cái quái gì vậy_Bội Kỳ gế sát vào tai nó mà hét

-Á, mày muốn cho tao thủng màng nhĩ hả_nó bậc dậy, ngoáy ngoáy cái lỗ tai

-Thế mày mới chịu dậy, xuống ăn sáng rồi đi học luôn, hôm nay mày sẽ rất bất ngờ khi đến trường đó_Bội Kỳ bước đến cửa phòng ngoái nhìn lại lè lưỡi với nó

Mấy tuần này nó luôn thức đến tận khuya đến nỗi Kỳ không biết nó làm gì, đến lớp thì nó cắm cúi vào cái Ipad, về nhà lại thức khuya cùng cái Ipad, thật chẳng hiểu nổi

-Các em trật tự nào, lớp chúng ta từ khi bắt đầu học đến tận bây giờ không biết đã có bao nhiêu bạn chuyển tới rồi nhĩ_Du cười hiền nói với cả lớp

-Bốn bạn rồi thầy ơi_cả lớp nhanh nhẹn đáp

-Bây giờ chúng ta đón thêm một bạn nữa nhẽ_Hạo Du cười tươi hơn bao giờ hết

Cả lớp lao xao lên, nam thì ngồi khẩn nguyện là nữ sinh chuyển tới, đương nhiên nữ sẽ ngược lại, cầu mong là nam sinh điển trai. Haiz. Học sinh mới bước vào lớp với nụ cười thiên thần làm say nắng bao chàng trai, chắc chắn là nữ sinh rồi, bao cô bạn trong lớp thất vọng vô cùng.

-Chào các bạn, mình họ Cao tên Sang Sang, mình từ Úc về, mong các bạn chiếu cố cho nhẽ_nói xong Sang còn khuyến mãi thêm nụ cười

-Em ngồi cùng bàn với Phong nhẽ_Du nhìn xuống lớp nói. Sang không nói gì nhìn sang Du mỉm cười rồi bước xuống lớp

Nó lúc nghe đến tên Cao Sang Sang thì đã muốn ngã xuống ghê, nó thờ ơ nhìn về phía Sang “Thì ra bất ngờ là đây sao Kỳ”_nó nghĩ

-Chị về đây là vì nhớ em đấy, thương chị không_Sang đùa vui với nó

-Thương chứ, chị vẫn chờ sao_Giọng nó nhỏ lại

-Ừm, vì chị tin anh ấy không bỏ rơi chị và em, Cậu nhĩ, anh ấy đã hứa thì sẽ thực hiện bằng được_Sang cố an ủi nó và cũng tự an ủi mình.

-Em cảm ơn chị_Nó cười với Sang

-À, hôm nay các em không cần phải học, nhưng phải ở lại trường không được về nhà, các em cứ vui chơi thoải mái nhẽ_Du nhắc nhở cả lớp rồi bước vội ra ngoài

Bây giờ mới để ý, Hấn và Khánh Huy rất chăm chú vào cái Ipad, bản tính nó không muốn tò mò chuyện người khác, nên đành im lặng.

-Sao mấy hôm nay mày thức khuya thế_Bội Kỳ hỏi, nó không trả lời mà mở cái Ipad ra đưa cho Bội Kỳ xem

-Hã, tao đúng là không ra gì mà, chuyện lớn thế này mà tao không biết_Bội Kỳ nhăn mặt hét lên

-Chuyện gì vậy hai đứa_Sang Sang và Phong liền quay xuống hỏi

-À, Cty venus của em bị một hacker chuyên nghiệp làm mất hết dữ liệu thông tin game sắp được ra mắt, chắc có lẽ là một người không tầm thường, với một chuyên gia đứng thứ hai về chuyện này còn không làm được cơ mà, em đang chờ xem liệu người đó có xử lý được hay không_Nó ôn tồn nói, Bội Kỳ lúc này mới nhìn sang hấn và Huy rồi khẽ lắc đầu ngán ngẩm

-Chắc là không rồi mà ạ_Bội Kỳ lên tiếng

-Đưa anh xem nào, chắc anh có thể giúp_Phong dứt lời nó đưa liền cái Ipad.

-Ôi, cái này là thằng Duy đấy em ạ, hôm trước nó nói với anh là đã làm gián đoạn chương trình của một Cty đối đầu với nó, không ngờ_Phong bắt lực lên tiếng

-À thì ra là vậy, thật ra em đã nghĩ được cách giải quyết lúc tối hôm qua rồi, bây giờ chỉ cần ngồi chờ xem..._nói đến đây nó nhìn sang hấn và Huy. Mọi người ai nấy đều hiểu ý, gật đầu và giữ bí mật giúp nó với Duy.

-Này anh đang làm gì vậy_nó lên tiếng hỏi hấn

-Suyt, anh bận lắm, không có thời gian chơi với em, đi tìm bạn chơi đi_Hấn vẫn chăm chú vào cái Ipad, không thèm nhìn nó

-Giám đốc của Cty mà đến tận bây giờ mới biết sự việc ra nông nổi này sao_nó nói với giọng nửa đùa nửa thật. Hấn bất ngờ quay sang nó

-Em nói vậy là sao_mặt hần ngu ngu như trái bơ

-Thì anh đường đường là một hacker hạng hai thế giới mà bây giờ vẫn chưa tìm được cách giải quyết hả_Nó vẫn cứ đùa làm cho hần thêm tò mò

-Thôi được rồi, nhìn mặt anh là đủ biết chưa hiểu gì, ngày mai nhớ đi họp cho đúng giờ đó, trễ 1 phút thì coi như anh toi đời._Nói xong nó bỏ về, không theo lời của Du. Sang và Phong cũng về theo nó.

Còn Bội Kỳ về sau vì nhiệm vụ được giao vẫn chưa hoàn thành.

-Trắng gì mà sáng thế_Kỳ ghé sát người Huy hỏi. Huy nhứ mày nghiêng đầu tỏ vẻ chưa hiểu câu nói đó

-Nãy giờ anh ngồi im lặng ở đây là chỉ để nhìn cái màn hình trắng và trống không có chữ thế này hả_Kỳ đùa với Huy vì biết Huy chưa tìm được cách giải quyết

-Ồ, anh đang bận, khi khác nói chuyện nhá_Huy nhìn Kỳ dụi dằm nói

-Mai nhớ là có buổi họp nhá, đến đúng giờ trễ một giây coi như anh chết chắc_Bội Kỳ đe dọa Huy xong rảo bước về nhà.

Về đến nhà, Kỳ đã thấy Sang và Phong ngồi chờ sẵn ở salong, không khí rất bình thường và tĩnh lặng.

-Về rồi sao, chuẩn bị cho cuộc họp ngày mai sẵn sàng hết rồi chứ_Nó hỏi Kỳ. Bội Kỳ gật đầu và ngồi xuống.

-Hồ sơ và tài liệu anh đã chuẩn bị xong cho em chưa Du_Nó đặt cốc nước và tờ báo xuống nhìn Du

-À, chỉnh tề hết rồi em ạ_Du cũng ngồi xuống. Buổi tối hôm ấy cả năm người cùng ăn buổi tối vui vẻ và ấm cúng của một gia đình.

HẦN và Huy ngồi ở nhà mà vô đầu bực tức suy nghĩ về cuộc họp ngày mai, nếu không tìm ra cách giải quyết chắc phải ra đường mà ở. Ba mẹ đã xin cho vào Cty lớn nhất nước Venus, bị đuổi việc coi như không cơm ăn và đồng nghĩa với việc cạm đất mà ăn.

Tất cả các nhân viên có chức vụ đã ngồi chờ sẵn, vì nghe nói cuộc họp này chính thức chủ tịch ra mặt. HẦN và Huy rất hồi hộp vì mình vẫn chưa tìm ra cách giải quyết. Du bước vào trước sự ngỡ ngàng của hần và Huy. Càng sock hơn khi nó và Kỳ bước vào

-Đây là Chủ Tịch quản lý nghiệp vụ Quản bá game cũng như chế tạo game_Hạo Du đưa tay về phía Bội Kỳ

-Còn đây là Chủ Tịch quản lý nghiệp vụ hacker và tất cả các nghiệp vụ cần thiết khác_Lần này Du đưa tay về phía nó. Cty có hai giám đốc và hai chủ tịch để quản lý dễ dàng, nhờ vậy mà Cty ngày càng phát triển.

Nó và Bội Kỳ ngồi xuống, hần và Huy bây giờ cứ trở mắt ra nhìn, thật tội cho hai chàng, hết cú sock này đến cú sock khác.

-Giám đốc nghiệp vụ hacker đã xử lý xong rồi chứ_Nó nghiêm mặt nói nhưng giọng điệu là rất đùa cợt với hần

-Thư chủ tịch, tôi vẫn chưa tìm được cách giải quyết_Hần nhỏ giọng hơn khi nói đến đây

-Vậy sao, tôi hơi đề cao anh đó, nhưng không sao tôi phải nghĩ nát óc cả tuần mới tìm được cách giải quyết, anh chỉ mới hôm qua thì làm sao mà có thể được, có vẻ anh không chú tâm đến Cty, sự việc đã xảy ra lâu rồi mà anh vẫn không biết, buộc lòng tôi phải nghĩ cách thay anh_nó nói như đâm thẳng vào tim của hần làm hần ngượng chẳng biết nói gì.

-Con về phần giám đốc nghiệp vụ quản bá game, như tôi được biết thì anh phải nhanh chóng cho phát hành game mới thay cho cái bị hacker mới đúng chứ._Bội Kỳ nhứ mày nhìn sang phía Huy

-Thật ra tôi có suy nghĩ về phần đó nhưng thời gian không cho phép thưa chủ tịch_Huy nói nhưng nhìn theo hướng khác, vì sợ phảo đối mặt với Kỳ

-Thôi được rồi, chúng tôi cho các anh một cơ hội lần này, dù sao cũng đã giải quyết xong vụ việc, các nhân viên nên phát hành game mới, và cải tiến một vài phần mềm chống hacker quan trọng hơn nữa, đây là tài liệu để tham khảo, mọi người cầm lấy và nhớ làm cho tốt, buổi họp kết thúc_Nó nghiêm giọng nói.

Hắn và Huy nhanh chóng đuổi theo hai cô nàng

-Hai người là chủ tịch Cty sao_Hai tên cùng đồng thanh

-Không thấy sao còn hỏi vớ vẩn thế_Hai cô nàng cũng đồng thanh

Huy liền kéo tay Kỳ theo, khiến cô nàng đi như chạy vì bước chân Huy quá dài. Huy không nói gì, dẫn Kỳ đến khu vui chơi, hai đứa chơi cho thỏa thích, và coi như đó là lần hẹn thứ hai của mình.

-Em thật là, không nói anh gì hết_Giọng hắn trách móc

-Anh không hỏi thì em nói làm gì_nó đùa với hắn

-Em còn nói vậy nữa sao, anh phạt em bây giờ_Hắn vờ làm mặt nghiêm khiến nó phì cười

-Em thách anh đấy, giám không_nó ương bướng, ngẩng đầu lên mà nói

Hắn thấy vậy hôn vào môi nó, môi chạm môi. Hắn vội vàng chạy đi trước, để mình nó ngẩn ngơ đứng lại.

-Em đợi anh quay lại hôn cái nữa sao_Hắn quay người lại nói với nó

Nó bây giờ mới phản ứng, mặt đỏ lên, chạy theo hắn

-Anh đứng lại đó, anh chết với em_nó vừa hét vừa chạy theo hắn

-Em có thấy người nào bị dọa đánh mà đứng im chịu đòn không_Hắn quay lại đùa nó và lè lưỡi

-Em mà bắt được anh coi như anh sang Pháp với ba mẹ anh luôn đấy_nó hét lên, vừa hét vừa thở hổn hển

-Anh không đứng lại đâu, khi nào em hứa không đánh anh nữa, anh sẽ chuộc lỗi bằng cách mua bánh kem socola cho em_hắn hét lên để nó nghe thấy từ bánh kem socola. Lập tức nó đứng lại

-Em không đánh anh nữa, quay lại dẫn em đi ăn bánh kem đi_Nó nói mà mặt hớn hở vô cùng. Hắn bước lại, nắm tay nó chạy sang đường.

-Sao anh biết em thích ăn bánh kem socola vậy_nó vừa ăn vừa nói

-Cơ mật quốc gia, anh không nói đâu_hắn chọc ghẹo nó vờ như vẻ rất quan trọng

Nó khẽ đánh yêu hắn một cái rồi đưa thìa gần miệng hắn

-Nào, nói a đi anh_nó cười tươi nhìn hắn

-A_hắn nghe theo cái tính trẻ con của nó

-Măm, giỏi thế cơ

Hai đứa ngồi ăn bánh kem, đùa vui hồi lâu hắn chở nó về nhà, có vẻ hơi mệt về buổi hẹn thứ hai này nên nó ngủ thiếp đi trên xe, hắn nhìn nó ngủ mà lòng cảm thấy rất ấm áp.

* Giới Thiệu Nhân Vật: Cao Sang Sang em của Cao Hạo Du 17t Xinh đẹp học giỏi là Chủ tịch của một Cty Dược Phẩm K.W lớn nhất nước Úc.

Vị hôn thê của Thiếu gia Dương Lâm Sơn Hạo

Rất thương nó và tôn trọng nó.

*Dương Thượng Phong 17t là bạn thân của Khánh Duy và Sơn Hạo

Từng Được nó yêu thương rất nhiều và cũng yêu thương nó không kém, nhưng vì nghe lời nói của mẹ mà làm tổn thương nó. => Phong rất gét mẹ nên sống tự lập khi biết được bà lợi dụng mình.

12. Chương 12

“Có khó để giữ một ai khi đã từng buông tay ta rồi

Có khó để nói rằng khi bên anh em chẳng thể xa rời

Đến lúc bỗng phải nhận ra bao lâu nay mình đã khiến nhau lặng im

Bỏ mất bao thời gian xin một lần.

Lang thang trên con phố bước chug bước ta bên nhau

Gạt đi mọi chuyện quá khứ có lẽ vẫn tốt hơn niềm đau

Em tin mai sẽ khác có cố gắng anh sẽ thấy là tất cả

Vì ai mà em đã trở thành người khác.” _nhạc chuông điện thoại nó vang lên

-Alô, Nguyệt Cầm nghe_nó thấy số lạ nên mới nói cả tên mình ra

-Đừng nói là em không lưu số điện thoại của bạn trai mình lại nhé_hắn gắt lên

-Anh biết luôn sao, làm thầy bói được đấy, haha_nó cố tình chọc hấn thêm, thực ra trước đó hấn gọi cho nó một lần, mà lúc đó nó lại gét cay gét đắng hấn nên chẳng thiết lưu số lại.

-Hừ, mai em đi học xem anh xử em thế nào nhá_hắn cũng trêu đùa nó

-Vâng, mai anh nhớ đi học nhá, không là trường chẳng có ai đi học đâu_nó nói với giọng rất chi là dthương

-Em nói vậy là sao_hắn thật sự chưa hiểu được ý của nó

-Mai là chủ nhật anh cũng đi học sao, cháu ngoan Bác Hồ có khác nhĩ, haha_nó cười qua điện thoại khiến hấn ngượng chết được

-Không thêm nói chuyện với em nữa, em đi ngủ sớm đi, em ngủ ngon, mơ thấy ác mộng nha, háhá_hắn cười còn man rợ hơn cả nó

-Em biết rồi, anh ngủ ngoan nha, nỗi ác mộng lớn nhất đời em là mơ thấy anh đó, haha_nó vừa nói xong thì tắt máy, hấn chẳng kịp ú ớ gì thêm, nhưng lại khẽ mỉm cười hạnh phúc.

Cốc...Cốc...Cốc

-Nguyệt Cầm mày cho tao ngủ chung nha_nhìn Kỳ đáng thương ứ chịu được

-Sao thế_nó hỏi lại Kỳ, vì trước giờ Kỳ rất gét chặt chội

-Tại...tại...Khánh Huy mới dọa ma tao trong điện thoại_sắc mặt Kỳ lúc này tệ vô cùng, sắp khóc rồi

-Thôi, thôi, tao sợ tiếng thét kinh hoàng của mày khi khóc lắm biết không hả, đặt gối xuống ngủ đi, tao hơi mệt_nó nói xong hai đứa lăn đùng ra ngủ

Sáng sớm, khi bà quản gia vào phòng nó dọn dẹp, thấy hai đứa ôm nhau ngủ như trẻ còn bà khẽ mỉm cười. Sáng nay trời mưa rất to, khiến hai con heo ngủ nướng Bội Kỳ và Nguyệt Cầm phải thức dậy sớm. Hai đứa nó lên lịch đi ăn sáng trước, sau đó là shopping rồi kế tiếp là vào viện thăm một người. Hai đứa đợi trời mưa mà đi, (thật ra là đi xe ô tô, tg phóng đại ý mà) đứa thì cầm cúi vào Ipad chơi game(Bội Kỳ), đứa thì chăm chú vào các thông tin được cập nhật trên mạng. Hai đứa đi hết nơi này đến nơi khác thế là hết ngày(tg tóm tắt phần này cho nhanh nhá m.n)

-Thật bất ngờ khi chúng ta lại có thể đón thêm một bạn nữa vào lớp này_Du lên tiếng với chất giọng không hoan nghênh học sinh mới

Phía ngoài cửa, một dáng người nhỏ nhắn, nhưng không đến nỗi phải gọi là xinh đẹp, bình thường, mặc dù đã được chăm chút vẽ bề ngoài không ít.

-Chào, Trần Phương Nghi là tên tôi_học sinh mới có vẻ khinh thường tất cả mọi người vì ba là một người có thể lực trong chính trị Tập đoàn Trần Thị được mọi người kính nể.

Hắn mỉm cười với Nghi, trong khi đó tất cả mọi người trong lớp đều rất gét về cách cư xử thiếu lịch sự. Nó cũng rất uất ức vì hấn giám tỏ thái độ như vậy trước mặt của nó.

-Em ngồi đâu_Du thờ ơ

-Gần “anh” Thiên _Nghi còn không tôn trọng cả thầy giáo

Nó chẳng nói gì, nếu còn một lần làm quá nữa nó sẽ ra tay trừng phạt thích đáng, “Quyền lực ư? Hư danh”_trong đầu nó nghĩ đến từ đó và nhếch miệng cười tạo nên một đường cong hoàn chỉnh.

-Cho mình ngồi đây, đi chỗ khác được chứ_Nghi bước xuống chỗ nó

Nó không trả lời, khiến Nghi càng bức tức thêm, định cầm tay nó nhưng nó nhanh chóng rút tay lại. Phương Nghi giả vờ ngã xuống đất, khiến hắn nghĩ nó cố tình làm vậy với Nghi.

-Em làm gì vậy, có thấy bản thân mình quá đáng không_hắn vừa gắt lên với nó, vừa chạy lại đỡ Nghi

-Ai quá đáng đây, cô ta mà, xưng hô với mọi người mà không “chủ ngữ,vị ngữ” cả thầy mà cũng khinh bỉ, cô ta được dạy dỗ sao_nó tiến lại gần hắn mà hét lên

-Em đừng nghĩ có chút địa vị trong xã hội là có thể la mắng, xúc phạm, đánh đập người ta như vậy_hắn bây giờ chỉ lo bênh vực cho Phương Nghi, khiến Nghi càng hung hăng với nó hơn nữa, còn cố tỏ vẻ mình đáng thương

-Mình xin lỗi, mình không cố ý dành chỗ của bạn đâu_Phương Nghi lên tiếng nói khiến nó càng bức tức thêm trong lòng

-Cô nghĩ sao hả, tôi đã làm gì cô? Cô không được dạy dỗ tử tế sao, đồ vô giáo dục_nó nói với nét mặt khinh bỉ vô cùng

“Bốp”_hắn tát nó, năm ngón tay in hằn trên gương mặt thanh tú nhỏ nhắn kia, bây giờ hắn mới thật sự cảm thấy bản thân mình quá đáng.

-Anh...Anh... anh xin lỗi,anh...anh_hắn không nói được gì thêm, cái tát hắn bang cho nó khiến Phương Nghi cười thầm trong lòng “muốn dành anh ấy với tao sao, còn lâu”_Nghi nghĩ thầm

-Nè, cậu...cậu... tát Cẩm sao, chúng tôi thật sự tin lầm cậu rồi_Kỳ bước lại gần bên đỡ Cẩm dậy, quay lại nói với hắn

-Tôi không có ý đó, thật ra Phương Nghi tôi coi như em ruột, mẹ em ấy bỏ đi, chỉ còn ba, nên Cẩm nói em ấy vô giáo dục là quá đáng_hắn tỏ vẻ không hài lòng về thái độ của nó.

Phong và Duy nãy giờ đã đến lớp và cũng đủ để hiểu hết mọi việc đang diễn ra tại đây, khiến hai anh chàng ùng ùng nổi giận. Nhanh chóng Kỳ can thiệp thay cho quyết định của con bạn thân.

-Chấm hết, từ nay đừng lấy bàn tay dơ bẩn của các người mà đụng vào người tôi. Còn cô, chỗ đó đó(nó chỉ tay về chỗ cạnh hắn) cứ dùng đi, tôi thật sự kinh sợ lắm rồi_nó nói dứt lời lập tức đến chỗ của Phong ngồi

-Thầy ơi, bàn này ngoại lệ thầy nhé_nó nói với Du, vì mỗi lớp chỉ có thể hai học sinh một bàn thôi.

Vừa đúng lúc Sang Sang bước vào, thấy lạ khi nó chuyển lên bàn trên ngồi, Kỳ liền kể lại sự việc xảy ra, Sang tức đến nổi gào thét trong lớp ai cũng hoảng sợ. Phương Nghi thì rất vui sướng, “mày sẽ phải hối hận vì đối đầu với tao”_Nghi thật gē gớm, đã nhường cho không chịu.

—Cẩn tin trường—

-Hai người ăn gì? Tôi đi lấy giúp cho_Cẩm lên tiếng hỏi Kỳ và Huy

-À, cơm chiên và côcacôla nha, hai phần luôn_Kỳ nói thay Huy

-Còn anh Phong, Duy và chị Sang đi cùng em nhé_nó mỉm cười cố tỏ vẻ mình không sao, vì trước giờ nó phải chịu đựng điều này rất nhiều lần

-Kỳ à, anh thay mặt thằng Thiên xin lỗi Cẩm và em nhé_Huy nói

-Không, để hắn ta tự quỳ trước mặt Cẩm mà xin lỗi_Kỳ kiên quyết nói

-Nhưng thật sự Nghi rất tội nghiệp, hai năm trước, mẹ em ấy đột ngột bỏ hai ba con mà đi tìm hạnh phúc khác, đó là cú sock lớn nhất đối với nó, anh và Thiên chơi thân với nó từ nhỏ và đã xem nó như em gái, nên anh nghĩ việc Thiên làm cũng có phần đúng và có phần sai là đã tát Cẩm_Huy ôn tồn nói với Kỳ

-Em không chấp nhận được, hai người thì biết gì về Cầm chứ, thôi đi em không muốn nhắc đến nữa, Cầm đến rồi_Kỳ cố tránh câu hỏi tiếp theo của Huy

Hắn và Phương Nghi thì đang nói cười vui vẻ ăn cơm, hắn chần chừ cảm thấy có lỗi hay áy náy với nó sao “anh xem tôi như con cóc sao? Em gái sao? Mẹ bỏ đi sao”_nó liên tục tự hỏi mình những câu vớ vẩn đó. “Tôi sẽ chắc chắn chờ xem cô còn dùng được những thủ đoạn nào nữa”_nó nhìn về phía hắn và Nghi. Thật ra hắn luôn nhìn về phía nó một cách nào đó, hắn sợ phải đối mặt với nó vì hắn biết hắn đã quá sai lầm rồi.

****Giới thiệu nhân vật**

Trần Phương Nghi 16t Không có gì gọi là đặc sắc

Đẹp : Không Giỏi : Không Võ : Không

Chảnh : Có Đánh Đá : Có

Giả nai : Vô Đối => tg gom hết các thứ xấu vào Nghi hết rồi (hehe)

Gia thế : Con gái cưng của tập đoàn Trần Thị, có máu mặt trong thị trường Hàn Quốc. Quan hệ khá thân thiết với gia đình hắn và Huy

13. Chương 13

Nó về nhà, đến tận sáng nó vẫn chưa ngủ được, nó mãi suy nghĩ rồi lại sờ lên mặt nhớ lại cái tát của hắn hôm qua, nó đã khóc suốt đêm, sáng nay nó không đến trường, cứ ở suốt trong phòng, Bội Kỳ thì đi học nhưng lo lắng cho nó vô cùng. Nghe Bội Kỳ thuật lại, Phong, Duy, Sang và cả Kỳ chạy ủa đến siu thị, mua bao nhiêu là đồ ăn nó thích về chuẩn bị cho nó. Nó cố lê bước xuống nhà để mọi người được vui và không cần lo lắng cho nó, thật ra cảm giác này nó đã từng trải khi Phong bỏ đi, nó nghĩ chắc nó sẽ nhanh chóng lấy lại tinh thần thôi.

Ở trường, hắn rất lo lắng cho nó, tại sao nó không đi học, tại sao Phong, Duy, Sang và cả Kỳ cùng nhau ra về, phải chăng đã có chuyện gì.

-Nghi cho anh mượn Thiên một lát nhé, em ra căn tin mua đồ ăn đi_Huy lên tiếng, Nghi lưỡng lự một lát rồi cũng gật đầu chấp nhận.

-Tao nghĩ mày nên xin lỗi Cầm, tao sẽ giúp mày hẹn một cuộc hẹn_Huy vỗ vai hắn, khi hắn đã gật đầu chấp thuận.

Cuối cùng tiết học cũng kết thúc, tâm trạng hắn không vui nhưng vẫn cố cười với Nghi. Phương Nghi thì cố tìm cách khiến hắn chú ý đến mình, hắn thì mãi nghĩ về nó khiến cho Nghi vô cùng thất vọng.

-Tối nay em cố thuyết phục Cầm đến bar nha, Thiên sẽ đến xin lỗi_Huy hớn hử nói qua điện thoại với Kỳ

-Ừm, em biết rồi, bye anh nha_Kỳ tắt máy, xông thẳng vào phòng nó

-Chuẩn bị đồ nhanh lên, đến bar nào, xem hắn sẽ xin lỗi mày ra sao và liệu có chấp nhận lời xin lỗi đó được không_Kỳ nói đến nỗi không kịp thở

-Tao không đi_nó trả lời dứt khoát

-Đi, mày không đi thì đừng nhìn mặt tao nữa_Kỳ nổi giận

-Tao không muốn_nó vẫn kiên quyết

-Vậy sao, thế tao đi_Kỳ giận nó, quay mặt đi không chút do dự

-Thôi, được rồi, tao thua rồi, đi thì đi_nó ngồi dậy bước xuống giường

Hai đứa chuẩn bị đồ, chạy mô tô đến chỗ hẹn, vẫn như thường ngày, nó và Kỳ vẫn là tâm điểm của các cánh đàn ông hám gái.

-Cậu ta đâu_Kỳ bực bội lên tiếng hỏi Huy

-Ồ, nó sẽ đến ngay thôi_Huy gãi đầu lên tiếng

Hai cô nàng mới ngồi xuống thì hắn đã bước vào, thêm nữa bám đuôi đằng sau chẳng ai xa lạ chính là Phương Nghi.

-Khốn nạn mà_nó cố tình nói để những người ngồi gần nghe thấy

-Em làm sao vậy_hắn cố hỏi vậy ý chỉ nó là người vô giáo dục

-Thì cứ nói thẳng ra tôi là người vô giáo dục đi, em làm sao vậy, thật nực cười_nó cầm ly rượu lên uống

-Mình xin lỗi, mình không cố ý dành chỗ của cậu đâu_Phương Nghi lên tiếng càng làm nó thêm tức.

Phong và Duy bước vào, ngồi vào bàn của nó khiến Phương Nghi ngại ngùng.

-Mình mời cậu nhé_Phương Nghi nâng ly mời nó

Nó cũng chấp thuận, vì không muốn gây mất đoàn kết nữa, nhưng thật không ngờ Phương Nghi lại cố tình làm đổ ly rượu.

-Cậu không tha lỗi mình thì thôi sao cậu lại đối xử với mình như vậy_Phương Nghi nói với giọng vô cùng giả dối khi tự mình làm rơi ly rượu cầm trên tay.

Chỉ có Duy và Phong tỉnh mắt thấy được, nó thì lại vô cùng ngạc nhiên, nó đã cố ý làm hòa thế mà. Hắn cũng lại bênh vực cho Nghi

-Em quá đáng lắm rồi_hắn hét lên khiến cả gian phòng bar im bật tiếng người

-Tôi không có_âm vực lạnh lùng của nó vang lên, khiến Nghi cảm thấy phần nào đó của sự sợ hãi

-Em còn cãi, ai cũng nhìn thấy mà, có ai rãnh mà làm đổ ly rượu mình cầm trên tay_Hắn càng cảm phẫn hơn

-Vậy mà còn có người rãnh đó chứ_nó cố cãi hắn

-Em...em..._hắn bực tức không nói thành lời

-Sao. Định cho tôi thêm một cái tát nữa cho đều à_nó lấy lại âm vực lạnh lùng

-Sao em không chịu nhận lỗi chứ hã. Nghi đã làm hòa mà_hắn tiếp tục quát nó

“Xoảng”_nó lấy tay mình đập xuống bàn, bàn vỡ vụn ra, bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo kia bắt đầu lem luốc những máu là máu. Nó bây giờ không cảm giác được sự đau đớn của bàn tay nữa. chỉ có nỗi tức giận tột độ mà thôi. Rin thấy vậy chạy đến xem sự việc ra sao.

-Ồ hay, đây không phải là cô Phương Nghi sao, thật hân hạnh quá, được tiếp đón cô ở đây_Rin nói với giọng khinh bỉ vô cùng

-A, chào anh ạ_Phương Nghi lễ phép hơn bao giờ hết

-Lạ thật, một tiểu thư cao sang quyền quý mà lại cúi mặt trước một kẻ tầm thường như tôi sao, tôi nhớ lần đầu gặp cô tại Hàn, là cô ngẩng cao đầu mà ngó lơ tôi. A, chi tiết quan trọng là khi cô biết tôi là đối tác làm ăn của ba cô thì cô lại khác, rất lễ phép. Xử lý tình huống thật xuất sắc. Bây giờ, cô làm cho cô gái này tức giận đến nỗi đập bàn chảy máu tay, và khi biết được cô gái này là em gái của tôi, chắc cô sẽ cúi đầu xin lỗi và băng bó vết thương lại giùm nhĩ_Rin nhếch miệng cười khinh bỉ rồi đi ngang qua tỏ thái độ coi thường đối với hắn và Nghi.

-Em đưa tay ra nào, có biết đau không hã, thật là_Rin trách mắng nó

-Em xin lỗi anh, lần sau em sẽ không như vậy_nó cúi mặt xuống hối lỗi, nó rất trân trọng tình cảm anh em này, dù chỉ là họ hàng.

-Phong_Rin lên tiếng

-Cậu Phụ trách đi, tôi không rảnh lắm, làm vết thương nhiễm trùng thì khổ_nói rồi Rin đi lại phía hắn nói nhỏ đủ hắn nghe

-Cậu thật sự là một kẻ tồi tệ tôi từng biết, đừng bào giờ để tôi nhìn thấy cậu đi chung với cô ả_hắn nghe xong chẳng nói gì, chẳng đến xin lỗi nó mặc dù thấy mình quá lỗi lầm rồi, hắn lẳng lặng kéo tay Nghi về.

-Quên hắn đi, em đau lắm không anh sẽ băng bó lại nhé, hơi đau đấy_Phong ân cần hỏi nó

-Không sao, có hai anh trai quan tâm thế này là hết đau ngay_nó cố cười thật tươi

Bội Kỳ lúc này kéo tay Huy ra cửa quán bar

-Ngày mai em sẽ làm một bữa tiệc nào đó, đúng 6h anh và Thiên đến nhé, em đã tạo cơ hội lần này, nếu mà không được em sẽ cùng Cẩm về Mỹ, nhớ không được đưa Nghi theo nhé_Bội Kỳ nói một cách kiên quyết với Huy

Huy vì không muốn Kỳ về Mỹ nên quyết định phải lôi Thiên đi bằng được

—6h—

-A, đến rồi sao, vào đi Cẩm đang đợi các...._nói đến đây Kỳ đã thấy Nghi theo sau hắn và Huy

-Nghi nhất quyết theo cùng_Huy nói nhỏ vào tai Kỳ

-Vào đi_Kỳ bực bội lên tiếng

Nó ngồi đó, thấy Nghi bước vào định quay bước lên phòng, cánh tay Kỳ kéo lại, nó không muốn làm con bạn thân buồn nên ngồi lại. Không khí căng thẳng một hồi lâu Phương Nghi lên tiếng

-Mình có thể đi tham quan ngôi nhà được không_Nghi lên tiếng, Bội Kỳ vui mừng biết mấy, gật đầu ngay để không khí bớt căng thẳng.

Phương Nghi đi dạo quanh nhà, dừng trước phòng nó, mở cửa ra, Nghi thấy tấm ảnh treo trên tường, bực tức lấy xuống đập nát bức ảnh, còn lấy chân mình chà lên khiến tấm ảnh bị trầy xước kinh khủng. Nó cảm thấy bực tức khi Nghi đi quá lâu không quay lại, vội bước lên phòng mình xem xét, thấy cửa phòng mở nó lập tức xông vào, những hình ảnh thiếu lương tâm đó đập vào mắt nó. Lập tức nó tiếng tới xô ngã Nghi, nó vội vàng khống chế Nghi, tát liên tục vào mặt người giám chà đạp bức ảnh duy nhất còn sót lại quan trọng nhất của nó. Những cái tát giáng xuống khiến Phương Nghi phải hét lên, hắn, Huy và Kỳ vội chạy lên xem. Kỳ nhìn thấy bức ảnh bị vỡ nát, vết xước làm tấm hình không còn lành lặn

-Trời ơi, chuyện gì thế này_Bội Kỳ thốt lên

Khánh Huy định vào can Cẩm lại nhưng Kỳ ngăn lại, ánh mắt Kỳ cũng giận dữ vô cùng, làm cho Huy càng không hiểu gì thêm.

Hắn chạy lại, đỡ lấy Phương Nghi, mặt ả lúc này sưng húp lên, mặt đỏ vì những cái tát của nó giáng xuống liên tục. Nó òa khóc như một đứa trẻ bị lạc ba mẹ giữa phố đông người khiến Bội Kỳ thương xót vô cùng.

-Em quá lắm rồi, chỉ là một tấm hình thôi mà, có thể chụp lại khi nào chúng ta muốn thôi_hắn nhìn nó với ánh mắt vô cùng tức giận

-Ai nói với cậu là có thể chụp lại bất cứ khi nào nó muốn chứ_Bội Kỳ tiến lại gần hắn, tát thẳng hai cái tát vào mặt hắn.

-Phải đó Cẩm, cậu có thể chụp lại mà, cậu đánh con bé ra nông nổi kia thì cậu phải xin lỗi nó rồi_Khánh Huy nói đỡ cho Nghi

-Các người ra khỏi nhà tôi ngay_nó hét lên

-Biến đi_nó chẳng thấy động tĩnh gì nó hét lên lần nữa.

Hắn đưa Phương Nghi về.

-Mình muốn ở một mình_nó nói với Kỳ

Kỳ kéo tay Huy xuống phòng khách, Bội Kỳ cũng như nó, ngồi khóc từ nãy giờ, Huy cảm lòng không được nên hỏi

-Tại sao thái độ của em và Cẩm lại như vậy, ta có thể chụp hình khác mà_Huy nói

-Các người chưa biết gì về chúng tôi thì đừng có mà xen vào_Kỳ nín hắt mới bắt đầu lên tiếng

-Em không nói thì làm sao anh biết được chứ_Huy nói như trách móc

-Nếu như các người chưa biết gì về chúng tôi thì cũng đừng nên trách móc chứ, cái gì cũng có lý do cả_Kỳ nói trước sự tức giận của mình

-Thật ra, hai người trong tấm hình đó là anh trai ruột và mẹ của nó. Anh nó từ khi bị chia cắt với nó không biết còn sống hay đã chết. Còn mẹ nó thì..._Kỳ bật khóc, nó thương xót cho số phận của bạn mình

-Tấm hình đó là kỷ niệm duy nhất còn sót lại_Kỳ lại tiếp lời

-Anh xin lỗi, anh nên tìm hiểu kỹ mới phải, anh thật sự xin lỗi_Huy ôm Kỳ vào lòng.

14. Chương 14

Hôm nay nó đi bộ một mình đến trường, nó muốn thư giãn và cố quên chuyện xảy ra ngày hôm qua. Chiếc xe limousine đỗ xe trước cổng trường, đáng người quen thuộc bước ra, vừa thấy người đó, nó đã vội vàng tìm cách trốn đi. Bóng người đó khuất dần, nó mới nhanh chóng chạy thật nhanh vào lớp. nó thở phào nhẹ nhõm

-Chú, chú đến rồi sao_Phương Nghi kéo tay người đàn ông nó đang tránh né

-Ừm, cháu kêu chú đến có việc gì vậy_ông vừa nói vừa xoa đầu Nghi

Phương Nghi bước lại gần nó, kéo tay về phía người đàn ông đó, nó chẳng nói năng gì, cũng bước theo, nét mặt nó bây giờ lạnh lùng khó tả.

-Con...con về khi nào mà không nói ta hay_người đàn ông đó lên tiếng khi nhìn thấy nó. Nó không nói gì tỏ vẻ khinh bỉ

-Trước khi chú của tớ còn nói chuyện đàn ông thì cậu nên xin lỗi_Nghi nói

-Chú có quen biết cô ta sao_Phương Nghi lại tiếp tục hỏi chú mình

Chú của Nghi chẳng nói gì, bước đến gần nó, ông ấy khẽ đưa tay xoa đầu nó, nhưng nó né đi

-Ông đừng động vào người tôi_nó lạnh lùng lên tiếng

Đúng lúc hắt, Huy bước vào. Duy, Phong và Sang cũng rào bước vào, cả ba trở mắt nhìn cảnh tượng trước mắt.

-Tại sao ông đến đây_Phóng tiến lại gần cố che chắn cho nó

-Con cũng ở đây sao, thật may quá_Ông lên tiếng khi nhìn thấy Phong

Nó khẽ nắm tay Phong kéo lại, nó muốn mình sẽ tự giải quyết việc này

-Ông nên về đi, đừng để tôi thấy chướng mắt_âm vực lạnh lùng của nó

“Chát” Phương Nghi tát nó, cô ả lợi dụng lý do Cầm hỗn láo với chú của cô ta

-Mày đừng có mà hỗn láo_Nghi nói với nó, ánh mắt hắt hê

“Bốp” người đàn ông đó tát lại Nghi, trước giờ ông thương cô ta như con của mình, luôn chiều chuộng Nghi, chưa đánh Nghi lần nào.

-Chú à, tại sao chú lại tát Nghi thế_hắt lật đật chạy lại đỡ Nghi

-Các cháu không biết gì thì đứng sang một bên, đây là Nguyệt Cầm, chị họ của con đó_người đàn ông thốt lên, xót xa cho con gái ruột của mình

-Ông nói vậy là sao, tôi họ hàng gì với các người. tôi không phải con gái ông, mời ông về cho_nó nói vấn với cái giọng lạnh lùng.

-Con đừng như vậy nữa được không, mấy năm qua ba rất muốn gặp con, ba thật sự nhớ con_người đàn ông đó nói với nó

-Ông không xứng đáng để nhận tiếng ba từ tôi, ông đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa, tôi thật sự sợ ông, ông biến khỏi mắt tôi đi, dù người ta có nói tôi bất hiếu, vô học, cũng không bao giờ tôi muốn nhận lại một người ba như ông_nó hét lên rồi vội chạy thẳng về nhà, làm cho Kỳ, Duy, Phong và Sang chạy theo.

*** Dương Lâm 42t ba của nó và Phong (vì sao thì chap sau các bạn sẽ biết)

Ông là một phần trong ký ức đau buồn của nó.

15. Chương 15

Hôm nay nó lại đến trường với tâm trạng vô cùng trống rỗng, nó không muốn nhớ lại những chuyện xảy ra ngày hôm qua. vừa đi nó vừa lắc nhẹ cái đầu cô quên đi sự việc đó. Nó hận ông ta nhiều lắm, hận người đã khiến nó trở nên như vậy, hận người khiến nó không có tình thương ba mẹ. Nó hận, hận rất nhiều.

-Kỳ à, sao Cầm lại bực tức khi thấy chú Lâm vậy?_Khánh Huy hỏi Bội Kỳ

-À, cái này em thấy cũng phải thôi, hiện giờ thì em không có lý do gì để nói cho anh nghe cả_Kỳ nhanh chóng bỏ đi sau câu nói đó

Bội Kỳ bước nhanh lên sân thượng của trường, nó đang đứng đó, nét mặt có vẻ đau đớn vì bây giờ quá khứ đó đã ùa về trong nó.

-Tao nghĩ đã đến lúc phải đối mặt thôi mà à_Kỳ ngồi lại gần bên ôm lấy nó

Nó không nói gì chỉ lặng im, tiếng nấc của nó ngày càng lớn, khiến cho ai nhìn thấy cũng phải xót xa.

“-Hai oi, Cầm muốn mình là người trưởng thành để có thể tự lo cho bản thân, Cầm không muốn thấy ba mẹ cãi nhau nữa đâu, lúc Cầm trưởng thành rồi Cầm sẽ yêu thương ba mẹ thiệt nhiều luôn, hơn bây giờ luôn ý.

-Hai biết rồi, nhưng mà Cầm nè, trưởng thành là khi em đủ mạnh mẽ để trở thành một điểm tựa của bất kỳ ai và kể cả chính bản thân mình. Cho nên từ nay trở đi Cầm không được mít ướt nữa nhá.

-Dạ, Cầm thương hai nhất nhất”_nó ngồi nhớ lại từng chút một kỷ niệm nó cho là vui nhất, rồi bỗng nhiên có người xuất hiện làm cho câu chuyện đứt quãng, không ai khác chính là Nghi. Cô ta kéo tay nó xuống giữa sân trường, nó không có bất cứ một động tĩnh gì, cứ lẳng lẳng mà bước theo.

-Mày xin lỗi chú tao ngay lập tức_Phương Nghi nhìn nó với ánh mắt khinh bỉ, cô ta còn ngoan cố làm cho nó mất mặt giữa đám đông.

Nó không nói gì, im lặng tỏ thái độ khinh miệt đối với Nghi và ông Lâm, Phương Nghi đưa tay định tát nó thì có một bàn tay đã ngăn lại.

-Cô là cái thá gì mà dám tát em ấy hả_âm vực lạnh lùng của một ai đó vang lên, khiến Nghi tái xanh mặt

-Anh...anh...là..._Cầm có vẻ ngỡ ngàng, nhưng nhìn người con trai này có nét gì đó thân quen trong nó

-Anh đã từng hứa sẽ không để ai làm tổn hại đến em, không lẽ em quên sao_người con trai lạ mặt vừa nhìn nó vừa nhéo má yêu nó.

-Hai, Cầm nhớ hai_nó hét lên và đưa tay ôm lấy Sơn Hạo

-Em gái của hai sống tốt chứ_Sơn Hạo nhỏ nhẹ nói với nó

-Vàng ạ_tâm trạng nó có vẻ tốt hơn khi được gặp lại người anh nó yêu thương nhất, nhưng nhớ nhất bấy lâu nay.

-Con còn sống sao Hạo_ông Lâm vui mừng nói

-Ông rất mong tôi chết đi cho rồi sao, năm ấy chính bàn tay đó của ông đẩy tôi ra khỏi nhà, khiến mẹ tôi trong tình trạng sống cũng không được chết cũng không xong. Giờ ông lại muốn dùng bàn tay ấy để ôm lấy anh em chúng tôi sao, ông thật là trơ trẽn, nếu ông không muốn mọi người ở đây biết ông là người như thế nào thì tốt nhất ông nên tránh xa cuộc sống của hai anh em tôi ra, ông đi về đi_anh nó nói

-Con và Cẩm đều đã lớn hết rồi nhĩ, ta biết rồi, ta sẽ không tìm đến các con nữa, ta về đây_ông Lâm lặng lẽ bước ra về

-Còn cô, cô định đóng kịch nai vàng ngơ ngác đến bao giờ đây hả_Phong và Duy lên tiếng hỏi Nghi

-Các anh có ý gì ạ, em chưa hiểu lắm_Nghi còn ngây thơ nói

-Thôi đi mù phù thủy đội lớp thiên sứ ạ_Duy nói với Nghi, về khinh thường

-Tốt nhất cô nên quỳ xuống chân của Nguyệt Cẩm mà khai hết tội và xin lỗi em ấy đi, trước khi chúng tôi nổi giận_Phong điềm tĩnh nói, ánh mắt như một tên ác quỷ thực thụ.

Phương Nghi mặt tái xanh, đành cúi mặt quỳ xuống, kể hết những thủ đoạn của mình, hấn đứng gần bên mặt đỏ bừng vì tức giận, định tiến vào tát cho Nghi một cái thật đau

-Dù gì người ta cũng là phận nữ nhi, cậu nên xem lại cách cư xử của mình đi, thật là thiếu văn hoá_nó nhìn hấn bằng một ánh mắt xem thường mà nói

Hấn không nói gì, biết mình có lỗi thật nhiều với nó. Nhưng cuối cùng sau một lúc suy nghĩ hấn chạy theo níu tay nó lại

-Lỗi này đâu phải do anh, nếu em nói trước sự việc thì anh đâu nặng lời và..._hấn định nói tiếp nhưng nó ngắt lời

-Tôi cứ ngỡ anh là người hiểu lý lẽ, cứ ngỡ anh đã hiểu được một phần nào đó về tôi, nhưng không ngờ anh lại không tin tưởng vào người mình yêu như vậy, vậy thì thôi nên đặt dấu chấm hết tại đây vậy_nó nhìn hấn với ánh mắt tuyệt vọng về tình yêu của hấn dành ỉn.

-Nhưng anh cần biết một phần về quá khứ của em chứ_hấn vẫn cố cãi

-Không lẽ, lúc đó tôi phải chạy lại gần bên anh, níu tay anh, van xin khóc lóc nài nĩ anh nghe tôi giải thích sao, anh sẽ nghe sao, anh sẽ để tôi giải thích sao hả, Phương Nghi không có mẹ từ nhỏ sao, còn tôi thì có đó, nếu như bây giờ anh muốn nghe, được tôi sẽ kể cho anh nghe đây_nó nói với hấn

-Anh nghĩ em không nên nhắc lại câu chuyện mà em không muốn nhớ Cẩm à_Phong , Duy và Hạo đồng thanh. Nhưng nó vẫn tiếp tục nói

-Năm tôi 6t, ba mẹ lúc nào cũng cãi nhau, vào cái đêm mưa tầm tã, ông ta chính là người tôi phải gọi bằng ba đó, đã nhẫn tâm đẩy anh trai của tôi, con ruột của ông ta ra ngoài trời mưa bão vì một cơn tức giận nhất thời, mẹ tôi vì lo cho con nên tất tả chạy theo nên hiện giờ đang sống mà như chết vậy. Kể từ ngày hôm đó tôi không được gặp anh hai nữa, không được nghe tiếng mẹ nói cười, vỗ về nữa. Thay vào đó là những lời cay đắng, xót xa mà họ hàng nói về tôi, họ nói vì mẹ sanh tôi ra nên gia đình tan nát đổ vỡ, họ nói tôi là một đứa sao chổi, khắt tinh của nhà này. Họ nói tôi là một con ác quỷ, mẹ tôi, anh trai tôi không còn nữa mà cũng chẳng rơi một giọt nước mắt tiếc thương._nói đến đây nước mắt của nó lại lăn dài trên khuôn mặt

-Thôi chúng ta cũng về nhé, tôi mong rằng thời gian này cậu đừng nên đến gần em gái tôi, chào cậu_anh nó quay sang nói với hấn rồi đưa nó về

16. Chương 16

Sáng hôm sau, ngay khi thức dậy nó nhanh chóng sang phòng tìm anh trai của mình. Nó hôn hờ gặp anh hơn bao giờ hết.

—Cốc..Cốc..Cốc—

-Em vào nhá hai_ nó nói to đủ để Sơn Hạo nghe

-Em dậy sớm thế cơ à_ Sơn Hạo nói nhưng vẫn nhìn chăm vào cái laptop

-Vâng, hai đang làm gì mà có vẻ chăm chú thế_ nó nghiêng đầu trẻ con hỏi

-Hai xử lý một vài rắc rối nhỏ của Cty_ bây giờ anh nó mới bắt đầu nhìn nó

-Cty hai là S.Y.N.E ạ_ nó ngơ ngác há hốc mồm hỏi Sơn Hạo [S.Y.N.E các bạn có thể đọc là si nê nhá :)]

-Ừm, dạo gần đây Cty Venus liên tục tấn công nên một vài dự định ra mắt game mới của hai bị trì hoãn lại, hai đang đầu đầu giải quyết đây_ Sơn Hạo vừa nói vừa nhắm mắt nghĩ ngợi một lát

-Hai nè, thật ra Venus là...là chi nhánh của Cty Rose đó, hai biết chứ_ nó ngập ngừng hỏi Sơn Hạo

-Ừm, hai cũng đã tìm hiểu rồi_ Sơn Hạo vẫn nhắm nghiền mắt

-Và hai có biết em là chủ tịch của Rose không_ giọng nó nhỏ dần

-Cái gì_ Sơn Hạo hét toát lên và ngã xuống nền nhà

-Tại..tại..sao..em có thể chứ hả, em chỉ mới 16t cơ mà_ anh nó ngạc nhiên hỏi

-Anh cũng 17t đã lập được một Cty hùng mạnh thế còn gì, từ bây giờ chúng mình hợp tác hai nhá_ nó ôm lấy cánh tay của Sơn Hạo làm nũng như con nít

-Thôi được rồi cô nương ơi, thay đồ đi học thôi_ anh nó cười hiền nói

-Ồ anh cũng học chung với em ạ, nhưng em thắc mắc một điều. Tại sao hai mất tích bấy lâu nay và tại sao hai lại thành lập được một Cty to tướng thế kia ạ_ vừa nói nó vừa hóm hỉnh trêu chọc Sơn Hạo

-Có một người giúp đỡ anh khi anh bị ông ta đẩy ra đường, em sẽ sớm biết thôi mà_ Sơn Hạo nháy mắt làm cho nó ngày càng tò mò hơn

-Đi học nào_ vừa nói xong Sơn Hạo liền đẩy nó ra cửa

Cả lớp, cả trường bây giờ đang xôn xao vì sự có mặt của anh nó, gương mặt thanh tú, vàng trắng cao khôi ngô, sống mũi cao vút, đôi mắt màu xanh tĩnh lặng như nó, mái tóc phong cách màu đỏ của nắng chiều càng làm àu da trắng như con gái của Sơn Hạo được thấy rõ, cộng thêm dáng người cực chuẩn làm bao cô gái mê mết, nhìn đâu cũng thấy những cặp mắt hình trái tim nhấp nháy. Phía xa, một cô gái mái tóc bồng bênh, đôi mắt long lanh, làn da trắng nõn nà, thân hình quyến rũ với đồng phục học sinh đang chạy đến phía Sơn Hạo. Mắt long lanh những giọt nước, dùng tay đánh vào người Sơn Hạo mà oán trách, không ai khác chính là vị hôn thê của Hạo, Cao Sang Sang.

-Sao anh đi mà không tìm cách liên lạc cho em thế hả, anh có biết em nhớ anh nhiều lắm không, anh có biết những ngày tháng không anh em đã khổ sở như thế nào không hả, sao anh tàn nhẫn với em như vậy chứ, em ghét anh, thật sự rất ghét anh_ Sang Sang nói mà nước mắt vẫn cứ lăn dài trên má

-Anh xin lỗi, nhưng anh vẫn giữ đúng lời hứa mà, anh đã về đây, về để chăm sóc em, về để cưới em làm vợ, đồng ý không ta_ Sơn Hạo mỉm cười trêu ghẹo Sang Sang

-Ai mà thêm cơ chứ_ Sang Sang cũng tiếp lời, quệt ngay dòng nước mắt

-Hết phim chưa nhĩ, lần đầu tao được xem phim trực tiếp á, đúng là phim hàn quốc lãng mạn mày nhĩ_ nó nói với Kỳ, cố ý chọc ghẹo Sang Sang và anh trai mình

-Em đứng lại đây cho chị_ Sang Sang lập tức chạy theo để đánh nó vì cái tội chọc ghẹo người khác.

Vào lớp học, không khí càng căng thẳng hơn khi hắn thì cứ nhìn nó hời hợt, còn nó nhìn hắn với ánh mắt hình viên đạn không lạc đi đâu được.

-Hai đứa có nghe thầy giảng bài không hả _Hạo Du lên tiếng để giải tỏa không khí căng thẳng kia

Lúc này cả hai mới chịu thôi, mỗi đứa quay sang một hướng. Hắn thì vẫn suy nghĩ tìm cách để giải hoà với nó. "Tại sao mày ngốc thế hử Thiên, sao mày lại không tin tưởng người mình yêu như vậy chứ, tại sao mày lại không quan tâm để ý đến cô ấy nhiều một tí chứ hả, mày đúng là thằng ngu, thằng đần mà" _hắn vừa nghĩ vừa đánh vào đầu của mình mấy cái, khiến cả lớp ai cũng phải ngoái lại mà nhìn.

——Căn tin trường——

-Mày định giận hắn đến bao giờ đây _Bội Kỳ hỏi nó

-Phải đó _Sang, Duy, Phong, Hạo cùng đồng thanh khiến nó giật mình suýt nữa ngã ra nền nhà.

-Làm gì em phản ứng mạnh vậy _Sơn Hạo vừa nói vừa cười chọc tức nó

-Hai có thôi ngay không hả, còn chọc em được sao _nó giả vờ trách móc

-Cho tụi mình ngồi cùng nhá _Khánh Huy lên tiếng

Cả đám ngồi ăn mà không gian lạnh lẽo vô cùng khi hắn và nó cứ nhìn chăm chăm nhau như liếc mắt đưa tình.

-Hai cái đứa này, định tạo xì-can-đồ cho nổi tiếng hả _Phong nói với giọng điệu

Hắn và nó lúc này mới im lặng hẳn.

——Chủ Nhật——

-Hai ơi chúng ta vào viện thăm... _nó chưa kịp nói hết thì Kỳ ngắt ngang

-Không rủ tao à, giận thật đấy ko đùa đâu _Bội Kỳ vờ giận nó

-Thôi mà, cùng đi nhá, xe đã được chuẩn bị rồi kia _nó vừa nói vừa chỉ ra ngoài

Đến một gian phòng được gắn rất nhiều máy móc hiện đại, phòng hồi sức cấp cao của bệnh viện Sơn Nguyệt.

-Tình trạng của mẹ tôi sao rồi _nó lên tiếng hỏi bác sĩ

-Thưa Đại tiểu thư hiện nay tình trạng của bà ấy chuyển biến rất tốt ạ, có lẽ sau một thời gian ngắn có thể tỉnh lại, thật bất ngờ thưa tiểu thư _vị bác sĩ kính cẩn nói với nó

-Thật vậy sao tốt quá rồi _nó, Kỳ và Sơn Hạo cùng reo lên

Cả ba người cùng vui mừng trở về nhà cũng đúng lúc hắn thăm bà của mình về, hắn và nó lại liếc mắt đưa tình với nhau. Làm cho Sơn Hạo và Bội Kỳ nhìn nhau nói

-Không biết cuộc chiến tranh lạnh khi nào kết thúc nhỉ _cả hai cùng đồng thanh

Hắn kéo tay nó đến chỗ không người.

-Cho anh xin lỗi em có được không _hắn nài nỉ nó

-Sắp vào học rồi đó, tôi không rãnh để đối thoại với anh đâu _nó lạnh lùng nói

-Cho anh xin lỗi em mà Cầm _hắn níu tay nó lại

-Tại sao tôi phải chấp nhận lời xin lỗi đó của anh _nó cố tình thách mắc

-Anh biết mình sai rồi, không có lần sau đâu em à _hắn cúi mặt hối lỗi

-Nếu cho anh một cơ hội, thì lần sau chắc chắn anh cũng sẽ lại mắc lỗi thôi, vì anh nghĩ tôi vị tha nên có thể tha thứ cho anh bất cứ lúc nào _nó ôn tồn nói

-Sẽ không có, anh hứa mà _hắn cố thuyết phục nó

-Thôi được rồi, tôi sẽ nhận lời xin lỗi đó_nói xong nó cất bước bỏ đi không quên nở một nụ cười thật tươi và không để ai thấy được, nào đâu có biết người đứng ở lại vui biết bao nhiêu.

17. Chương 17

-Hôm nay lớp chúng ta lại có thêm học sinh mới nữa, các em vỗ tay hoan nghênh nào_Hạo Du nói với cả lớp

-Xin Chào, mình là Lý Nhã Yến, mong các bạn giúp đỡ nhiều thêm_Nhã Yến Giới thiệu về mình

[Lý Nhã Yến con của một tập đoàn Hoa Thị lớn nhất VN => ương bướng, đánh đá. Thích Khánh Huy ó Khánh Huy cũng vậy (chắc là trước kia thôi, bây giờ hết rồi). Đẹp thì chẳng đẹp, xấu thì cũng chẳng xấu nhưng được cái tính tình độc ác vô đối. Khánh Huy và Nhã Yến năm 14t là đôi thanh mai trúc mã, nhưng không hiểu vì sao Nhã Yến lại bỏ đi không nói lời nào, giờ lại quay về tìm gặp Khánh Huy]

Khánh Huy hoảng hốt đứng dậy,mặt tái xanh lại, nhìn Nhã Yến không chớp mắt. Thấy Huy hành động Kỳ lạ như vậy nên nó nhanh chóng hỏi hấn, nó biết được sự thật lo lắng cho nhỏ bạn vô cùng. Hấn kể lúc trước Huy yêu Yến da diết, khi Yến mất tích Huy sống như chết, cứ nhốt mình vào phòng không nói chuyện với ai, được một thời gian hấn an ủi Huy nên cậu ta có vẻ trở lại bình thường.

-Em về rồi đây_Yến nói với Huy, câu nói ấy lọt vào tai của Kỳ

-Anh giải thích đi_Bội Kỳ đứng dậy đi đến chỗ Huy

-Cô nói vậy là sao, người Khánh Huy yêu là tôi, mãi mãi là như vậy, bây giờ tôi đã trở về rồi, tôi nghĩ cô nên rút lui đi là vừa_giọng điệu Nhã Yến vang lên đánh đá, khiến cho nó không khỏi bực tức

“Bốp”_nó tát Khánh Huy một cái thật đau, khiến cậu ta điếng người

-Cậu có phải là đàn ông không vậy, cậu cứ ngồi đó mà nhìn bạn gái cậu khóc sao, tôi thật sự tin lắm cậu là người tốt rồi_nó vừa nói vừa ôm Kỳ vào lòng

-Tớ thật sự xin lỗi, nhưng người tớ yêu là... là... Nhã..Nhã Yến_giọng Huy nhỏ dần, hấn lúc này không kìm chế được nữa lao đến đánh Huy một cái khiến cậu ta văng ra ghế.

-Cậu làm gì thế Thiên_Nhã Yến vừa hỏi vừa chạy đến đỡ Huy

-Cô về đây để làm gì, để hả hê nhìn người ta đau khổ sao, lúc trước chính cô bỏ nó lại trong sự cô đơn, bây giờ cô lại về đây để làm ột người nữa khổ đau cô mới vừa lòng à, cô thật sự quá tham lam rồi Yến à_giọng hấn vang lên đầy khinh bỉ, khiến Yến không thốt được lời nào

-Còn mày nữa, mày là thằng khốn, từ nay về sau mày đi đâu thì đừng nói là bạn của tao, nhục nhã lắm_Hấn nói với giọng thất vọng tràn trề

-Kỳ, Kỳ à_nó gọi với theo Bội Kỳ, Kỳ chạy đi đâu đó chưa ai pít đk

-Cậu có muốn chạy theo nó_Nó hỏi Huy

Khánh Huy định chạy theo nhưng bàn tay Nhã Yến kéo lại, nét mặt nhếch lên để lộ rõ nụ cười nửa miệng với hấn và đồng bọn của nó (Duy, Sang, Phong, Sơn Hạo)

-Hờ, thật là, sao lại có con người này hình thành trên trái đất được chứ_nó nói xong rảo bước lên sân thượng tìm Kỳ và tất nhiên có cả hấn và đồng bọn.

-Kỳ này, tao ày một lời khuyên nhé, muốn nghe không_nó hỏi Kỳ

-Mày nói đi, tao luôn sẵn sàng nghe_giọng Kỳ rất rất buồn

-Tình yêu tương tự như trò kéo co. Ai cũng dốc lòng, dốc sức để trở thành người chiến thắng, nhưng thắng thua không quan trọng. Bởi chỉ cần không bỏ cuộc, kết quả đều là đôi bên từ từ tiến lại gần nhau.Thế cho nên dù mệt mỏi hay tổn thương cũng đừng lo sợ. Hãy để tình yêu trở thành chuyện của hai người_nó nắm tay Bội Kỳ nói.

-Cảm ơn mày nhiều lắm, nhưng tao không còn tâm trạng ở lại trường nữa, có lẽ tao về đây_Kỳ nói, xong cả bọn cùng về chăm sóc Kỳ

————Căn Biệt Thự của nó————

-Anh lấy cho em cốc nước_nó vừa cầm tờ báo vừa nói với hấn

-Ồ, em ngon nhờ_hấn trợn mắt nhìn nó

-Ôsin, nhớ chứ, quên hả_nó gần giọng từng chữ trêu chọc hấn

-Vâng thưa điện hạ_nói xong hấn đi rót cho nó cốc nước, đặt cốc nước xuống bàn hấn đứng nhìn nó

-Bình thân, bình thân_nó nói nhưng mắt vẫn dán vào tờ báo

Nó đặt tờ báo xuống, thấy mặt hấn ngốc không thể ta, nó bật cười

-Bình thân, điện hạ nói khanh bình thân sao cứ đứng mãi thế hả_nó bụm miệng cười khúc khích như trẻ con.

-Ồ hay, cho em chết nhá_hấn đề nó xuống cù lét khiến nó cười đau cả ruột, hét toáng cả lên, làm Kỳ tò mò bước xuống

-Hai cái đứa cá biệt này_Kỳ vừa nói vừa lắc đầu, có vẻ tâm trạng đã đỡ hơn khi ngẫm nghĩ lại mấy câu nó nói lúc ở trường

-Ấy, ấy, tụi tao khác biệt chứ không cá biệt à nha_nó bị cù lét mà vẫn cố nói cho bằng được

-Em xin thua, haha....đừng cù...lét...haha... nữa...haha...mà_nó nói với hấn, lúc này anh chàng mới chịu dừng tay

—Tín tín—chuông tin nhắn của Kỳ vang lên

-A sr e nhiều lắm, a hk thể bỏ mặc Yến troq lúc này Kỳ à, tha lỗi cho a e nhé!(Phiên dịch: anh xin lỗi em nhiều lắm, anh không thể bỏ mặc Yến trong lúc này Kỳ à, tha lỗi cho anh em nhé)_nội dung tin nhắn của Khánh Huy

-Cái thằng khốn này, anh chịu hết nổi nó rồi mà_hấn bực bội nói

-Ồ, anh đừng có mà lên cơn ở đây, chuyện gì cũng có cách giải quyết_nó nói những vắn pha chút đùa vui

-Bây giờ mày gửi như thế này nhé, nghe tao đi_nó tiếp lời, nói với Kỳ

-Ừm, nghe theo mày vậy, dù sao tao cũng chẳng biết trả lời thế nào_Kỳ có vẻ thất vọng với tình yêu này

-Đưa đây tao nhắn luôn cho_nó giựt đt của Kỳ ngồi bấm phím bấm khi thế hào hùng

-Phải che đậy n~ dòq nc mắt là điều khó khăn dành cho e. Zì e pk rằng tiếu ns sau cùng cũq chính là lời ct. Giá như chưa từng ju a, thươq a thì phút giây này tim ko pùn và lòg ko thấy đau(Phiên dịch nữa: Phải che đi những dòng nước mắt là điều khó khăn dành cho em. Vì em biết rằng tiếng nói sau cùng cũng chính là lời chia tay. Giá như chưa từng yêu anh, thương anh thì phút giây này tim không buồn và lòng không thấy đau////T/g: phiên dịch mệt quá//// Nguyệt Cầm: ai kêu màu mè hoa lá hẹ làm gì//T/g: kệ ngữ ta)

-Chấn anh ta sẽ phải suy nghĩ lại những việc mình đã làm với tao mày nhĩ_Kỳ nói với nó rồi cả ba đứa cùng nhau chuẩn bị bữa tối

18. Chương 18

Chị à về đây đi, Đình Lữ Thiên người tình trong mộng của chị đang ở đây nè_Nhã Yến đt cho ai đó

Sáng hôm sau, có một bà chị đồng đánh bước vào lớp

-Xin chào tôi tên Lý Nhã Quỳnh, tôi lớn hơn các người một tuổi vì vậy phải lễ phép với tôi và tất nhiên cả em gái tôi Nhã Yến nữa. À và đặc biệt Đình Lữ Thiên là của tôi, ai đụng vào thì đừng trách_Nhã Quỳnh nghênh mặt lên nhìn nó và Bội Kỳ

[Lý Nhã Quỳnh chị ruột của Nhã Yến bằng tuổi Phong,Duy và Sơn Hạo. đồng đánh chảnh chọe, xem trời bằng vung, nghĩ gia đình mình có thể lực mạnh nhất ở đây vì gia đình Nhã Yến và Nhã Quỳnh cùng đầu tư xây dựng trường Royal, muốn ai cũng thích mình ví dụ Phong, Duy, Hạo, Thiên phải thích Quỳnh vì bà chị này bị bệnh hoan tưởng (thôi T/g mà nói xấu chị ý nữa là bị ăn đập ấy).

-Thiên cho em ngồi chung với nhé, hay là Phong ình ngồi chung nhé, Duy hoặc Sơn Hạo có thể ình ngồi chung không_bà chị Quỳnh này hỏi một loạt các hotboy của lớp

-Đàn chị có thuật phân thân hay sao mà chỗ nào cũng muốn ngồi vậy_Thiên đáp

-Lớn hơn nhóc Thiên một tuổi mà kêu nó bằng anh không thấy ngượng miệng sao bà chị_Duy bốn cọt nói

-Bà chị ở trên rừng mới xuống hay sao á, lâu ngày không thấy trai đẹp nó vậy_Phong cũng không vừa

-Ồ nò, mình không thể ngồi với bạn được rồi, mình đẹp trai còn cậu thì già quá, còn xấu nữa, mặt cậu mà cạo chắc mấy kg phấn luôn ấy nhĩ_Sơn Hạo châm chọc còn hay hơn cả Duy, Phong và Thiên

-Các anh nghĩ mình đẹp trai lắm hay sao vậy hã, đã vậy còn kêu ngạo nữa_Nhã Quỳnh nhục nhĩ nói

-Chúng tôi mà đẹp trai hơn nữa thì cô đầu tới lượt nói chuyện với chúng tôi, mấy anh nhĩ_Thiên cảm thấy rất gét con người giả tạo này

-Ồi, lâu lâu chú mày phán một câu hay dữ bây_Duy ùa theo Thiên

-Chúng tôi kêu ngạo cũng đâu bằng cô chảnh cún_Sơn Hạo nói với phương thức nói giảm nói tránh)

-Cô có hiểu nghĩa từ cún không, cún là chó ấy_Phong nhanh nhẹn phiên dịch nét mặt của 4 chàng lúc này hả hê vô cùng

-Các anh đừng nặng lời với chị em như vậy chứ_Nhã Yến nói

-Phải đó mấy cậu_Khánh Huy cũng đỡ hộ

-Hai đứa mày có quyền gì mà lên tiếng vậy_Duy nói tỉnh như rui

Không khí cứ căng thẳng như vậy đến khi nó lên tiếng

-Im lặng liền ngay và luôn đi_nó bực mình nói

-Mày có quyền hành gì ở đây hả con nhỏ không biết điều_Nhã Yến và Nhã Quỳnh cùng lên tiếng

CẢ lớp trở mắt ra nhìn Quỳnh và Yến như sinh vật lạ, giám định đến lớp trưởng kim hiệu trưởng của trường hai con này chết thê thảm rồi.

-Lớp trưởng_nó trả lời trống rỗng

-Mày chỉ là lớp trưởng thôi mà, tao cứ tưởng hiệu trưởng, thế thì chẳng có gì để mà xía vào chuyện này cả_Hai con nhỏ chảnh chọe nghênh mặt đáp

Cả lớp ôm bụng cười ầm ĩ lên khiến hai con nhỏ cứ đơ mặt mà không hiểu chuyện gì. Nó cũng cười nhưng không để ai thấy

-Suyt, bí mật quốc gia mọi người không được tiết lộ nhá_nó nói với cả lớp nhưng hai con nhỏ vẫn không biết gì.

Bội Kỳ tâm trạng có vẻ tốt hơn vì tối ngày thấy ôm chầm lấy điện thoại cười thầm, nhìn cực yêu, thế mà có người lại để vụt mất

-Vui hơn rồi nhĩ_nó hỏi Kỳ khi mọi chuyện được giải quyết ổn thỏa

-Ừm, Anh ấy nói mai sẽ về đây_Bội Kỳ rất vui khi nói đến đây

-Thật sao, thế là anh tao lại có bạn nữa rồi_nó nói và thầm vui thay cho cô bạn

-Thời gian sẽ nhanh chóng xóa nhòa và mây cũng sẽ giống tao tìm được tình yêu mới lãng quên quá khứ
mây nhĩ_nó nói to để cho Phong nghe với giọng điệu và ánh nhìn đùa giỡn

-Cầm troll anh à_Phong giỡn với nó

-Anh troll Cầm à_Nó nhái lại nhưng thay đổi xú

-Anh cù lét em đấy_Phong hù dọa nó

-Ai chơi hù dọa hả_nó vừa nói vừa đưa hai tay lên đầu hàng

————-Cắn tin————

-Bội Kỳ à, chúng nó lại đây để xem chúng giở trò gì được không_nó hỏi Cầm

-Nếu bồ không muốn thì mình không ép đâu_nó cười và nói khi không thấy Bội Kỳ trả lời lại

-Ừ, không sao, tao ổn mà_Bội Kỳ lên tiếng

-Ê hê hê, hội ba đứa bĩ ối ơi lại đây ngồi ăn cho đông và vui nè_Duy lên tiếng

CÁ ba đứa tiến lại mà bản mặt đứa nào cũng tức giận

-Anh em ăn cái này, anh cho em nhé, dứt em luôn nhá_Nhã Yến cố tình nói với Khánh Huy để chọc tức Bội Kỳ

-À... ừ_Khánh Huy nhìn sang Bội Kỳ nói nhỏ

-Nói a nào...ùm_nó dứt cho Kỳ ăn để Kỳ khỏi bối rối

-Hai em làm hành động gì thế_Phong ngơ ngác hỏi

-Y như bị less á_Sơn Hạo chọc ghẹo tụi nó và rùng mình

-Bên kia (nó chỉ sang Huy và Yến) là đề tiện kể còn tụi em là ô môi kể_nói xong nó cười khoái chí khiến Nhã Yến giận đỏ mặt

-Bê đề kể mới đúng chứ em_Duy nói

-Bê đề là con trai, ô môi là con gái đó anh_Thiên giải thích

-Đúng đúng, anh hạn hẹp về hiểu biết quá nha_Bội Kỳ lên tiếng khiến Khánh Huy và Nhã Yến ngơ ngác

-Nó biết nói mà chứ đâu phải bị cầm đầu mà các người trợn mắt dữ vậy, rớt trông trắng ra ngoài kia mấy thím, nhét vào đi_Nó nói khoái chí

-Tôi không hơi đâu mà cãi với mấy người, chúng tôi là con nhà danh giá, đẹp như siêu sao, chiều cao như siêu mẫu, cũng được coi là học sinh có quyền lực, hát hay, vẽ đẹp, múa giỏi nói chung chúng tôi giỏi mọi thứ_Nhã Yến tự khen mình và em của mình

-Ồ, gê gê, gắn bom trong miệng hả chị_Thiên lên tiếng

-Đụng phải bọn dở người rồi mày à, bị mắc chứng bệnh hoan tưởng nữa chứ_Phong và Duy đồng thanh

-Supper women sao lại ở đây làm học sinh cấp ba vậy, phải ở trên (chỉ lên trời) để bảo vệ trái đất chứ_Sơn Hạo thật là gê gớm

-Câu hay nhất trong tuần của hai đó, yêu hai mất thôi_nó nói

Hai cô ả bực tức bỏ đi, Khánh Huy cũng đi theo, cả bọn ở lại cười hả hê

19. Chương 19

Sáng hôm sau đến lớp, không khí của buổi học trở nên căng thẳng. Nó thì cứ nhìn chăm chăm Nhã Quỳnh như muốn ăn tươi nuốt sống và Nhã Quỳnh cũng vậy. Còn Nhã Yến thì cứ cảm tức với Bội Kỳ, cô nàng giả vờ không để ý càng làm cho Nhã Yến muốn nổ tung.

-Thiên à, anh làm bạn trai em nhé_Nhã Quỳnh cố ý nói to để nó nghe thấy

-Làm em trai nghe còn được đấy bà chị già_Thiên khinh khỉnh nói

-Anh... chảnh vậy, tôi chỉ giả vờ hỏi thôi_Nhã Quỳnh quē đỏ mặt

-Ừm, tôi cũng chỉ trả lời giả vờ thôi_Thiên tiếp lời.

Lúc này cô ta quay mặt về chỗ ngồi, thấy nó liếc lên tiếng

-Mày nhìn cái gì hả, ngứa mắt thật_Nhã Quỳnh nói với chất giọng khinh thường

-Ngứa thì cứ việc gãi, ai cấm nào_nó trả lời tỉnh như ruồi

-Ồ..ồ.. mỗi lần tao... tao ngứa mắt thì tao sẽ đánh_Nhã Quỳnh ú ớ khi nghe nó nói

-Sở thích độc nhá, ngứa đánh chứ không gãi, người sao hỏa mày ơi_Duy vừa bước vào chỗ mình vừa nói.

-Ai cho anh cái quyền xen vào chuyện người khác thế hả_Quỳnh nói với giọng ngọt ngào ý chọc ghẹo Duy

-Ý, nổi cả da gà_Phong rùng mình

Cả đám (Duy, Phong, Sơn Hạo, Sang Sang, Bội Kỳ, Hạo Du) phá lên cười làm cho Quỳnh và Yến đều đỏ mặt vì tức

-Cười cái gì chứ_Quỳnh quát

-Có pháp luật nào cấm cười không, nói nghe cái_Sơn Hạo và nó đồng thanh

-Đúng là anh em tình sâu nghĩa nặng có khác hơ_Sang Sang cười tít mắt

Vừa lúc đó Khánh Huy đến lớp, Nhã Yến liền chạy đến bên níu tay mách hết mọi chuyện. Huy nóng giận chạy đến tát Bội Kỳ một cái rõ đau. Cả đám (cả đám đó t/g đã nêu ở trên ùi, sau này t/g kêu cả đám cho nó gọn lẹ hé.. hỳhỳ) trở mắt lên. Riêng nó thì máu bắt đầu sôi sục. Chạy đến sút cho Khánh Huy một cái, anh chàng ngã lộn ra chảy cả máu cam, còn ôm bụng xít xoa vậy mà gương mặt Nhã Yến chẳng biểu cảm gì chỉ giả nai đến đỡ lấy tay Khánh Huy.Bội Kỳ thì sưng sốt định chạy lại gần bên Huy nhưng nó ngăn lại

“bốp...bốp...bốp”_tiếng vỗ tay của cả đám vang lên

-Sút vô lưới rồi đấy em gái_cả đám nói

-Tôi nói à biết, Kỳ không có làm chuyện gì đáng khinh như các người (chỉ vào mặt từng đứa Quỳnh, Yến, Huy) thì các người lấy đâu ra cái quyền đánh người khác chứ hả, nếu như một lần nữa các người còn động chạm đến những người xung quanh tôi thì đừng trách sao tôi độc ác_Quỳnh và Yến mặt tái xanh vì giọng nói cực lạnh của nó phát ra

-Còn cậu, người phụ bạc, phụ tình, kẻ dối trá, kẻ đáng khinh, sao cậu lại có thể tồn tại ở cái thế giới này vậy. Trước hết lý do cậu đánh Kỳ là gì_nó hỏi Huy

-Cậu ta im lặng không trả lời_nét mặt có vẻ hối lỗi

-Vì cô ta nói với cậu Bội Kỳ sai bảo chúng tôi chèn ép hai ả sao_nó nói trúng tim đen của Huy và Yến, khiến Huy phải sưng sốt ngẩng mặt lên

-Thì ra là vậy_nó nói với ánh mắt cảm phần

Chát...chát_nó tát Huy hai cái

-Cái này là vì cái tội cậu quá ngu, bây giờ cậu đã hết nợ chúng tôi rồi, đường ai nấy bước, có lẽ đường đi của chúng tôi “nhỏ hẹp” và không có “tương lai” như hai vị “tiểu thư” danh giá kia, làm phiền cậu về “huấn

luyện” lại mấy cô ả nha chứ cử để “thả rông” thế này lỡ “cắn người” thì khổ lắm, và từ nay trở đi đừng động chạm gì đến bọn tôi. Tôi thực sự hết kiên nhẫn rồi Huy à, chắc có lẽ cậu đã hiểu ý tôi và biết con người tôi như thế nào rồi nhĩ_Nó cố ý nhấn mạnh những từ được đặt trong dấu ngoặc kép.

-Cậu không thể trả lời được một câu à, tổn biết bao nhiêu calo của tôi, lời nói của tôi không đáng để trả lời sao_nó tức giận

-À, mình biết rồi_Khánh Huy nói

Bội Kỳ kéo tay nó lại, làm nó giật mình

-Kỳ ơi, chắc sau này đi học tao phải để tìm ở nhà quá hà_nó vừa nói vừa xuyt xoa

-Hỳ sợ rỳ... Khánh Huy cậu nghe cho rõ những gì tôi nói hôm này nhé. Tôi thật sự thích cậu, thật sự yêu cậu, chắc hẳn thời gian qua cậu suy nghĩ và đã tìm ra người cậu cần nhất trong cuộc sống rồi. Chắc có lẽ không phải là tôi, tôi chỉ là người thay thế trong cuộc tình này thôi, cảm ơn cậu thời gian qua đã chăm sóc, lo lắng cho tôi, làm tôi vui và khóc vì hạnh phúc, lần đầu tiên gặp nhau hai ta rất gét nhau phải không nhĩ nhưng dần dần tôi thấy cậu rất tử tế và là một người chung tình. Tôi không trách cậu đã bỏ rơi tôi mà tôi trách tôi yêu cậu quá nhiều. Nói tóm lại tôi chỉ muốn cảm ơn cậu, từ bây giờ coi như chúng ta là người xa lạ, không quen biết gì cả. Cậu là mây, cô ấy là gió là trời còn tôi không là gì cả thế nên mây của trời tôi sẽ để gió cuốn đi_Bội Kỳ nói một mạch, chắc hẳn đây là cảm xúc bấy lâu nay Kỳ dồn nén >_

-Cảm ơn cô đã không núm chân núm tay anh ấy lại nữa_Nhã Yến cố tình nói sock Kỳ

-Hạnh Phúc giống như bong bóng xà phòng vậy ban đầu rất nhỏ rồi to dần to đến một mức nào đó, nó sẽ rất đẹp, lấp lánh sắc màu và rồi ...BỤPPPPPP, nó vỡ tan như chưa – từng – tồn – tại_nó nói với Nhã Yến

-Em đang nói tình chúng ta à _Thiên chọc ghẹo nó

-Em nói những người cứ lấy tình yêu của mình là thứ để dành giết _nó cười nhẹ

-Nghe lời anh mày này Huy, đã là thằng đàn ông, muốn người ra nể là phải yêu một người con gái DÀI LÂU, chứ không phải yêu theo kiểu TRẾ TRÁU chưa được bao lâu thì bỏ. Vậy đó là thằng đàn ông sống nhờ có Oxi chứ không phải sống nhờ tình thương của một đứa con gái_Khánh Duy nói với Khánh Huy

-Thì em quen anh ấy lâu rồi mà anh_Nhã Yến lạnh lẽo nói

-Tao tát ày một bộp tai bây giờ, mày bỏ em tao khi nó bị gãy chân và có thể bị liệt cái chân đó vì mày. Biết vậy nên mày bỏ đi biệt tâm, bây giờ quay về thấy nó lành lặn nên mày muốn cướp lấy tình yêu của người khác à_Khánh Duy bực tức quát lên

-Huy à yêu một người rất khó nên mày đừng thấy chút gió bão như thế mà buông tay, tao thấy mày thật ngốc _Thiên vừa nói vừa lắc đầu.

-Thôi đi mọi người, cô ấy là bút chì để lại trên giấy là cậu ấy vết thương nguệch ngoạc em là tẩy xóa nhòa đi vết thương ấy, tẩy ôm hết vết thương trên giấy, tẩy chết trong mòn mỏi nhưng mà trên giấy sẽ không bao giờ có dấu vết của tẩy đâu khi giấy thành một bức tranh đẹp chỉ có chì và giấy mà thôi. Mọi người đừng làm khó nhau nữa nhé_nó nói mà cả đám nhìn không chớp mắt

-Kỳ là một nhà văn nổi tiếng nhất hiện nay đấy các bác ạ_nó nói khi thấy mọi người ngỡ ngàng.

-Anh à _Sang nói với Sơn Hạo

-Sao hã em yêu vẫu _Sơn Hạo và Sang đang diễn kịch hài)

-Nếu như sau này có một người tốt hơn em, ân cần, chu đáo, quan tâm và luôn ở bên cạnh anh như “Nhã Quỳnh, Nhã Yến” và đặc biệt người ấy yêu anh rất nhiều nhưng người ấy chẳng phải là em thì liệu...liệu...

-Liệu gì em, em liệu xịu nữa anh xịu luôn á _Sơn Hạo cười nói và quay sang nhìn Quỳnh khiến cô ta tưởng bở

-Liệu hồn mà né nó ra không đừng trách_vừa nói Sang vừa nhéo yêu Sơn Hạo

-Rồi rồi thưa phu nhân, đau ta quá _Sơn Hạo vừa nói vừa nhăn mặt

Cả đám cười ồ lên vì vở kịch chọc tức hai chị em hóng hách kia.

-Mình sẽ mãi hạnh phúc anh nhá_Nhã Yến cố tình nói to át tiếng cười

-Hạnh phúc làm gì có thật đối với các người, đến và đi như một định luật thể thôi, một cuộc sống thần tiên chỉ có trong sách vở và một tình cảm vô bờ chỉ tồn tại trong mơ đối với những người giành giật tình yêu của người khác_nó chen vào câu nói đó.

Nhã Yến thì tức giận kéo tay Khánh Huy đi, Nhã Quỳnh leo đèo chạy theo.

20. Chương 20

Sáng hôm ấy, Bội Kỳ đi học với tâm trạng rất vui tươi. Còn Huy thì cứ lảm lũi như cả thế giới đều quay lưng lại với mình. Nhã Yến và Nhã Quỳnh thì đang xì xầm gì đó chẳng ai biết được ngoài nó và Sơn Hạo (t/g: công nhận 2 anh em tai thính thật/// Cẩm và Sơn Hạo: t/g ăn đấm hay ăn đập hay ăn cú sút giống Khánh Huy nào...grrr/// T/g: vọt lẹ, mặt ta đã xấu nó đấm xong còn xấu hơn =]]~)

-Hey you, chờ với Kỳ ơi, mày đi hay mày bay vậy.. học học_nó chạy theo Bội Kỳ nên còn mệt.

-Dương Vân Nguyệt Cẩm, hôm nay anh ấy sẽ về, tao nhớ anh ấy quá_Nguyệt Cẩm mà nhẹ hơn nữa thì chắc có lẽ Bội Kỳ đã nhất bóng nó lên mà quay như chong chóng mất thôi, vui quá hóa rõ luôn rồi.

-Vậy sao_nó nói với về bí ẩn vô cùng rồi sau đó chạy một mạch đến chỗ của hần hai đứa vừa nói chuyện vừa gật đầu như có vẻ quan trọng lắm cả đám nhìn vào mà cứ cười khúc khích.

Sau khi xì xà xì xầm với hần xong nó lôi cái điện thoại ra bấm bấm gì đấy rồi cười một cái mãn nguyện vô cùng.

Một chiếc xe có một không hai đỗ ngay trường nó, một đoàn vệ sĩ nhanh chóng bước ra xếp thành hai hàng quanh lối đi vào trường ai nhìn vào cũng choáng (t/g viết mà còn thấy mình nói hơi quá thôi cũng kệ.. hehe) Một chàng trai có mái tóc màu ánh kim, bước đi trong ánh nắng làm tăng thêm phần nào đó vẻ hấp dẫn. Đôi mắt màu tím tĩnh lặng, trầm tư, song mũi cao thân hình quyến rũ khiến bao em ngây ngất. Làn da trắng, gương mặt lúc nào cũng nghiêm nghị, lạnh lùng nhưng mà lời nói và hành động thì khác xa với gương mặt. (lát các bạn sẽ hiểu ngay ý)

-Em giới thiệu về mình đi nào_Hạo Du cười tươi nói

-Mình tên là Hoàng Trịnh Lâm Thi, mình đến từ Nhật mong các bạn giúp đỡ nhiều hơn_lời nói của Lâm Thi vừa cất lên khiến bao nhiêu cô gái đổ gục có cả Yến và Quỳnh, gê gớm thật

-Anh_Bội Kỳ hớn hờ kêu lên, chỉ tay về phía ghế trống gần mình, ý kêu Lâm Thi ngồi gần vì Khánh Huy đã chuyển sang ngồi với Nhã Yến

Lâm Thi bước lại gần, xoa đầu Bội Kỳ cười tươi

-Chờ anh một lát nhé_nói xong Thi bước đến chỗ nó

-Lâu lắm không gặp em nhĩ Nguyệt Cẩm_nó vừa nghe Lâm Thi nói thì đã giật mình, luống cuống lên

-Em...em.._nó chưa kịp nói dứt lời, Lâm Thi đã cầm tay nó kéo nó đứng lên rồi ôm chầm lấy nó.

Nó cười tươi rồi cũng ôm lấy Lâm Thi

-Anh nhớ em lắm, anh xin lỗi vì đã bỏ em đi trong lúc đó, bây giờ công việc đã xong rồi, anh đã về đây_Lâm Thi nói

-Em có nghe Bội Kỳ nói rồi, em cũng nhớ anh lắm Thi à_nó nói như sắp khóc

Cả đám Sơn Hạo, Khánh Duy, Khánh Huy, Sang Sang, Bội Kỳ, Nhã Yến, Nhã Quỳnh cứ trố mắt lên mà nhìn

-Em đang làm gì vậy Cầm_Sơn Hạo và Duy cùng đồng thanh

-Phải đó, tao đã nói với mày khi nào_Bội Kỳ ngệt mặt ra

Nó và Lâm Thi không nói gì cứ cầm tay nhau mà cười vui vẻ

-Em đang làm cái quái gì vậy hả_hắn lúc này mới quát lên

-Em xin lỗi, người em yêu quay về rồi, ta nên dừng lại thôi_nó nói

-Cảm ơn cậu thời gian qua đã chăm sóc em gái tôi_Lâm Thi nói

-Hả_Cả đám cùng đồng thanh

-À nhầm bạn gái tôi Nguyệt Cầm chứ nhĩ, trực trặc xú thôi mà, hỳ hỳ_Lâm Thi gãi đầu nói.

-Cô cũng bị ỉ ỏi chẳng khác gì tôi đâu_Nhã Yến nghênh mặt nói

-Ít nhất thì đâu giả nai như cô, cô quay về đâu phải vì thương nhớ Huy_nó nói tỉnh bơ và dường như đã trúng tim đen của Yến

-Mày đừng có mà nói lung tung, tao yêu Huy là thật lòng, chỉ vì lúc đó ba mẹ tao ép buộc tao phải đi_Nhã Yến nghênh mặt lên cãi

-Tôi đã nghe tiểu sử về cô rồi, cái gì ba mẹ cô cũng cứng chịu cô hết, lấy lý lẽ nào mà ép buộc cô khi cô không muốn đi_nó lạnh lùng nói

-Thôi đi, tớ cứ tưởng Nguyệt Cầm là người đang hoàng, ai ngờ lại là người phụ tình và lừa dối người ta...Huy chưa nói xong nó đã tiếp lời

-Giống như cậu đúng không, chắc cùng trường dạy nghề đó_nó vẫn vui tươi

-Cậu nói những lời có ý nghĩa giúp tôi cũng hiểu ra một phần nào đó, tôi rất cảm ơn cậu về điều ấy, nhưng Lữ Thiên là bạn thân từ nhỏ của tôi, tôi không muốn thấy cậu ấy đau lòng vì Cầm. Tôi thật sự không muốn, việc gì cậu phải nói lại tình xưa với anh ta, chắc anh ta cũng bỏ cậu đi vì biết cậu không còn chỗ đứng trong gia tộc họ Dương_Khánh Huy nói

-Trước tiên, cậu lấy tư cách gì để giáo huấn tôi? Lữ Thiên là bạn thân của cậu từ nhỏ sao, tôi cũng có Bội Kỳ của tôi vậy. Cậu không muốn nhìn đứa bạn thân đau lòng vì người khác, đau lòng vì tình yêu sao, tôi cũng như cậu thôi, cũng không thể đứng nhìn bạn của mình bị người ta chà đạp. Còn việc gì tôi phải nói lại tình xưa ư, tôi cũng không rõ, à khi nào mà cậu cho tôi biết tại vì sao cậu nói lại tình xưa thì tôi sẽ nói cho cậu biết hơ. Còn về phần cậu nói anh ấy bỏ đi vì tôi không có chỗ đứng trong gia tộc thì cậu lầm rồi đó, mặc dù như vậy nhưng từ khi được sinh ra tôi đã là một nữ hoàng kế vị của nước Anh rồi, lí do không mấy thuyết phục nhĩ_nó nói với những lý lẽ không ai tranh cãi được

-Anh thật sự cứ nghĩ em sẽ không như ai khác, sẽ không như Khánh Huy_hắn nói với giọng thất vọng tràn trề

-Anh không có một đứa em gái như em đâu_Sơn Hạo và Duy cùng nói

Hạo Du không nói gì chỉ đứng nhìn nó và cười ý như hiểu hết mọi việc

——giờ ra về——

-Em thật là_Sang đẩy người nó và mỉm cười

-Chị rất vui vì em đã làm như vậy đó..

-.....

-....._cuộc nói chuyện cứ diễn ra sôi nổi

Hôm sau đến trường, nó và Lâm Thi cứ dính với nhau không rời, ai nhìn vào cũng ghen tị, Kỳ, Hạo, Duy thì rất bức tức nó. Hắn thì cứ thờ ơ như chẳng có gì

——Căn tin———

-Em ăn gì anh lấy cho_Lâm Thi hỏi nó

-Ồ, Suất A và nước cam ít đá nha anh_nó hớn hở nói

Trong khi đó hấn cứ tỉnh bơ ăn uống. Nó đạp chân hấn một cái

-Ấ_hấn kêu lên và nhanh chóng bịt miệng mình lại

-Em cứ như vậy hoài sao, tại sao lúc trước em nói yêu anh rồi bây giờ lại_hấn nói

-Lúc trước khác bây giờ khác, đồ phiền phức_nói xong nó bước qua chỗ khác ngồi

Hấn thì trở lại trạng thái bình thường cứ ngồi nhõn nhơ ăn. Cảm đảm ai cũng không hiểu trong đầu cứ có một câu hỏi to đùng “tình hình gì đây”

-Cô kết thúc câu chuyện được chưa, cứ như vậy hoài tôi mệt mỏi quá Nhã Yến à, cô quay lại với Huy đâu phải vì tình yêu mà là vì gia đình mà_nó chóng cảm vừa uống nước cam vừa nói

-Im đi, cô biết gì mà nói chứ, không đến lượt cô đâu_Nhã Yến và Nhã Quỳnh quát

-Ấy ấy, cứ bình tĩnh, định cắn tôi à. Dại đấy, chích chưa vậy, trúng tim đen hay sao phản ứng thái quá vậy_nó nói xong kéo tay Lâm Thi về lớp, nói cười vui vẻ

Khánh Huy lúc ở căn tin cứ nhìn Kỳ và cử chỉ tuy thản nhiên nhưng buồn rầu của Lữ Thiên thì đã nhận ra một vài điều gì đó. Lữ Thiên tuy thản nhiên trong lời nói và hành động nhưng rất đau trong lòng, Khánh Huy nhìn thấy được điều đó vì là người bạn thân nên cậu ta thấy có lỗi vô cùng với Bội Kỳ và nhận ra người quan trọng nhất bây giờ là ai, nghĩ như vậy xong Khánh Huy nhìn qua Nhã Yến.

21. Chương 21

-Anh à, chuyện đính hôn của chúng ta anh nói với ba mẹ chưa_Nhã Yến nói

-À, anh chưa_Khánh Huy nói

-Tại sao vậy, anh không muốn chúng ta kết hôn sao_Nhã Yến nói

-Anh xin lỗi, anh nghĩ mình nên dừng lại thôi_Khánh Huy dứt khoát

-Em biết rồi_Nhã Yến cười nói với Khánh Huy

——Lớp học——

-Anh thật không hiểu nổi em mà_Sơn Hạo nói

-Cứ làm nhưng gì em thích Cẩm nhé_Sang Sang cười tươi nói

-Em còn bệnh vực con nhỏ hư đồn này nữa hã_Sơn Hạo bực tức nói

-Anh Hai, Hai chữ em, Hai không thương em nữa sao_Nó mếu

-Ừ_Sơn Hạo bực tức

-Em gét hai_nó nín khóc hấn nét mặt trở nên lạnh lùng

-Hai...._Sơn Hạo lúng túng nhưng thôi cũng kệ

-Có anh thương em mà_Lâm Thi cười hiền nói

-Cái thằng này_Sơn Hạo và Duy đưa nắm đấm ra

Lâm Thi chỉ cười trừ và nhìn hấn

“Bốp”_Khánh Huy đánh Lâm Thi

-Tại sao cậu nói chuyện thân mật với Bội Kỳ mà lại đi quen với Nguyệt Cầm hả, Kỳ khổ một lần đủ rồi có biết không_Khánh Huy quát

-Cậu làm gì vậy, tại sao đánh anh ấy_Nó nhanh chóng đỡ Thi lên, xoa xoa chỗ bị Khánh Huy đập

“Chát”_Bội Kỳ tát lại

-Cậu có quyền gì xen vào chuyện của tôi? Còn nữa đây là anh hai của tôi, xin cậu đừng xúc phạm anh ấy và cũng đừng xúc phạm Cầm dù cho nó có làm điều không phải với Thiên_Bội Kỳ nói dứt khoát

Vừa lúc đó Nhã Yến bước vào

-Cậu ấy có quyền xen vào chứ vì cậu ấy đã chọn được một con đường rồi_Nhã Yến nói với giọng dịu dàng và mỉm cười nhìn Kỳ

Mọi người trong lớp ngơ ngác hàm dưới dài đến tận sàn nhà)

-Em, có tin chị sẽ mách lại với ba mẹ không_Nhã Quỳnh nói

-Chị cứ nói đi, em mệt mỏi lắm rồi, bản chất của một tiểu thư là phải đánh đá phải hóng hách như chị và mẹ sao. Em muốn được như Bội Kỳ và Nguyệt Cầm sống thật với bản thân mình mà_Nhã Yến vừa khóc vừa nói

-Khánh Huy à, thật ra em về đây không phải vì yêu anh mà vì ba mẹ em muốn lấy đi công ty của ba mẹ anh. Em thật sự xin lỗi_nói xong Nhã Yến cúi người xin lỗi, khóc nức nở

Nó bước lại gần Nhã Yến

-Tôi biết thế nào cô cũng sẽ nói ra thôi vì cuộc tranh luận giữa cô và chị gái cô hôm qua tôi đã nghe hết, xin lỗi vì nghe lên nhá_nó nói và ôm Nhã Yến an ủi

-Ừm. Cảm ơn cô đã cho tôi biết thế nào là cuộc sống của riêng mình và không bị gò bó_Nhã Yến nói

Nhã Yến cầm tay Khánh Huy và Bội Kỳ đặt vào nhau

-Phải sông cho hạnh phúc nhé_Nhã Yến cười tươi nói

-Ừm, cảm ơn cậu_Bội Kỳ nói

-Tha lỗi cho anh nhé_Khánh Huy nhìn Bội Kỳ

-Đương nhiên rồi_Bội Kỳ nhanh nhẹn ôm lấy Huy

-E hèm... Không xem ý kiến của anh hai hả_Lâm Thi giả vờ nghiêm mặt

-Cái anh này... Bộppp_nó đánh Lâm Thi một cái như trời giáng

-Ặc...Ặc... có ngày anh chết vì cái đánh này quá_Lâm Thi nói

-Anh giỡn thôi, cậu nói với nó như vậy là tôi yên tâm rồi, sư tử cái nhà tôi cuối cùng cũng có người yêu...hahahaha_Lâm Thi nói xong cười hô hố

-Anh nói ai là sư tử cái đấy_Bội Kỳ nói

-Không sao, như thế nào thì anh cũng chịu yêu em hết_Khánh Huy nắm tay Kỳ. Nhìn hai đứa hạnh phúc vô cùng

-Ô yeah !! thành công rồi anh ơi_nó chạy đến ôm lấy cổ Lữ Thiên

Gương mặt cả đám lúc này cứ trơ ra như đá chỉ có Lâm Thi, Sang Sang, Hạo Du đứng cười khúc khích

-Em nói sẽ thành công mà, cảm xúc của anh tẻ chưa từng thấy, nắn anh thật ấy_nó nói và nhéo má yêu hấn

-Khi anh buồn là như vậy đó, còn cái cú đập chân ngoài căn tin anh chưa tính với em đâu nhá, sưng lên luôn ấy_hấn nói mà cứ nhăn mặt lại, yêu vô cùng

-Cho Cầm xin lỗi Thiên có được không (nó khoanh tay lại) lần sau Cầm không giám như vậy nữa, xin thề, xin thề... hỳhỳ_nó làm vẻ mặt dễ thương vô đối

-Thôi được được rồi, chiều nay chúng ta đi ăn kem nhé bấy bỳ_hắn nói với nó
 -Còn chúng tôi vức vào sọt rác à_cả đám đồng thanh
 -Ồ ờ... chiều nay cả đám đi chơi cho thỏa thích hỷ_nó và hắn đồng thanh
 -Ý kiến hay bấy_Sơn Hạo và Lâm Thi đồng thanh.

22. Chương 22

-Nè, em nghịch bẩn quá đấy Nguyệt Nhi, Hai sẽ mách mẹ đấy
 -Hai đừng mách mẹ mà, Nguyệt Nhi chỉ lấy cát xây thành ngôi nhà thôi mà
 -Nhưng như vậy là rất bẩn mẹ sẽ la hai đó, Nguyệt Nhi nghe lời hai cùng đi rửa tay nhé, được không nào.
 -Dạ
 -Lữ Thượng, lại đây cùng chơi nè
 -Khánh Tường và Bội Hy chờ Thượng một xíu nhé Nguyệt Nhi cần rửa tay
 -Ừa..nhanh nhanh nhé
 -Nào mấy đứa rửa tay hết đi, vào ăn thôi_nó lên tiếng
 -Dạ_cả bốn đứa đồng thanh
 -Mẹ ơi_Nguyệt Nhi hỏi nó
 -Sao hã con gái, để mẹ bế con lên ghế nào_nói xong nó bế lên ngay
 -Khi nào thì ba về ạ, con rất nhớ ba_Nguyệt Nhi nói
 -Con cũng nhớ ba_Lữ Thiên vừa trèo lên ghế vừa nói
 -Ai vừa nhắc ba thế nhĩ_hắn lên tiếng
 -A.. ba về kìa_hai anh em nhanh nhẹn trèo xuống ghế
 -Anh về rồi sao, em cứ tưởng ngày mai_nó nói
 -Ừm, anh nhớ con quá nên phải về, đặc biệt là nhớ vợ..hehe_hắn nói, nó quay lại nhéo cho hắn một cái. Hắn cũng nhéo lại, nó giả vờ khóc
 -Đánh ba hư này, giám làm ẹ Nguyệt Cầm khóc này, ba hư, ba hư_Nguyệt Nhi đánh đánh Lữ Thiên, khiến hắn cười ngặt ngẽo
 -Mẹ nín nào, còn thương thương nhá, mẹ ăn kẹo bim bim không, con đi lấy ngay nhé_Nguyệt Nhi cúi người xuống ngồi nói với nó
 -Đừng bị mẹ lừa, mẹ sẽ ăn hết kẹo bim bim của Nguyệt Nhi đó_Lữ Thượng ngăn cản em mình
 Làm cho hai phụ huynh Lữ Thiên và Nguyệt Cầm cười không ngớt
 -Mẹ Nguyệt Cầm và ba Lữ Thiên ơi, khi nào ba mẹ con sẽ về ạ_Khánh Tường và Bội Hy hỏi
 -Đến rồi đây có quà cho cả bốn đứa nữa_Khánh Huy và Bội Kỳ lên tiếng từ đằng xa
 Khánh Huy hai tay bế Khánh Tường và Bội Hy lên. Còn Bội Kỳ Thì tranh thủ phát quà cho từng đứa. Ăn cơm xong cả bốn đứa ra vườn chơi
 -Lữ Thiên hôm qua tao thấy Nhã Yến á...á...á_chưa kịp nói xong Bội Kỳ đã nhéo tay Khánh Huy

-Còn mơ mộng hão huyền hã_Bội Kỳ chọc ghẹo Huy

-Hỳ.. có đâu vợ.. Nhà Yến cũng kết hôn rồi mà, anh Duy với Yến có một thằng quý tử lưu manh dễ sợ, gặp chú nó lần đầu mà nó bảo đánh nhau không, khiếp thật.. haha_nghe tới đây cả bốn vị phu huynh phá lên cười trong khi đó bốn đứa trẻ ngoài sân thì lại khóc

-Sao thế con trai_Lữ Thiên hỏi Thượng

-Khánh Tường nói ba Khánh Huy đẹp trai hơn bà Lữ Thiên của con_Lữ Thượng vừa khóc vừa nói

-Vậy tại sao Khánh Tường của ba khóc_Khánh Huy hỏi Tường

-Lữ Thượng nói ba Lữ Thiên đẹp trai hơn ba của con..huhu_Tường nói

-Nín nín nào con gái, sao con khóc vậy_Bội Kỳ hỏi Hy

-Tại con nói mẹ Bội Kỳ đẹp gái mà Nguyệt Nhi không thèm trả lời_Hy nói

-Mấy cái đứa này, vậy tại sao con mẹ lại khóc, nín mẹ thương_Nguyệt Cẩm vừa hỏi vừa lau nước mắt cho con.

-Con không muốn so đo với Bội Hy nên không trả lời... hức...hức

-Sao nữa con, rồi tại sao con khóc_nó hỏi tiếp

-Con xin anh hai và anh Khánh Tường cho con nói chuyện với...hức hức... anh hai lại bảo con là chỗ đàn ông đang bàn chuyện quốc gia đại sự, đàn bà con gái không được xen vào..huhu_Nguyệt Nhi ngây thơ nói

Bốn phụ huynh lại được một phen nữa cười thả ga. Cuộc sống cứ như thế mà diễn ra, yên bình và hạnh phúc)

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-tieu-thu-danh-gia-snow>